

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 13. АПРИЛА 2005. ГОДИНЕ**

Председник већа: Констатујем да су на главни претрес дана 13. априла 2005. године са почетком у 10,18 часова, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, Устаничка бр.29, судница бр.1, у кривичном предмету са службеном ознаком К.П.бр.5/03, окривљеног Милорада Улемека и других окривљених, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 Основног кривичног закона, кривичног дела убиство представника највиших државних органа из члана 122 Основног кривичног закона и друга кривична дела, по оптужници Специјалног тужиоца при Окружном јавном тужилаштву у Београду Кт.С.бр.2/03 од 21. августа 2003. године, пред већем у саставу: судија Марко Кљајевић, председник већа, судије – чланови већа Ната Месаровић и Милимир Лукић, са записничарем Љиљаном Атлагић, приступили:

заменици Специјалног тужиоца Милан Радовановић и Небојша Мараш, пуномоћници породице оштећеног председника Владе Републике Србије др. Зорана Ћинђића, адвокати Рајко Даниловић и Срђа Поповић, пуномоћници мајке погинулог председника Владе Републике Србије др. Зорана Ћинђића, Миле Ћинђић, адвокати Радивој Пауновић и Игор Пауновић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адв. Божо Прелевић, окривљени Милорад Улемек са браниоцима адвокатима Момчилом Булатовићем и Слободаном Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, браниоци окривљених Милоша Симовића, Александра Симовића и Владимира Милисављевића адвокати Драгољуб Ђорђевић и Слободан Миливојевић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Зарић по заменичком пуномоћју изабраног браниоца адв. Дејана Лазаревића, окривљени Дејан Миленковић са браниоцем адв. Љубишом Радојичићем, бранилац по службеној дужности окривљеног Сретка Калинића адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адвокат Александр Зарић, окривљени Душан Крсмановић са браниоцем адвокатом Иваном Болић по заменичком пуномоћју браниоца адв. Вељка Делибашића које прилаже, окривљени Саша Пејаковић са

браниоцем адвокатима Гораном Петронијевићем и Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем по службеној дужности адв. Жељком Грбовићем, окривљени Жељко Тојага са браниоцима адвокатима Гораном Петронијевићем и Крстом Боботом.

Позивам сведока Владимира Поповића да приступи пред судско веће ради констатације да ли је приступио.

За реч се јавља адв. Срђа Поповић. Изволите.

Адв. Срђа Поповић: ...

Председник већа: Укључите само микрофон.

Адв. Срђа Поповић: Да. Јављам се у име свих нас и колеге Даниловића и колеге Пауновића да обавестим суд да је јуче после завршеног главног претреса супруга првоокривљеног у ходнику суда физички напала сведока Јовановића. Мислим да је то озбиљно кад знамо да су том сведоку иначе упућене претње смрћу и да му је за то додељено обезбеђење које додуше јуче није могло да уђе у суд. Судско обезбеђење није реаговало. Реаговао је једино човек који обезбеђује супругу окривљеног Улемека и ми би за то предложили да, под један, суд наложи да, уколико је супруга окривљеног Улемека данас присутна у судници буде удаљена, два, да јој се до краја суђења забрани приступ у судску зграду, три, да се узме изјава од припадника њеног обезбеђења о самом инциденту и четири да се предузму одговарајуће мере како се у будуће не би дешавало да сведоци буду угрожени у самом суду. Ја сам морам да подсетим, јуче за време суочења сведока Јовановића и окр. Улемека молио суд да упозори и окривљеног да не сме да прети сведоку. Он је њему казао овако наставићу овако: "Ако наставиш овако завршићете у болници." Суд то није учинио. Мислим да је то био пропуст. У том смислу стављамо ту примедбу. Хвала.

Председник већа: За реч се јавља адв. Радивој Пауновић. Изволите.

Адв. Радивој Пауновић: Нема потребе да напомињем да се придружујем овом предлогу пошто је колега већ напоменуо да је предлог заједнички. Ја бих хтео само да извршим једну малу допуну зашто се придружујем овом предлогу и оправданост видим посебно у

томе што се због екстремне угрожености сведока који је јуче сведочио пред судом води предкривични поступак по захтеву Специјалног тужиоца и тај поступак је у току. Значи, он је сасвим евидентно угрожен и јучерашњи догађај показује да је то потпуно тачно. С друге стране оно што је мене посебно забринуло јесте обезбеђење које је у овој судници, значи, ја и колега Срђа смо били очевици догађаја који се одиграо пред овим вратима где је био само члан обезбеђења окривљеног Легије и да њега није било тај би сукоб ко зна шта би ту све било. Према томе, обезбеђење није било у ходнику и на моју примедбу да то није у реду и да то руши углед ове куће у којој седимо, шеф обезбеђења је мени рекао "па шта да радимо". То је овај господин овде који седи. Значи, сасвим је евидентно да је обезбеђење било индолентно и да није обратило пажњу на сведока Јовановића. Посебно молим суд да има у виду да је у ходнику коментар многобројних људи био "па, добро није то ништа, она је у емотивном стању", што ја чак могу и да разумем. Овакве сцене су можда својствене и у мање значајним поступцима, али та врста минимизирања тог догађаја подсећа ме на халу Лимес где се исто није ништа страшно десило, а сведоци смо како се ствар касније развијала, па мислим да би из тога требали да извучемо неку поуку и да се не дај Боже поново не деси нешто слично.

Председник већа: За реч се јавља адв. Слободан Миливојевић.

Адв. Слободан Миливојевић: Ја сам хтео најпре да замолим председника већа да нам допусти да изнесемо примедбе на изјаву, на јучерашњу изјаву сведока Чедомира Јовановића. Но, подстакнут овим предлогом и овим изјашњењем пуномоћника оштећеног желим да дам свој одговор. Догађај се десио ван ове суднице, дакле, у ходнику зграде, мислим да овлашћење и надлежност за предузимање било каквих радњи припада судској управи и надлежним службама, да испитају околности под којима се то догодило и начин на који се то догодило и ко је у ствари крив, при чему, пошто, уважене колеге пуномоћници истичу само један део и то одговора окривљеног Улемека на флагрантне увреде које је сведок Јовановић изнео према њему и поред Вашег упозорења председнице, када је изнео прву увреду "убицо" он је наставио па га је прозвао "биолошким феноменом" па је потом даље наставио да га вређа, при чему окривљеном Улемеку није пружена адекватна заштита. То што се догодило тамо у ходнику мислим да може да буде предмет неког поступка у коме ће се утврдити

чињенице и околности под којима се то догодило, али Александра, супруга Улемек Милорада, ни једног јединог тренутка није реметила ред у овој судници за време суђења. Према томе, мислим да би Ви као веће то требало да препустите надлежним службама судске управе, а кад будете о томе одлучили онда ћу Вас замолити да нам допустите да изнесемо примедбе на јучерашњу изјаву.

Председник већа: За реч се јавио првоокривљени Милорад Улемек. Изволите. У вези овог питања само.

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући ја нећу да коментаришем шта се и како се десило у ходнику испред ове суднице. То остављам Вама као председнику већа да одлучите о томе. Али, ја бих рекао следеће. Док је јуче господин Јовановић својим демократским речником изјавио оно што је изјавио, сва ова господа овде која се сада прави фина и која праве опет од миша слона како је господин Јовановић екстремно угрожен од једне жене која је мајка четворо деце, који упоређују тај случај са халом Лимес и тако даље, мислим да су то глупости. Сва ова господа овде док је Чедомир Јовановић мене јуче вређао се клиберила, смејала, добацивала и њега подржавала. Ја уопште не разумем о чему је сад овде реч. Је ли сад треба да правимо још једну аферу. Сад треба да дижемо опет ово на насловне странице медија и да опет на тај начин причамо о некој угрожености и да помињемо неке измишљене атентате и да господину Јовановићу на тај начин његови браниоци опет дижу неки рејтинг и тако даље и тако даље. Значи, ја Вас молим, ја сам замолио доста пута до сада да нас оптужене овде заштитите од оваквих ствари. Због чега? Сваки слепац који се појави овде у судници испада да може да прича и да лупа по нама шта год хоће. Коме ми да се обратимо? Једино Вама. Ми немамо коме другом да се обратимо. Значи, ја Вас молим да нас оптужене који нисмо осуђени у овом поступку заштитите од оваквих ствари. Само толико.

Председник већа: Добро. Вратите се на оптуженичку клупу. За реч се јавља адв. Момчило Булатовић.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, у склопу овог што је рекао уважени колега Миливојевић и што је рекао окр. Улемек. Овде се ништа случајно није десило. Припрема за нешто овако да би се направила ситуација која се десила иде много раније кроз медије јер

иза господина Јовановића и једног тима који стоји иза њега стоји оркестрирана кампања која је управо ишла у правцу да се деси ово што се десило. Да није то тако морате имати у виду смо једну ствар која ће Вас убедити управо да је тачно ово што ја говорим, је чињеница да у време када господин Јовановић треба да се појави као сведок пред овим Посебним одељењем Окружног суда у Београду иде на једној, телевизијској станици емисија где оно што он говори тамо, говори овде, идентичан речник, значи нешто научено напамет са увредама, са оптуживањем и с неким политичким говором. Према томе, ради се о припремљеном сценарију где нормално неко ко је нормалан не може да буде део те приче и одреагује на један начин који ја нећу да правдам, али што рече колега Миливојевић препустите то некоме другоме да одлучи о томе, а не Ви, јер на овом претресу, у овој судници, ничим није ремећен ред од стране лица која помињу. Овде једино ко ремети ред то ремете пуномоћници оштећеног због чега сам више пута интервенисао. Нажалост Ви тамо не обраћате пажњу из разлога које нећу коментарисати. Хвала.

Председник већа: За реч се јавља адв. Радивој Пауновић.

Адв. Радивој Пауновић: Морам да реплицирам зато што оптужени очигледно није разумео моју примедбу да се води предкривични поступак који је у току већ 15 дана и он нема савршено никакве везе са јучерашњим догађајем. Значи, поступак који је иницирао Специјални тужилац је већ 15 дана у току и он нема везе са јучерашњим догађајем овде. Ја само сматрам да је тај догађај, да се тај догађај десио буквално у судници јер је то на вратима суднице. Значи, сад би требали да полемишемо да ли је то. Мени је најбитније да се овде ради о томе да је углед суда доведен у питање и ја мислим да Ви само због тога треба да ово санкционишете. Толико. И да заштитите нове сведоке који долазе. Ево сад управо имамо сведока који ће сведочити о веома значајним околностима, значи опет треба да будемо изложени ризику, то мислим да суд мора да уради.

Председник већа: Нека приступи пред судско веће сведок Владимир Поповић ради констатације да ли је приступио.

Констатује се да је приступио сведок Владимир Поповић.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се настави главни претрес.

Главни претрес је јаван.

Привремено се удаљава присутни сведок Владимир Поповић до позива суда, ради омогућавања стављања примедби на исказ саслушаног сведока Чедомира Јовановића.

Да ли има неко нешто да примети у односу на исказ саслушаног сведока Чедомира Јовановића?

За реч се јавља првоокривљени Милорад Улемек. Изволите.

Окр. Милорад Улемек: Господине председавајући ја имам примедбу на 90% исказа господина Чедомира Јовановића. Због чега? Очигледно је да је господин Јовановић јуче говорио неистину, да не кажем да је лагао, да ми не би одузели реч, због тога што је и господин Јовановић био учесник многих догађаја о којима је јуче овде питан, о којима је он износио неке своје Питагорине теореме итд. Ја одговорно тврдим да све оно што сам јуче рекао, значи, да ја сад Вама не одузимам овде време, па да не набрајам које су све то ствари у којима смо ми заједно учествовали, где смо се заједно виђали. шта смо заједно радили су истинити. Ја разумем да господин Јовановић је момак који је тренутно у агонији, који је у паници зато што му се дешава све ово што му се дешава. Али не могу да разумем једну ствар. Ако већ дође овде на суд и ако се толико хвали и буса у груди по медијима и јавности како ће он да открије неку истину, како ће он овде да каже и како ће нас просветлити овде у неким стварима, ја онда не могу да разумем због чега ту истину не говори, јер ако је он, како смо јуче чули био један од најближих сарадника пок. Премијера који је, колико сам ја схватио, имао тапију на све и кад се Премијер с ким виђа, где иде и шта ради и о чему се одлучује и како се одлучује. Значи дечко је свестран, шта друго да кажем. Чеду за председника одмах. Ја не могу да схватим због чега он јуче овде није говорио истину. То он најбоље зна. Мени је

сасвим после његовог прекјучерашњег и јучерашњег сведочења сасвим јасно да он много, много више зна о догађајима и пре 12. марта и за време 12. марта. Због чега он то крије и зашто он то крије, ја се надам да ће то време показати, јер све оне чињенице о којима је он јуче говорио, које је покушао да минимизира нису истините, јер ја се нигде нисам сретао са пок. Премијером ни у никаквим подрумчићима, ни на ливадама под неким шаторима, него смо се сретали и виђали смо се на јавним местима уз присуство бројних сведока, који, како видим овде како долазе, сви добију неку амнезију. Моје је само питање због чега они то крију? Шта то није у реду? Шта они то хоће да сакрију? Надам се да ће време показати ко је у праву, ко није. Значи, моја је генерална примедба на 90% исказа господина Јовановића. Ја не могу да схватим да је господин Јовановић мртав ладан овде изјавио да сам се ја видео са пок. Премијером 4. октобра и да нисмо ишли у викендицу, не знам код министра Михајловића, на Повлен у Ваљево и тако даље и да не набрајам сад све овде што је он изјавио. Ја се надам да ће неко анализирати комплетан тај исказ господина Јовановића и да ће се неко позабавити подробније с тим, јер сматрам да све оно што је рекао Чедомир Јовановић није вредно да се много о томе расправља на овом суду, јер ако би расправљали о свим сведоцима који су овде говорили неистину, ако би ми сад почели да изводимо сведоке, да прилажемо доказе, да изводимо аргументе ко је шта рекао, ко шта није рекао, а Србија ће пре да уђе у Европску унију него што ће се овај процес завршити. Ја опет понављам до дана данашњег ми се још нисмо дотакли оптужнице, ми још нисмо почели да причамо о оптужници. Ми причамо о неким протестима, ко се с ким возио, ко се с ким виђао, ко је кога љубио, ко је с ким вечерао, а са оптужницом још нисмо почели да се бавимо. Ја се надам само да овај процес неће отићи у недоглед и да се неће разводнити јер истина је да у њему има на хиљаде страница материјала и да је више тешко и похватати ко је шта рекао, али бих Вас молио, значи, да кренемо и да се усресредимо на овај процес и да тужилаштво више почне да доказује ко је шта радио онако како је оптужница подигнута. Толико.

Председник већа: Добро. Можете се вратити на оптуженичку клупу. За реч се јавио окр. Саша Пејаковић. Изволите.

Окр. Саша Пејаковић: Добар дан. Ја приговарам јучерашњем исказу сведока Чедомира Јовановића у погледу који се тиче мене. Значи у ономе делу где се ја спомињем. Господин Јовановић је рекао

да мене није виђао у Шилеровој улици после мог одласка од њега што ја категорички тврдим да јесте. Не да само да ме је виђао него и разговарао са мном поводом мојих, како је он јуче навео, здравствених компликација које ми је он омогућио да поправљам зубе, да идем код доктора, да ли то радим, ја сам рекао да. Он је рекао добро, настави то као да сам ја ту, значи, ја стојим иза тога. Господин Јовановић је рекао овде јуче да се код Душана Спасојевића први пут се појавио негде за протест Јединице кад се састао са овде оптуженим Милорадом Улемекком. Ја тврдим контра. Господин Јовановић се састао више пута са Душаном Спасојевићем када је господин Улемек био у иностранству. Ја сам лично долазио са господином Јовановићем на те сусрете на којима ја нисам био присутан, али сам долазио у Шилерову 38. Исто тврдим да је господин Јовановић био у веома блиским контактима са Душаном Спасојевићем, да му је Душан Спасојевић поклатио компјутер који сам ја лично предао господину Јовановићу у Скупштини Србије који није могао тад да уђе у Скупштину, па је он рекао да тај компјутер ставим у његово возило, за шта постоје сведоци из његовог обезбеђења. Господин Јовановић је јуче тврдио да се са Шаретом Ненадом није сусретао. Ја одговорно тврдим да је до сусрета дошло и то највише код зграде ЦК, оне сад срушене, сада обновљене, више пута, не знам на чије инсистирање, али господин Шаре Ненад је тада чекао тамо господина Јовановића, улазио код њега у ауто и задржавао се 10 до 15 минута. О чему су причали не знам. Ја сам ван возила. Господин Чедомир Јовановић је такође са Шаретом Ненадом и Душаном Маричићем "Гумарем", тада командантом Јединице за специјалне операције, састајао у кући Драгољуба Марковића. На тај састанак сам Шаре Ненада и Маричић Душана ја довезао лично. Господин Јовановић је такође добио пиштољ "Глок" на поклон од Душана Спасојевића. Што значи да је он био у веома, веома блиским контактима са господином Јовановићем, а господин Јовановић је такође јуче негирао да је после протеста виђао Душана Спасојевића што није тачно, што одговорно тврдим да је долазио и после протеста Јединице за специјалне операције у Шилерову 38, два до три пута. Такође сам господина Јовановића довозио у Централни затвор, улазио на улаз тамо где улазе марице са "Аудием" блиндираним господина Јовановића, кад је он ишао у посету. Ја не могу да тврдим коме, али сам куповао цигарете за ту особу. Из разговора касније, што сам изнео у својој одбрани, је Душан, покојни сада, рекао да су то биле цигаре за њега намењене.

Председник већа: Одакле је Вама познато да је након протеста три пута долазио сведок Чедомир Јовановић у Шилерову улицу?

Окр. Саша Пејаковић: Из тог разлога што сам ја тада радио у обезбеђењу сада пок. Душана Спасојевића.

Председник већа: По чијем налогу сте били у обезбеђењу пок. Душана Спасојевића?

Окр. Саша Пејаковић: По препоруци господина Јовановића, а по, након разговора са Шаретом Ненадом и по налогу господина "Гумара" команданта Јединице, који ми је издао налог тако што ми је рекао, то сам ја образложио, сад опет улазим у део моје одбране, где сам ја рекао да ме господин "Гумар" послао да идем са Шаре Ненадом да ћу штитити одређену личност, не именујући наравно.

Председник већа: Пошто су и примедбе саставни део Ваше одбране, чиме објашњавате противречност сада што сте рекли да Вам је налог за обезбеђивање Душана Спасојевића дао командант ЈСО-а Душан Маричић, а у одбрани на главном претресу сте изричито рекли да је то учинио првоокривљени Милорад Улемек, мада сте га тада назвали Луковић, јер је то раније његово презиме.

Окр. Саша Пејаковић: Не, то причамо о...

Председник већа: Не, оставите се приче, него Ви одговорите на питање чиме објашњавате ту противречност у одбрани? То је суштинско питање.

Окр. Саша Пејаковић: Господине судија, то се односи на март. За март 2003. године да, али ја причам о 2001. години.

Председник већа: Не, нисте то причали тако, него сте рекли у својој одбрани да сте Ви упућени по налогу првоокривљеног након напуштања обезбеђења од стране припадника ЈСО-а сведока Чедомира Јовановића, да сте управо на налогу првоокривљеног упућени да обезбеђујете Душана Спасојевића у Шилеровој улици...

Окр. Саша Пејаковић: Не.

Председник већа: С тим што сте додали да је дао сагласност на то у разговору са Шаре Ненадом Чедомир Јовановић. Према томе, немојте сад причати другачије, него нам објасните због чега сад причате другачије? То нам објасните.

Окр. Саша Пејаковић: Не причам другачије. Ја сам изнео онако како сам изнео. Нисам могао јер господин Улемек у то време није био у земљи по мојим сазнањима. Значи, он никако није могао дати ту наредбу.

Председник већа: Да ли Ви схватате да сте сад другачије исказали него што сте рекли у својој одбрани?

Окр. Саша Пејаковић: Не.

Председник већа: То Ви тако тврдите?

Окр. Саша Пејаковић: Да

Председник већа: Добро. Вратите се на оптуженичку клупу.

Да ли има примедби на исказ сведока Чедомира Јовановића?

За реч се јавља адв. Горан Петронијевић.

Адв. Горан Петронијевић: Судија имам примедби на исказ сведока Јовановића. Углавном су то примедбе које су колеге већ изнеле, а имам и примедбу на ово што сте Ви сада учинили због тога сам се и јавио. Ја Вас молим да у будуће...

Председник већа: Немојте ме молити ништа.

Адв. Горан Петронијевић: Претрес је део транскрипта.

Председник већа: Немојте критиковати рад суда пошто Ви не можете тумачити Законик о кривичном поступку као што ради суд.

Адв. Горан Петронијевић: Судија, ја не тумачим Законик, ја Вас само упозоравам да сте изнели тврдњу која не постоји.

Председник већа: Немојте ме упозоравати. Одузимам Вам реч. Седите.

Адв. Горан Петронијевић: Не стоји. Та тврдња не стоји.

Председник већа: Седите.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одузима се реч адв. Горану Петронијевићу.

Адв. Горан Петронијевић: Прочитајте транскрипт судија.

Председник већа: Седите.

Адв. Горан Петронијевић: Прочитајте транскрипт.

Председник већа: Прочитајте га Ви.

За реч се јавља адв. Крсто Бобот.

Адв. Крсто Бобот: Захваљујем. Судија, ја ћу се надовезати на колегу Петронијевића. Наша примедба тј. моја примедба је процесног карактера, а то је примедба која се тиче руковођења главним претресом, што је Ваша надлежност. Ви то руководите, а ми смо у могућности и имамо право да ставимо примедбу. Суштина примедбе је следећа да када се окривљеном предочава део његове одбране наш захтев и примедба је да се мора цитирати део транскрипта или део његове одбране пред истражним судијом. Хвала лепо.

Председник већа: За реч се јавља адв. Слободан Миливојевић.

Адв. Слободан Миливојевић: Ја бих имао више примедби на изјаву сведока Јовановића у делу у коме је он говорио неистине које фактографски можемо доказати да су неистине. Пре свега у односу на

његове посете Централном Окружном затвору у Београду и његове посете Душану Спасојевићу. То је апсолутна неистина да није посећивао Душана Спасојевића, иако сам био пре тога вишегодишњи бранилац Душана Спасојевића ја сам тек после месец и по дана, прво ми је информативно говорио имам ја ко ће мене да заштити, ко ће да учини налог да будем пуштен из притвора, па је на његову, по његовој препоруци Чедомир Јовановић ступио у контакт са мном. И Чедомир, тек тада сам сазнао да је Чедомир Јовановић више пута био у ЦЗ-у о чему постоје наравно докази због чега се и води поступак и не желим даље на ту тему да апсолвирам, само тврдим да је Чедомир Јовановић био безброј пута код Душана Спасојевића у посети у Окружном затвору, а да је од мене тражио да ја умирим Душана Спасојевића јер је Душан Спасојевић беснео због тога што се налазио дуго у притвору. Даље, у односу на део изјаве у којој тврди да је у Шилеровој био само са Улемеком апсолутно...

Председник већа: Само једна процесна ствар колега Слободане Миливојевићу. Пошто сте Ви сада практично предложили себе за сведока, везано за те околности, посећивање сведока Чедомира Јовановића, знате и сами да би самим тим изгубили својство браниоца првоокривљеног и осталих окривљених у овој кривичној ствари када би суд одредио по службеној дужности да Вас саслуша у својству сведока управо на те околности. Пошто Ви практично кроз ове примедбе на исказ сведока Чедомира Јовановића практично тврдите нешто што сте били очевидац, што сте слушали, што сте сазнали из разговора са Вашим бившим клијентом Душаном Спасојевићем, па у том смислу би требали да се изјасните процесно да ли Ви желите да будете сведок у овом кривичном поступку или не.

Адв. Слободан Миливојевић: Председниче, ја сам врло свестан овог упозорења које сте Ви дали и пре него што сам одлучио да ово изговорим. Ја сам одлучио да дам садржину овакве изјаве управо због тога што је конотација изјаве сведока Чедомира Јовановића била таква па сам нашао за сходно да изјавим ово што сам рекао, а нека одлука Ваша буде да ли ћете Ви мене позвати као сведока и користити, то тим пре што знате и сами да сам ја пре него што је јавни тужилац одустао од оптужнице против мене, да сам ја писмено затражио одржавање главног претреса јер сам желео да кажем све. Но, у овом тренутку ја ћу се задржати у својству браниоца на примедбама које имам, с тим што

наравно апострофираћу само фактографију која се не односи на моја сазнања и на мој однос према редоследу тих догађаја. Дакле...

Председник већа: Не, али ја сам Вас управо упозорио у том смислу јер знате и сами да би то било повреда права на одбрану у одређеној мери, под одређеним условима и злоупотреба, када би се одредило саслушање у својству сведока браниоца окривљеног, али Ви сами својом тврдњом практично се нудите да будете сведок у циљу провере истинитости исказа Чедомира Јовановића.

Адв. Слободан Миливојевић: Потпуно Вас разумем.

Председник већа: Па, у том самислу сам и хтео да Вас питам јер је то суштинско питање, да би ми евентуално касније могли да одлучимо, јер ја нећу да повређујем ничије право на одбрану. У том смислу Вас питам да ли Ви хоћете или нећете и у ситуацији да веће евентуално одлучи о таквој једној ствари по службеној дужности?

Адв. Слободан Миливојевић: Председниче ја сам и даље у својству браниоца. Ово што сам изнео малопре, за то постоји друга фактографија осим моје изјаве уколико Ви будете проценили спреман сам да будем сведок у било ком тренутку, али за сада имам својство браниоца и у овом тренутку не желим да будем сведок. Уколико Ви будете одлучили по службеној дужности ево ме овог тренутка сам спреман. Даље, примедба се односи на његове одласке у Шилерову. Што се тиче тих одлазака у Шилерову између осталог да је неистина говори и не само, можемо ми на било који начин да тумачимо истинитост изјаве окривљених, јер окривљени имају право да се бране како се раније сматрало, на начин на који се бране, али чл.13 ст.3, који још увек не поштује чак ни Врховни суд, упозорио окривљеног да мора да води рачуна о томе да све што каже може бити употребљено као доказ, али занемаримо и њихове изјаве, имате изјаве сведока сарадника које су потпуно супротне изјави сведока Чедомира Јовановића. Дакле и ти сведоци сарадници тврде да је он безброј пута био у Шилеровој. Надаље, неистина је да није водио супругу и Спасојевић Душана и Луковић Милета и тада Луковић Милорада са децом у Окружни затвор у Београду о чему ћемо предложити сведоке који могу потврдити неистинитост изјаве сведока Чедомира Јовановића. Неистинитост његове изјаве у погледу његовог утицаја и учешћа у поступку отмица, дакле, у кривичном поступку отмица, који је вођен пред Четвртим

судом се такође може доказати, не желим да износим своје, дакле, да не би ушао у фазу сведочења, а опет кажем спреман сам и за то постоји фактографија и то писмена документација која се налази у каси једног од тужилаштва у Београду, на који начин је дошло до укидања притвора Душану Спасојевићу. Једну малу само дигресију да дам. Дужан сам то да кажем због начина на који је сведок Чедомир Јовановић јуче изговорио то што је изговорио да се не дај Боже десило да сам било ком тужиоцу или судији дао 5 еура ја не бих изашао из притвора до дана данашњег. Вероватно је требало уместо мене Чедомир Јовановић да буде тамо, али немојте ми замерити на овој последњој дигресији, јер заиста заслужује, имајући у виду начин на који је он јуче интерпретирао своју изјаву, а посебно начин на који је он вређао нашег клијента тиме што му је изговорио три јако, јако тешке увреде. То би било за сада моје примедбе које имам у односу на истинитост изјаве овог сведока, а ми ћемо припремити материјалне и друге доказе и понудити овом суду, уколико он буде сматрао да је потребно изводити те доказе, Ви ћете такву одлуку донети. Дакле, на околности неистинитости изјаве сведока Чедомира Јовановића. Хвала лепо.

Председник већа: За реч се јавља адв. Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Судија ја нећу заиста анализирати чињенично казивање господина Јовановића зато што ја немам неких непосредних сазнања. Претпоставка је да човек који се појави овде као сведок сагласно Законнику о кривичном поступку због чега га неко позива ако је вератно ће моћи да да обавештење о кривичном делу, учиниоцу и другим важним околностим о којима ми овде расправљамо, тај сведок који је био овде у лику господина Јовановића, таква сазнања је вероватно имао, али их је сакрио и покушао је да све то што је имао да пребаци потпуно на једну другу страну називајући овде свакога и прозивајући свакога као чланом неког злочиначког удружења. Значи ко год је њему политички противник, он је члан злочиначког удружења који је направило неки друштвени миље у коме је убијен председник Владе. Мислим да елементарна примедба када је у питању господин Јовановић се односи на нешто следеће. Господин Јовановић је, да нисмо саслушали министра полиције господина Михајловића, ја бих помислио да је господин Јовановић био министар полиције, јер је евидентно био умешан и укључен апсолутно у све акције. Он је

поновио у ова два дана свог сведочења и одговарајући на питања која су му постављена од стране судског већа, пуномоћника, тужилаца и бранилаца на све те активности које су наводно биле припремане и вођене и преудзимане у правцу борбе против организованог криминала, где је он имао једну видну и запажену улогу. Мене сада чуди, ако је он имао тако видну и запажену улогу у свему томе и био укључен у све то и био неки шраф око кога се све то вртело јер је он био човек који је морао да буде информисан о свему, јер њега видите из његовог признања да је и код убиства генерала Бошка Бухе укључен на Институту, видите га из исказа Душана Михајловића да и те како долази и интересује се за Душана Спасојевића, али Душан Михајловић је то објаснио на неки други начин који је овако доста чудан, па га имате у разговорима са Бором Бањцем, па га имате у разговорима око Љубише Бухе "Чумета", па га имате све.., зашто и води се акција која је планирана за четвртак, хапшења, зашто Чедомира Јовановића нема од 6-ог до 12-ог? У једном тако важном елементу када треба уништити Јединицу за специјалне операције, израз који је он употребио, када треба кренути са акцијом хапшења Земунског клана онда њега нема. У медијима је било да је он у Паризу, Лондону. Чули смо да је био у Милану. Потпуно небитно где је био и како је био и који су разлози његовог одласка. Значи, то је човек који је требао да нам овде својим сведочењем као човек толико близак пок. председнику Владе господину Ђинђићу пружи нека сазнања. Он та сазнања није хтео да нам пружи већ је говорио о нечему другом. Вероватно је његово овде сведочење било део борбе политичке, борбе за власт коју је изгубио, јер да је хтео да говори о томе онда бисмо дошли до тога да утврдимо неке битне ствари у погледу једне атмосфере која је претходила ономе што се десило 12-ог марта. Овде смо чули господина Јовановића да је то био неки динамични кабинет формиран по узору на енглески кабинет Тонија Блера, а мустра зато је скинута са интернета. Овде смо чули да је некаква немачка обавештајна служба радила план обезбеђења и неуралгичне тачке у кретању председника Владе пок. Зорана Ђинђића. Овде смо чули од господина Михајловића да је некакав Дански ценар за људска права радио план реформе заједно са неком комисијом МУП-а, план реформе министарства унутрашњих послова, па да ли ико може мене да убеди и Вас и било кога нормалног у овој земљи да неко ко је узео власт 5. октобра на начин на који је узео, када су све институције у њиховим рукама да води акцију годину дана, а да каже овде потпуно отворено да та Влада је била Влада која је владала од Немањине до Кнеза Милоша. Онда овде неко некога прави

лудим. Ја не могу да се помирим са тим и зато ћемо морати, да би проверили све оно што је рекао господин Јовановић, који је прозвао и цркву и комплетну Владу која је била, да позовемо све те људе које је он..., немојте колега Даниловићу стварно. Немојте. Је ли могу судија да наставим?

Председник већа: Наставите и нема разлога за било каквим полемикама.

Адв.Момчило Булатовић: Нема разлога. Ја нисам ни почео полемику.

Председник већа: Не полемишете колега заиста са тим ставовима који нису овде ни изнети. Него причате нешто везано што је било на телевизији, новинама и не знам већ где.

Адв. Момчило Булатовић: Апсолутно причам овде што је изнето.

Председник већа: За шта?

Адв. Момчило Булатовић: Причам овде што је изнето.

Председник већа: Поменули сте цркву.

Адв.Момчило Булатовић: Јесам.

Председник већа: То сте из новина сазнали.

Адв.Момчило Булатовић: Објаснићу Вам зашто.

Председник већа: Објасните нам јер то нисмо чули овде колико сам ја слушао.

Адв.Момчило Булатовић: Објаснићу Вам зашто. Управо долазимо до тог дела. Оно што сам и рекао у примедбама када су били ови предлози од стране пуномоћника оштећених, значи господин Јовановић је овде искористио ову судницу да настави оно што оркестрирано са истог центра одакле се води цела кампања и преко телевизијске емисије. Управо то. И говорио је управо то и ништа друго,

а овде смо могли да видимо. Ја ћу рећи само један детаљ. Господин Јовановић је овде рекао да никакав контакт са Улемеком није имао за време док се Улемек налазио у иностранству, а имате исказ сведока Шаре Ненада на питање колеге Миливојевића то је рекао децидно, јасно и кратко "Не, никада». Само са Маричићем се чуо тамо. Узмите исказ сведока Шаре Ненада па ћете видети да му је он, сведок сарадник, омогућио контакт са Улемеком док је био у Грчкој. Ја таквом човеку не могу да верујем. Према томе, такве су примедбе апсолутно овде. И још једна ствар, омогућили сте Ви, као суд, човеку овде, да Вама поставља питања што је апсолутно недопуштено и недозвољено да се он интересује преко Вас, да Ви њему дајете информације кад ће српска јавност бити упозната са неким истрагама за које не знам да ли се воде. Хвала.

Председник већа: Прво, злоупотребљавате говорницу ради политичких говора. Правите неке политичке инсинуације које немају никакве везе са овим суђењем. Наравно, то користите злоупотребом коју често врше и већина бранилаца. Кад год хоће нешто да прича они би полемисали са јавношћу, а не са конкретним стварима везаним за предмет кривичног поступка. Али шта ћемо, тако је правничко образовање људи, једноставно желе више да говоре о политици него о кривичном случају. Са тим суд заиста нема никакве везе само Ви наставите, а радите шта год хоћете везано за то, нарочито по медијима, ту сте се нарочито истакли сви.

Да ли се још неко јавља за реч за постављање примедби на исказ сведока Чедомира Јовановића?

За реч се јавља адв. Ненад Вукасовић. Изволите.

Адв. Ненад Вукасовић: Пошто сте говорили о правничком образовању остајем у свему што су рекле колеге. Апсолутно дајем на комплетан исказ јуче овде присутног Чедомира Јовановића, на његов исказ као сведока. Дакле, приговор је у целини на његов исказ. С обзиром да немам транскрипт овде детаљи и оно што су везане за поједине делове и сегменте, о томе ћу накнадно, али се сада генерално ставља приговог на његов исказ који би био ништа друго до политички говор. Хвала.

Председник већа: Нека приступи пред судско веће окр. Саша Пејаковић.

С обзиром да је бранилац окривљеног Саше Пејаковића адв. Крсто Бобот ставио процесну примедбу да није тачно оно што сам ја цитирао и да треба да се позовем на транскрипт аудио записника сада се позивам управо на тај транскрипт аудио записника од 19. фебруара 2004. године када је изведена процесна радња саслушања окр. Саше Пејаковића. Цитирам страну 5, реченица:

"Ја сам радио у обезбеђењу Душана Спасојевића по наређењу пуковника Милорада Луковића".

Завршен цитат.

Чиме објашњавате Вашу изјаву данас на главном претресу да сте то урадили по наређењу команданта Јединице Душана Маричића на данашњем главном претресу, чиме објашњавате ту противречност у Вашој одбрани?

Окр. Саша Пејаковић: Не бих одговорио док браниоци не поставе примедбу.

Председник већа: Е, па то нећете моћи. Вратите се на оптуженичку клупу.

Окр. Саша Пејаковић: Господине судија, ја бих...

Председник већа: Вратите се на оптуженичку клупу.

Окр. Саша Пејаковић: Ја бих упозорио господина Даниловића...

Председник већа: Немојте Ви упозоравати, него се вратите на оптуженичку клупу.

Окр. Саша Пејаковић: Хвала судија.

Председник већа: Право на изјашњење о предлозима процесне природе за одржавање процесне дисциплине које је поднео адв. Срђа Поповић имају заменици Специјалног тужиоца. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца Милан Радовановић: Ја подржавам предлоге које су изнели колеге пуномоћници оштећених. Толико само.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Удаљава се за данашњи главни претрес из суднице Александра Ивановић, ако је уопште присутна у судници, пошто ту евиденцију суд не води, пошто је суђење јавно.

Кратко образложење:

Према извештају Службе обезбеђења зграде суда, судске страже, супруга првоокривљеног Милорада Улемека, Александра Ивановић, је напала сведока Чедомира Јовановића након изласка из суднице, што представља кршење дисциплине приликом вођења главног претреса у судници, јер не можемо се ограничавати само на метар или два до суднице, него целокупна судска зграда представља објекте где ради суд тако да не можемо водити рачуна о безбедности само овде у овој просторији која је и са овим стаклима и решеткама и не знам већ шта ту има. Према томе, то је дисциплинска мера према њој и опомена за будуће понашање да не напада било кога у судници, а то важи истовремено за све присутне у судници, публику, иначе следећа мера ће бити да ћемо удаљити све присутне, публику из суднице ако се понови било какав случај те врсте.

Што се тиче другог предлога:

Одбија се предлог пуномоћника оштећених адв. Срђе Поповића да се Александра Ивановић удаљи са суђења за време тока целокупног кривичног поступка и главног претреса.

Налаже се судској стражи да достави детаљан извештај о инциденту који се десио у згради суда јуче приликом сукоба Александре Ивановић са сведоком Чедомиром Јовановићем.

Налаже се МУП-у Републике Србије да достави писмени извештај о инциденту и поготово изјавама лица која обезбеђују Александру Ивановић.

Председник већа: Нека приступи пред судско веће Владимир Поповић.

Добар дан. Ваше име и презиме?

Сведок Владимир Поповић: Владимир Поповић.

Председник већа: Име оца?

Сведок Владимир Поповић: Божидар.

Председник већа: Када сте рођени и где?

Сведок Владимир Поповић: 3.10.1958. године, Јагодина.

Председник већа: Шта сте по занимању?

Сведок Владимир Поповић: Дипломирани економиста.

Председник већа: Ваша адреса пребивалишта?

Сведок Владимир Поповић: Имам две адресе. Једна је у Београду, Дурмиторска бр.3 и стални боравак у Бечу. Је ли и та адреса потребна?

Председник већа: Непотребно. Да ли сте у сродству са окривљенима и оштећенима у овој кривичној ствари?

Сведок Владимир Поповић: Не.

Председник већа: Дужни сте да суд обавестите о свакој евентуалној промени адресе пребивалишта у Београду.

Сада ћу Вам саопштити Ваше дужности, обавезе и законска упозорења за сведока у кривичном поступку.

Дужни сте да суду саопштите све што Вам је познато о предмету и упозоравам Вас да лажно сведочење представља кривично дело.

Дужни сте да пред судом говорите истину и да ништа не смете прећутати и упозоравам Вас да је давање лажног исказа кривично дело.

Нисте дужни да одговарате на поједина питања ако је вероватно да би тиме себе или Вама блиска лица изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Да ли сте разумели ове обавезе, законска упозорења за сведока у кривичном поступку?

Сведок Владимир Поповић: Да, јесам.

Председник већа: Сада Вас позивам да на основу Законика о кривичном поступку положите заклетву као сведок пред судом у кривичном поступку. Наиме, ја ћу Вам сада саопштити текст заклетве за сведока пред судом. Ако сте сагласни са тим текстом само реците «да», да скратимо процедуру, ако нисте реците разлог због чега нећете да положите заклетву. Дакле,

"Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од однога што ми је познато нећу прећутати".

Сведок Владимир Поповић: Да.

Председник већа: Ми смо Вас позвали као сведока у кривичном поступку у овој кривичној ствари ради сведочења о томе која Ви сазнања имате непосредна или посредна, а на следеће околности: Да ли сте били присутни у згради Владе Републике Србије 12. марта 2003. године када је извршено убиство председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића, да ли имате било каквих сазнања о извршеном кривичном делу и њиховим учиниоцима и да ли имате било каква сазнања везана за безбедност председника Владе др. Зорана Ђинђића и евентуално неке безбедносне мере које су предузимане или су тражене и све у вези тог питања. Можете то у слободном излагању

одговорити на ове околности, а касније можемо кроз питања разјаснити одређене ствари. Изволите.

Сведок Владимир Поповић: Нисам био у тренутку атентата у згради. Дошао сам два или три минута пошто је он већ са паркинга одвезен у Клинички центар, а имам сазнања о починиоцима овог злочина. Имам сазнања о томе ко је у то умешан. Имам јако пуно сазнања о свему с обзиром да сам последњих десетак година био јако близак и сарадник и лични пријатељ убијеног Зорана Ђинђића. Нисам само ово добро разумео ако можете да ми објасните. Значи, у слободном говору могу које, шта да говорим? Шта ја мислим да је корисно за ово суђење за ове ствари које сте поменули?

Председник већа: Ви сте већ сада у свом излагању рекли да имате сазнања о учиниоцима.

Сведок Владимир Поповић: Да, да.

Председник већа: Онда нам саопштите шта имате, која сазнања, које су врсте сазнања и одакле Вам је познато то што знате?

Сведок Владимир Поповић: Да, да. Али то могу неким својим начином који сам ја замислио да испричам. Је ли тако? Не постоји нека посебна процедура?

Председник већа: Никакве процедуре нема, него говорите онако у складу са Вашим образовањем, сећањем, свим оним што имате као личне квалитете.

Сведок Владимир Поповић: Да, да. Хтео бих пре него што пређем на врло конкретна, на конкретне ствари које се односе на сам овај процес и суђење за убиство Зораново да направим један краћи увод и да објасним нешто што мислим да је врло важно и што је до дана данашњег неразјашњено о једној измишљеној и лажној вези између Зорана Ђинђића и наводно неког подземља, сиве зоне из времена док је био опозиционар, а нарочито у време када је постао председник Владе. Знам и ко је то урадио и зашто је то урадио и то ћу Вам исто овде рећи, али ми је неопходно да пре тога направим краћи увод и да подсетим, нећу рећи ништа спектакуларно и ново, али да подсетим и Вас и све остале присутне и јавност на нешто што је добро

познато како је изгледао политички пут Зорана Ђинђића последњих десет година и да је кроз тај политички пут који је он прошао, ако се сећамо био је једини прави опозициони политичар, који је представљао опасност режиму диктаторском у коме смо живели последњих 15 година. И без обзира на то како је тумачено или није тумачено сви смо сведоци тога да је и рушење режима Слободана Милошевића, победа на изборима без обзира што је кандидат био друга личност, као и сама петооктобарска револуција била изведена захваљујући томе што је то спроводио и урадио човек који се звао Зоран Ђинђић. У режиму диктаторском каквом смо живели тих 15 година, особе као што су биле он, какав је био он, значи они који су представљали озбиљну опасност таквом ауторитарном режиму су биле изложене и нормално угрожене по свим питањима, од физичке угрожености до медијског линча који је над њим спровођен. То се нарочито дешавало после 95-е и 96-е године када је свима у земљи, не само власти него и јавности, опозицији итд., било јасно да једини ко може иако може икад да сруши тај режим Слободана Милошевића је Зоран Ђинђић и његова Демократска странка. Због тога је та странка била изложена и највећем линчу и највећем прогону, пратњи, претњама и тако даље и тако даље. Од тренутка зашто кажем 95-е – 96-е зато што тог тренутка Зоран Ђинђић за разлику од других лидера ДОС-а који..., јер се стално касније позивају у тврдњама да је Зоран Ђинђић повезан са мафијом управо они који кажу зашто то нису радили други лидери ДОС-а. Подсетићу Вас да други лидери ДОС-а у то време или су у кабинетима Слободана Милошевића и заједно с њим у власти, или су, као касније изабрани председник, људи који се баве академски политиком и опозицијом. Зоран Ђинђић је једини политичар, не једини али главни мотор, оних људи који се појављују на улици, који се сукобљава са кордонима, кога сачекују маскиране банде са бејзбол палицама. Сви знамо да су у то време то делови мафије али повезани са државом који пребијају грађане, који му прете, који њему лично прете итд.. Зашто све ово говорим? Говорим из разлога што је током тих 96-те – 97-е нарочито 99-те године када је Зоран Ђинђић био проглашен издајником број један ове државе и човеком који је наручио бомбардовање и човеком који је у ствари слуга Немачке државе и који овде има задатак да се што више штете нанесе, морао да има контакте и имао је контакте са различитим друштвеним слојевима и структурама. Из ког разлога? Из разлога огромне одговорности коју је тај човек имао, а то је – да је био председник највеће опозиционе и једине опозиционе странке у Држави, и да је у исто време био човек који је

био одговоран за хиљаде и хиљаде људи који су за њим, или месецима ходали и тукли се са полицијом, пили сузавце, или многи од њих губили послове, били убијани и тако даље, и тако даље. Из тог периода и потичу Зоранови контакти и контакти са одређеним функционерима Милошевићеве власти, што му се касније на врло ружан начин инплицира, везе са Јовицом Станишићем које су се десиле једанпут за сво то време, значи до 05.октобра једанпут, или двапут и то на приватним неким скуповима, или контакти са неким људима за које се касније установило, или утврдило да су опасни шефови криминалних група. Да ли је он у то време знао да ти људи припадају сивој зони? Наравно да је знао и наравно да се са њима виђао управо из тог разлога да би добио информације, да би сазнао који су то разлози, елементи који прете њему, не само њему лично, јер је он о себи најмање водио рачуна, него прете оним људима за које је он осећао одговорност, јер је био њихов предводник. И ту долазимо до 2000-те године и долазимо до припрема за избора. Подсетићу вас све. То је време апсолутног дивљања режима Слободана Милошевића и Службе Државне безбедности. То је време када се дневно дешавају убиства на улицама. Никаква тајна није да то ради мафија. Никаква тајна није, да то ради мафија повезана са Службом Државне безбедности. Никаква тајна није да то ради ЈСО. Никаква тајна није да Јединица ЈСО са мајцама Слободана Милошевића, или ЈУЛ-а сачекује опозицију у Пожаревцу на митингу. Сви то знамо. Значи, то су ствари које цео град зна. Није потребно да будете политичар, или лидер странке да би то знали. Сви знамо да се септембарски избори, сви, значи, цела јавност зна да за септембарске изборе Милошевић нема шансе да победи, али да исто тако знамо да Милошевић нема шансе да те изборе призна. И припреме за изборе, значи, припреме за изборе су уствари и припреме за преживљавање резултата избора. Резултате избора знате. Никакав 05.октобар специфично није био припреман, нити се то радило месец, два, или три раније, нити се знало да ће тај датум постојати, или неће постојати. Нити је Зоран у то време успостављао било какве контакте са било каквим људима из те, да тако кажем – зоне, али је између дешавања 24.септембра и 05.октобра дошло до, не само Зорана, него до свих лидера ДОС-а, вести из структура Државе, да Милошевић неће дозволити то окупљање у Београду. И то је било јасно већ после првих оних кордона полиције у Колубари, после Милошевићевог говора који је одржао, сећате се, 03.октобра, када су све телевизије прекинуле програм и пустиле Милошевићево обраћање, које је од оних 45 минута, било 40 минута вређања Зорана Ђинђића и објашњење да је он један

издајник, да је он НАТО плаћеник, да он има задатак да направи крв на улицама Београда, да Коштуница је његова лутка на конопцу, да он нема никакве везе, јер је већ Коштуница био довољно јак и признат од већине оних који су били у Милошевићевом режиму и нису били спремни да гину, јер им је Коштуница такође одговарао и једини и главни разлог, ако се сећате сви, а надам се да се сећате, уосталом, то је лако проверљиво – тај говор Слободана Милошевића је била смртна пресуда Зорана Ђинђића. То се тако тумачило, и то се знало да тако треба да се деси, и то је значи, дан или два непосредно пред 05.октобар. До нас су долазиле информације да они спремају бојеву муницију за тај дан и да ће тог дана бити крвопролиће. Покушали су људи из државних органа, одређени функционери полиције, високи функционери полиције да ступе са Зораном у контакт. Ступили су са њим у контакт и тражили од њега да откаже тај митинг. У противном, они не гарантују, и тако даље, и тако даље. До Зорана је дошла информација и сазнање, као и до свих нас, да, уколико буде било, а они се спремају да буде крвопролића, то ће крвопролиће извести екстремне јединице Милошевићевог режима. У те екстремне јединице су спадале све ове његове анти-терористичке јединице. Значи, не само ЈСО, него и САИ и војне службе повезане са мафијом, јер је то систем који је функционисао претходних четири, пет година. Увек су се на улицама појављивали криминалци који су носили безбол палице, а који су у исто време имали одређену врсту заштите полиције, па, ако се и деси да се утврди да је неко од њих нешто урадио, то није имало никакве везе са Државом. Подетићу вас и да је командант Специјалне анти-терористичке јединице, или САИ смењен непосредно пред тај 05.октобар, управо из разлога што је утврђено да је успоставио контакт и са Зораном Ђинђићем, али и са Војиславом Коштуницом, односно кабинетом Војислава Коштунице, нисам сигуран да ли је он, или неко од његових блиских људи са њим разговарао, и због тога је смењен. Заменик команданта ЈСО је доведен за начелника САЈ-а и у тој атмосфери где знате да ће тог дана доћи у Београд стотине хиљаде људи, да сносите одговорност за то што ће се тог дана десити, да у исто време знате да Милошевић и његов режим, и тај накарадни систем који је у међувремену створен, повезаност државе и мафије, значи, да ће врло лако у том догађању да се деси, да ће бити стотине људи који ће бити убијени и да ће одговорност за то наравно пасти на лидере опозиције, а када кажемо – лидер опозиције, онда на онога ко је и вођа тога, јер би сви остали рекли, нормално – па, ми смо били ту, али нисмо знали шта се спрема и тако даље. Из тог разлога долази до тог сусрета

и тог контакта, да ли је било 04-тог, или 05-тог, не знам, али то уопште није ни битно, између Зорана Ђинђића и команданта ЈСО-а. Из ког разлога долази? Из разлога врло простог. То је била главна опасност и главна претња евентуалном изазивању и крвопролићу на београдским улицама. И до тог контакта долази, не знам тачно, то не могу да тврдим, али знам да је посредним у томе био Драгољуб Марковић, јер је Драгољуб Марковић познавао Љубишу Буху-Чумета и то је била једина, да тако кажем, посредна веза и контакт Зорана Ђинђића са неким људима из неког сивог подземља, те категорије и те врсте. Имао је у том периоду те борбе опозиционе и тог терора који је морао да преживи у владавини Слободана Милошевића, мислим на те године, нарочито 1995., па до 2000-те. Имао је и неке друге контакте, и посредне. Подсетићу вас и то да су људи који су били његово обезбеђење, били људи који су у младости били људи са оне стране закона. Али, лидер опозиционе странке, прогањана личност у Србији, с којим је било кужно руковати се, није могао да нађе људе академике који би га чували, или да нађе људе који су професионални, школовани, часни официри безбедности и баш ето, желе да раде у обезбеђењу Зорана Ђинђића и да онда са њим иду, свако веће, или свако друго вече да их туче полиција пендрецима и да их хапсе, и тако даље, и тако даље. Али су те врсте контакта и ти, да тако кажем несташлуци из младости, тог његовог обезбеђења чинили нека посредна сазнања шта се дешава у београдском подземљу, шта се у београдском подземљу прича, ко је с ким повезан, ко је с ким у каквим односима, и тако даље, и дако даље. Тај контакт и тај састанак је састанак на који Зоран Ђинђић уз велики ризик пристаје да иде. Зашто, уз велики ризик? Па, зато што није било јасно да ли ће то бити састанак где ће се стварно нешто договорити, или ће то бити састанак на коме ће се можда десити да Зоран Ђинђић буде и убијен и да се после тога то представи, као, ето, ко зна шта се десило, или се није десило и тако даље. Драгољуб је дао ту неке гаранције. Тај састанак је свима већ довољно добро познат. То је састанак где је одприлике договорено, ако је био 04-тог, пошто ја не знам да ли је био 04., или 05., то се не сећам; ако је био 04., онда је договорено да ту неће бити крвопролића, али, ако је био 05., као што сам чуо да се помиње да је био 05., онда је то вероватно састанак на коме је договорено – ОК, добро, ви сте победили, вас је народ изабрао, ево, ми јесмо опасни, али да знаш неће ту бити никаквих даљих проблема на улици. Ја лично мислим да је то тог разговора и контакта дошло од стране предлога ЈСО-а и мислим да је разлог за тај контакт договор који је направљен у врху Државне

безбедности. Кад кажем – мислим, не зато што ја то тако ми се чини, него зато што сам касније имао прилике да од пуно људи чујем да је већ после 24.септембра било јасно да Милошевић неће остати за председника и да је само питање како ће се из тога извући они на које Милошевић рачуна, да ће се на њих ослонити и да ће уз њихову помоћ успети да народну вољу, не само покраде, него да ако треба и терором и силом остане на власти. Тај проблем је најочигледније и најјасније био видљив у врху Државне безбедности. И највећи проблем који је постојао, постојао је управо у тој институцији, јер су знали да ако се деси да Милошевић оде и да ови дођу на власт, и почне да се отвара та мрачна кутија у којој се све дешавало последњих десет година, да је то катастрофа, не само за њих појединачно, не због тога што се сад критикује – убио Стамболића, него што ће се открити да ту никаквог патриотизма није било у претходних десет година, него да је тих претходних десет година било пљачке. И да та јединица која себе назива херојском и ти њихови комаданати који себе називају херојима, када погледате њихове биографије, ви схватите да то нису никакви хероји. Има међу њима људи који су злоупотребљени и манипулисани, јер им је побијена фамилија и породица негде по неким брдима Босне и Хрватске и тако даље, па су они ту и стварно отишли из тих намера да се боре и ратују са противницима, а да у суштини руководство и они који су те јединице стварали, стварали су само из разлога економије, да би трговали са Крајном, да би шверцовали цигарете, нафту, бензин, што су уосталом и радили претходних десет година. Тог тренутка се у врху Државне безбедности доноси одлука да се иде на ове нове. Ти нови су били Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић. И један део врха Државне безбедности, оличен у Радету Марковићу и његовим сарадницима иде ка пријатељима, сарадницима Војислава Коштунице, а Легија иде ка Зорану Ђинђићу. Ту се долази значи до 05.октобра, долази до те чувене приче да је ЈСО спасао покољ у Београду, што није тачно. Значи, делимично је тачно. Није тачно то, што се није десило крвопролиће у Београду, није се десило зато што је било страшно пуно људи и зато што би убијених 50, или 100 људи који су били на тим улицама, не би значило ништа, јер шта би после тога могла да ради и та јединица, и САИ и било ко други. Није дошло због тога што су заједно отказали послушност, у исто време, и САИ и ЈСО, у Абардаревој улици где су били паркирани, а комаданати су то отказали зато што су људи који су њихови војници били ту, рекли су да неће да пуцају у народ. Онда је од тога створена прича, врло брзо је створена прича зато што је било потребно да се створи мит, да иза тога стоји чојство и јунаштво

ЈСО-а. САИ више нико није помињао, и ту јединицу више нико није помињао. Милорад Луковић, првооптужени у овом предмету, командант Јединице за специјалне операције. Човек који је у претходних, не знам колико, десетак година успео да од једног телохранитеља, значи, још једна ствар која је важна да се зна, није он из Легије странаца дошао у Београд зато што је био велики херој из Србије, да се води у рату, он је дошао из разлога што је из те Легије побегао, или је напустио, и пре него што је отишао на ратиште је овде у Београду био годину и по дана телохранитељ. Обезбеђивао је изложбе, или аукцијске продаје и био је дуго времена лични телохранитељ Вање Бокана, покојног трговца цигаретама. Преко веза и контаката са Арканом је касније, годину и нешто дана после тога отишао на ратиште. Успео је да у тих десет година врло добро, јер је врло интелигентан, да врло добро види како функционише систем и како изгледа систем власти. Шта је ту уствари важно. Која су то места важна, које су то функције важне, како се манипулише медијима, како се манипулише осећањима, како српским народом може лако да се руководи, имао је искуства, имао је прилике, учио је од добрих учитеља. Од Јовице Станишића, Франка Симатовића, Жељка Ражнатовића, свега онога што смо доживели тих претходних десет година и знао је да је то идеална прилика да се ЈСО позиционира, а у исто време још једна важна ствар – он, такође има огромну одговорност према тој Јединици, према тим људима, не из тог разлога патриотима, и то, приче – ми чувамо наше војнике и тако даље, него управо из разлога што није смело да се сазна шта је врх те Јединице радио тих претходних, не знам, пет, или шест, или седам година. Зато што, оно што смо сведоци данас, и што знамо, и што је предмет овог суђења и где је умешаност ЈСО-а, то не значи да је умешана цела јединица ЈСО, и сви они који су кроз ту јединицу прошли. Јер, ту је прошло ститине и стотине људи, али су на жалост, седамдесет посто оних који нису имали никакве везе ни са продајом дроге, ни са отмицама, ни са крађом аутомобила и тако даље, били људи који су били уплашени, и друго, знали су једну другу ствар – да не постоји сила у Држави која њих може да ухапси, или која њих може да смени. Искористио је значи тај тренутак, врло добро знајући како функционише систем, и како функционише власт, да су Србији потребни хероји, да су Србији потребни идоли, да је Србији потребан мит, да, као што је Капетан Драган све нас мобилисао 90-те године да навијамо за Книнце и да се радујемо да ли је застава на сто метара изнад тврђаве, или двеста метара, тако исто и тада, после 05.октобра је било неопходно да тај један преврат који је прошао без и једне капи

крви, а који је тако тај монструозни систем за који смо сви веровали да га неће успети, и нису успели ни Американци да склоне, сада одједанпут га више нема, требао је неко да преузме ту позицију херојства. И он је то врло добро искористио. Ту му је у прилог ишла још једна ствар, а то је да је Зоран Ђинђић био изнуђен, принуђен да да неколико изјава које су потпуно зацементирале ту њихову причу. Које су то изјаве, и зашто је Зоран Ђинђић дао те изјаве? То су биле изјаве да је Јединица ЈСО, херојска јединица, да не дозвољава да му ико дира комаданта и њих, и да, док је он на власти никад нико од њих неће отићи у Хаг. Зашто је то Зоран Ђинђић рекао и да ли је то тог тренутка мислио? Зоран Ђинђић је био особа која је, подсећам вас поново на то, у претходних десет година била особа која је највише од свих личности у јавном, политичком, било каквом животу, био тема медија ове Државе. Свако ко је у овој Држави десет година, не само политиком се бавио, него и естрадом, и имао прилику да некад нешто каже, докачио се и вређао Зорана Ђинђића. И у тих десет година створена је слика о њему као човеку који издаје људе који му помажу, који своје сараднике врло брзо пушта низ воду, који је због те своје прагматичности и због тога да је спреман да за крајњи циљеве макевелизма уради било шта, једна врло лоша карактерна особа, што он уопште није био, али је створена таква слика о њему. Њему није било уопште важно да ли неко о њему нешто мисли, или не мисли. Они који га воле, воле га. Они који га не воле, не воле. И увек је говорио о томе – мени није циљ да ме воли већина грађана, него она која ме разуме. Пошто је после 05.октобра, а вратићу се на ту атмосферу и шта је све у то време рађено и како је стварана та атмосфера и од стране комаданта ЈСО и приче које су се ту радиле. Значи, подсетићу вас да после 05.октобра, и то што је Милошевић признао изборе, то није значило да је у Србији мир. Напротив. Тензије су постојале и те тензије су трајале, не само у наредних три, или четири месеца, односно до краја јануара 2001. године када је Зоран Ђинђић постао председник Владе и формирао нову Владу, него су се наставиле и даље. Та врста тензија је значила да је то свакодневно било питање, да ли ће Војска да реагује, неће, да ли ће се ова јединица установити, да ли ће неко напасти телевизију, или неће напасти телевизију. Шта ће се десити ако се побуни ова јединица, па не знам, у МУП-у се људи комеђају, па, не знам, Влајко Стоиљковић је ишамаро овога, па је урадио ово, па је овај овог..., значи, то је атмосфера где је највећу одговорност, највећу и даље, највећу одговорност има Зоран Ђинђић. Војислав Коштуница је проглашен за председника. Постао је председник. Отишао је у кабинет, окружио се

људима Слободана Милошевића који су били у тој згради, од обезбеђења, па до осталих сарадника по кабинетима. Почео је да доводи у свој кабинет људе којима је једина заједничка црта била мржња према Зорану Ђинђићу, која је била лична, била из разлога што нису успели да остваре неке функције које су желели да остваре, типа – саветник за медије Војислава Коштунице је постао човек који није успео да буде директор Политике и за то је лично окривио Зорана Ђинђића и то јавно, свакодневно у јавности причао, оговарао га, вређао најсташније. Њега је Коштуница узео за саветника за медије. Другог саветника за људска права, тако га је звао, али се бавио овим стварима, безбедношћу, Градимира Налића, узео је човека кога је Зоран Ђинђић одбио да буде министар полиције. Није му дозволио да буде министар полиције из познатих разлога, ако је потребно могу то касније да објасним, али га је онда Војислав Коштуница узео за саветника за људска права, али уствари, бавио се безбедношћу. Војислав Коштуница је у то време краљица, изиграва функцију краљиде, путује по свету, прима честитке, Србија улази у Уједињене Нације, грађане више не интересује шта се дешава иза сцене, постали смо део света, а у исто време ви имате да су сви на својим функцијама, да су сви они за које знате да су убијали, пљачкали и крали ту око вас, да се ту налазе. Они, осим Влајка Стојиљковића, који се више није појављивао, његови заменици Рођа и Обрад нису излазили из ДОС-а и из контаката са тим политичарима. Формира се она трочлана влада где се заједно са СПС-ом и са СПО-ом, али то минимално значи са СПС-ом, пошто је то била влада СПС-а, практично долазите у ситуацију да као, - е, нема везе више шта је било, пусти шта је било, сада је важно Србија, Европа и тако даље, а свакодневно имате информације које вам долазе и знате да је то тако. Да је врх Војске незадовољан, да је врх полиције незадовољан, да су комешања у ЈСО, да се плаше приче око Хага, почињу њихове структуре и службе преко медија, саветника, адвоката да функционишу и да раде. Да пуштају информације као – е, сад је питање дана када ће бити ухапшен овај, бити ухапшен онај, и тако даље, и тако даље. Зоран Ђинђић који има највећу одговорност и даље, значи, он је тај који је практично лидер те опозиције, и који, без обзира што тог тренутка нема никакву функцију, осим функцију менаџера бивше кампање ДОС-а, мора врло да води рачуна о томе да ли ће се структуре, као што су ЈСО, или структуре као што је САИ, или неки људи за које знате да им ништа не можете, побунити и да ли ће бити на вашој страни, или неће бити на вашој страни. Не из разлога што је чезнуо да дође на власт, да би узео под своје ЈСО и да би преузео

контролу мафије и тржишта што му се инплицира и што имамо прилику да чујемо, од кога? Од политичких противника Зорана Ђинђића. Оних који су уствари на крају направили пакт са истим тим људима, него управо из разлога огромне одговорности коју је тај човек тог тренутка имао. И тог тренутка та његова изнуђена изјава да неће дати да они иду у Хаг, и да те приче и покушаји да се узнемири Јединица и да се направи неки нови пост петооктобарски пуч, а тај пост петооктобарски пуч није требао да буде пуч где би се Коштуница уклонио, него би ту Коштуница остао као фигура, али би се ово радикално крило ДОС-а, што је тад тако и називано, које је представљао Зоран Ђинђић- уклонило, па би се онда ту вероватно направио неки компромис, како то већ у Србији иде, нема везе шта је било, сада смо пријатељи, коалициона влада, концентрациона влада, па шта има везе, па нека дође и Милошевић и тако даље, и тако даље. Значи, из разлога те одговорности је то урадио. Можда је дао још једанпут, или двапут изјаве на ту тему, или на тему Јовице Станишића. То је све што је тај човек икад позитивно, афирмативно, или било шта рекао о тој Јединици. Међутим, вешти манипулатори, пре свега комадант те јединице, али и људи који су око њега су успевали да ту, тај период те несигурности и тога, што сте ви били, неопходно да се свакодневно с њима, или виђате, или размењујете информације. Јер, без обзира што је Слободан Милошевић признао изборе, да је изгубио, ви имате у дану када Војислав Коштуница треба да буде проглашен за председника Југославије, па пошто то не може да се деси у Скупштини, него се дешава у Сава Центру, ви имате информацију која вам долази, не тако што вам је каже неко неозбиљан, и не тако што добијете од једног, него добијете од десет лидера ДОС-а да се тог дана спрема крвопролиће у Сава Центру које ће изазвати радикали, јер неће да дозволе. И шта сад? Ви у том тренутку, цео свет је ту, хиљаде камера, грађани Србије нису више на улицама, отишли су кућама, уморни су, ви сте сами са групом од десет, петнаест лидера ДОС-а и вашим неким ту обезбеђењем, и још једно можда стотинак људи који ће изаћи на улице и сад, чија је одговорност ако се, не дај Боже то деси. Чија је то одговорност? Нормално да у таквим ситуацијама морате онда, ко год вам се понуди да има неку информацију, или да има неку вест или било шта, да се са њим виђате и да се са њим налазите. Тај период је период који је, нарочито комадант те Јединице, мислим, кад кажем – нарочито, други из те Јединице нису ни постојали. И ја на верујем, не да не верујем, него сам скоро сигуран да Зоран Ђинђић никада никога из те Јединице ЈСО није упознао никад у животу, сем када је ишао у Кулу. И

то у Кулу је ишао, знате сви када је ишао. Значи, иако је био председник Владе није одлазио, и ако је био менаџер кампање и лидер тог ДОС-а, није одлазио у Кулу, али су одлазили други саветници Војислава Коштунице, или други лидери ДОС-а су одлазили у Кулу и налазили се са њима, без обзира што су се неки правдали да је то због кризе на југу Србије, која се, па напрасно баш десила тада. Значи, манипулацијом комананта Јединице за специјалне операције у том периоду. Шта подразумевам под манипулацијом? Под манипулацијом подразумевам свакодневне информације типа – прети вам опасност одавде, оданде, већ, претпостављам да то сви знате, то је један опробан удбашки метод, где људе за које знате да немају искуства, за које знате да нису службеници државне администрације, као што није био Зоран Ђинђић, нити било ко од његових сарадника, изузев Небојше Човића, нико од осталих људи није имао никакво искуство, не мислим на Перишића, он је имао у Војсци, али говором на државну управу, и да знате да је то потпуни онако аматер, без обзира на своје успехе, без обзира на своје знање и на своју интелигенцију, он не зна шта значи управљати државом. А ви то знате, јер имате искуства, јер сте ту били десет година. И онда свакодневне информације и пуштање информација, Војска се спрема, хоће да убију Стамболића, то су све информације које су долазиле од Милорада Луковића. Ми ћемо да нађемо где Стамболића држе. Постојало је, то може да се провери, постојало је четири, или пет акција Савезног МУП-а, јер ми смо тада добили Савезни МУП и Зорана Живковића, па пошто нисмо имали поверења у Републички МУП, јер ту су и даље остали сви ови исти кадрови. Министар није постојао, него је био трочлани министар, па ту никад није могло да се, сем консензусом, да се донесе одлука, и пошто нисмо имали поверења, онда је тај несрећни Савезни МУП, који је уствари имао неке полицајце који су служили за чување зграда, нису имали никакво искуство, али је постојало три, или четири акције. Ја знам за две. Једна на обали Дунава, ту негде код Голупца, где су у два ујутру ишли да у некој кући са реке, пењу се горе да нађу Стамболића који је унутра везан у ланцима. То је информација која је дошла од људи из ЈСО-а, и то, подземље, ЈСО, како су већ пуштене. Друга је била негде у Војводини. Ишли су у Војводину на неки салаш, да претурају неки салаш и да траже неки салаш. Значи, говорим о стварима које су заведене као акције које су се десиле. Не знам колико таквих акција је и информација било које су свакодневно долазиле. И ви сте то значи морали да проверавате и да се у тим данима виђате са тим људима. Милорад Луковић је тај период искористио да промовише

и постави своје људе. Значи, он је директно поставио Бошка Буху. Ја сам био присутан ту када је то тражио. Он је директно поставио Горана Радосављевића. Не кажем да ти људи нису добри, ја само говорим о томе да је он тај период искористио за постављање тих људи. Он је себе једноставно представио – ја сам ваш. Ја сам ваш, ви можете да рачунате на мене. Зоран Ђинђић је са њим обавио разговор тад, непосредно, око 05.октобра. Ја сам био присутан, не на том састанку њих двојице, био сам присутан на састанку који се десио 06.октобра, у Скупштини Града, где је поред Милорада Луковића био присутан и Брацановић. Тада сам га први пут видео, и једног и другог. И поред мене и Зорана био је присутан и Зоранов шеф обезбеђења Владимир Вукосављевић. Тада је био његов шеф обезбеђења. Били смо заједно у једној малој собици, у оној атмосфери наоружаних људи, пушака и тако даље, где је Легија одприлике предлагао да буде Брацановић, односно, уствари прво је питао да ли Јовица Станишић хоће да буде шеф ДБ-а, ако хоће да буде, све је у реду. Зоран је рекао – не знам, нисам имао контакт са њим. А онда је Легија предложио, да ли тада, или када смо се видели са Јовицом Станишићем, два, три дана касније, па му је Зоран рекао да Јовица Станишић неће, јер је болестан, одбија да буде, онда је Легија предлагао да то буде Брацановић као супер тип. Он је најбољи за то место. А, ако баш он не може, пошто смо тад чули да је био он комадант, односно шеф за безбедност ЈСО, па мало није баш то за свет нормално да из тако, прокажена институција, да њен човек буде на том месту, као прве демократске владе, као шеф ДБ-а. Онда је имао предлог Андрију Савића, али је довео Бошка Буху ту и упознао га са Зораном Ђинђићем. Ја сам био присутан тада и рекао – ево, ово ти је, не знам како се звао претходни шеф београдске полиције, па је рекао – ево, он може да ти буде то. Предложио је и Гурија и предложио је Радована Кнежевића. И директно је Радован Кнежевић по његовим препорукама био постављен ту. Значи, та виђања, тих дана непосредно око 05., 06., 07.октобра и те манипулације које су са његове стране биле су омогућиле, а кажем у исто време и изјаве које је дао Зоран Ђинђић, или неки други лидери ДОС-а су почеле да стварају атмосферу да, одприлике, Коштуница се оградаи Војском, он има Војску и војска је око њега, а Зоран Ђинђић је приграбио ЈСО. И то је одприлике, да тако кажем било неко као неформално сазнање у Србији. Кад кажем – манипулације, шта под тим подразумевам? Под тим подразумевам да се комадант Јединице за специјалне операције са Зораном Ђинђићем виђао искључиво и из разлога провере неких, или саопштавања неких информације које су животни и битно важне. Типа

– е, имам да вам се јавам, па да вам кажем знам где је Стамболић. То је страшно важно да нађете, је ли тако. Или, - еј, пазите спремају се да ови упадну ту и ту, мора да се организујемо, морате да видите, идите овде, идите онде, то су ми информације. Или, - десило се то и то у полицији, рекли су ми моји, јавили су ми моји. Нормално да се ви, као одговоран човек у том тренутку, је ли тако, морате са тим људима да виђате. Рекао сам да је Зоран Ђинђић том приликом са њим обавио разговор и питао га да ли су они умешани у било шта од онога што смо сви претпостављали. Значи, када кажем – претпостављали, нико од нас није имао никакав доказ да су они директно вршили она политичка убиства која су се у Србији дешавала. Ми смо имали сазнања и знали да су они учествовали у ликвидацијама по Београду, ткзв. «освета Аркана». Како смо то знали? Тако што су се они тиме хвалили. Убиство Сколета је урађено, урадили су људи који су носили униформе. Да ли су то биле униформе ЈСО-а, или су то биле униформе које могу да се купе на тржишту, потпуно неважно, али, ако се у по бела дана у Београду појави група од наоружаних десет, петнаест људи, у униформи, са калашњиковима, са оним капуљачама и побије не знам, двоје, троје људи, то цео Београд прича, а после тога стижу информације да иза тога уствари стоје Сурчин, не знам ЈСО, мешавина. Знате да то сигурно има неке везе са њима. Мислим, знате зато што чујете, зато што чујете од људи. Јер ти њихови учесници те банде су људи који су се хвалили. И оно што смо ми касније сазнавали и што смо знали, највећи део информације које је практично и полиција добијала, добијала је управо од тога што су то људи који су били овисници, углавном о дроги, и што се после неких спектакуларних акција нашмркани појаве у кафићима где троше огромне паре и онда коментаришу јавно, на глас, шта су радили. Од дизања Дифенс Роуда, до припреме обрачуна са Државом и тако даље, и тако даље. Значи, али, нисмо имали директна сазнања да ли су учествовали. Сумњали смо да су то вероватно они. Нема ко други. Нема кога другог да ангажује држава и Милошевић да изведе Ибарску магистралу, да убије Стамболића, да, не знам, убије Ђурувију и тако даље, и тако даље, поготову што у граду као што је Београд и ако се бавите послом каквим се бавио Зоран Ђинђић, а то је политика, и постоји наговештај да ћете доћи на власт за годину, две, или три, знате и сами да у свим структурама власти, у свим институцијама постоје људи који воде рачуна само о томе како ће преживети, нарочито они који у то нису умешани. И да онда почињу да праве контакте и да вам дају информације и да вам саопштавају, да вас упозоравају и да вам долазе да вам кажу – тачно је, то није валидно за

суд, и ви не можете на основу тога што вам је неко рекао да има сазнања да се ту препакивала дрога, или да су радили, крали кола и тако даље, то није довољно за суд, али је довољно за вашу информацију да знате шта иза тога стоји. Због тога што смо сви били убеђени да иза тих политичких убистава, а то је нешто што није могао, не да опрости неком, него што је то нешто са чим и један нормалан човек у овој Држави, ни један, а поготову не Зоран Ђинђић који је такође мрзео нарочито ту врсту политичке злоупотребе власти, криминала и тако даље, обрачун са политичким противницима, на начин да неког убијете, јер он је, као што знате био човек који је имао страшно пуно политичких противника, али је касније са свима њима када је постао председник Владе, примао их је на чуђење нас осталих, примао их је, разговарао са њима и није имао никакв проблем. Значи, обављен је тај разговор са Легијом где га је Зоран Ђинђић питао да ли су у нешто умешани и да ли имају икакве везе са било чим. Он је рекао да никакве везе ни са чим немају. Клео се. Зоран му је рекао – боље ми сад реци, ако имате, да видимо, да правимо договор да знам шта ћете да радите, ако треба да бежите – бежите, да не буде да сам вас издао. Легија је рекао – не. Једино што имају је, али не директно, него посредно су мало укључени у Будву, али не ЈСО и не он, и не Јединица, него неки њихови ортаци су се случајно ту нешто задесили, па су их оптужили, али они немају никакве везе. Десет пута га је Зоран Ђинђић питао да ли имају везе, или немају везе, имају везе – не, немају никакве везе, немају никакве везе. И онда је наставак тог, те врсте манипулација ишао у том правцу да се тражи састанак са председником Владе, да се види са председником Владе, да то није никаква тајна да је он долазио и да се са Зораном Ђинђићем виђао и у ДОС-у, и да су се виђали у Скупштини Града, нарочито говорим о периоду првих седам, осам, или девет дана док је практично, та, да тако кажем, власт није постојала. Стара власт је изгубила и предала, ова нова није имала никакав институционалан оквир, него као, ето, одприлике, шта је Зоран Ђинђић? Менаџер кампање, али је човек који се око свега питао. Војислав Коштуница се забаракадирао горе у Милошевићевом кабинету и – крај. Он је то користио да би практично својим људима, то смо наравно касније сазнали, да би својим људима првенствено из Јединице, а онда и банди чији је шеф био, јер шеф земунског клана је био Легија, без обзира што је формално то био Душан Спасојевић, Легија је био тај који је створио Душана Спасојевића и који је омогућио да Душан Спасојевић постане то што је постао. Један занатлија, или ситан лопов, или крадљивац кола, или не знам шта је све био код Љубише Бухе, да

за две године, или годину и по дана постане најмоћнији човек у Држави, и да он решава подземље, да убија сваког живог, да постане главни дилер дроге на целом Балкану и тако даље, и тако даље. Значи, омогућио је да њима објасни и да њима каже да је он са Зораном Ђинђићем направио, оно, братски контакт и однос. Те изјаве су само то додатно цементирале. Тај механизам власти знате сами како функционише. Довољно је да се видите са неким од људи који су моћни, да иза вас иде, као што је увек иза њега ишло тридесет, четрдесет ових мученика из Једнице, који су једини задатак имали ту да гледају шта он ради, да му се диве и да преносе даље, јер он никад није долазио као нормална особа на неки од тих састанака, са евентуално једним, или два аутомобила пратње, него је ту увек био циркус, поворка. Из ког разлога? Па, управо из тог разлога – педесет, или сто пари очију види више него што виде двадесет. И онда се то препричава и каже – еј, Легија – Зоран, Легија - Зоран, Легија – Зоран. Та врста манипулације која је почела да се дешава и која се дешавала је кулминирала током тог периода новембар, октобар, децембар, када Зоран Ђинђић формално није имао никакву власт, и када је практично седео или у Браће Југовића, или у Демократској странци, али се припремао и за те изборе и припремао за нову власт, и она је кулминирала до тог нивоа да је 07.јануара 2001. године Зоран Ђинђић тражио састанак са Љубишом Бухом-Чуметом и Милорадом Луковићем. Ја сам био присутан на том састанку. Тај састанак се десио у просторијама моје агенције Спектра. Зоран ме је обавестио и рекао, пошто је то био празник, значи, зато сам запамтио и није се радило тог дана и Демократска странка је била затворена, и ДОС је био затворен, па да не би морао да зове Зоран секретарице и све људе да долазе због једног састанка који је требало да траје пола сата, а да се опет не би налазили по кафанама и тако даље, да се то не би опет препричавало, он је замолио да тај састанак буде код мене у Спектри, пошто је мени фирма дежурна, мислим, постоје људи који су дежурни 24 сата дневно. И ја сам дошао на тај састанак. Како су они позвани, не знам, али дошао је прво Зоран, па је онда после тога стигао Љубиша Буха, нешто касније је стигао и Милорад Луковић. Разговор је трајао неких пола сата. Тема тог разговора је била Зораново обраћање њима, где је рекао – еј, да вам кажем., Зоран је био човек који је врло тешко, тешко је преко уста изговарао речи које су му биле непријатне, да вам каже да сте нешто лоше урадили, или да, ако сазна да је неко нешто украо, или да је неко у странци нешто забрљао, врло, страшно је много времена му требало, или да кажем, врло, врло ретко се то дешавало да вам то каже

директно у лице, јер је имао тај неки осећај сажаљења према својим људима и сарадницима и много му је лакше да каже неком другом, да тај неко други пренесе, и није им то директно рекао, али им је одприлике рекао – еј, само да вам кажем, ја за двадесет дана постајем председник Владе. И када будем постао председник Владе да не мислите да смо ми неки другови, или пријатељи. Оно што ћу ја да радим, прва ствар која ће да ми буде, то ће да ми буде обрачун са криминалом, и не оптужујем вас, пошто су одприлике они били као – еј, добро, па што то нама причаш, какве ми везе имао, као, што то нама. Он је рекао – не оптужујем ништа, не говорим, али вам само кажем, било како да сте у шта умешани, или било шта да радите, или било кад, не интересује ме шта је било, не интересује ме сад уопште. Будете ли наставили то да радите да се не деси да буде прича да је Зоран Ђинђић издао пријатеље, или издао људе који су му некад помогли, или да је он такав и такав. А разлог што је он њих позвао, ја знам разлог што је он њих позвао, зато што после нашег повратка са Нове године, негде, вратили смо се ја мислим 04., или 05. јануара, Зоран је био одсутан једно четири, пет дана током тих новогодишњих празника, га је сачекало једно педесет блиских пријатеља, што из странке, што из, не знам, овако, онако, то је таква била атмосфера, свако је могао да вам се обрати, свако је могао да вам приђе на улици, да вам каже – еј, сине, да тикажем, знаш шта раде, то раде, ови краду. То је било оно време кризних штабова, оно време где су људи долазили, давали папире. Зорану су дошле информације, није он тада знао за постојање Душана Спасојевића, није тада знао да та особа постоји, први пут је чуо његово име у Паризу од амбасадора Бацковића, кад су они ухапшени, али је знао за то нешто – Сурчин, да краду кола, па да се прича и да препродају дрогу, па да су били, не знам, повезани са Марком Милошевићем, па да то неки.., избегавао је да га то толико интересује и рекао сам, објаснио сам, ниво његових разговора, или контаката пре него што је постао, пре него што се десио избор 24. септембра, са Љубишом Бухом, или са неким другим људима из те зоне. Долазиле су информације да се ти, ти, као, али то су као Легијини, тако називани, понашају као господари Србије. Да се из Београда одлази у Нови Сад колоном од двадесет аутомобила, да се људи даве у Новом Саду од дроге, значи знам, знам, био сам присутан када му је то говорио Ненад Чанак и био сам присутан када му је Коле, МК Комерц Костић, говорио исто то, као – еј, као Зоране, па ово је страшно, сви се позивају на тебе, па, знаш шта раде. Па, као, еј, ти си нови Слоба, а Чеда је нови Марко, из разлога што се виђају са Чедом не знам, толико и толико пута и што

се виђају са тобом толико и толико пута, па то је као катастрофа. И сад, ту нема доказа, значи, ту нема доказа да ви можете на основу тога да кажете, не знам, било коме, да сачекате и да кажете – добро, нема везе, сада ћу ја да сачекам да поставим ја министра полиције и да поставим правде, тужиоце и тако даље, па ће са њима да се реше. И то је био повод за тај разговор. Љубиша Буха је на том састанку онако као посредно нешто одприлике рекао да његови неки клинци, његови неки клинци, то нема никакве везе, они су ту као били док је био Милошевић и радили док је био Милошевић, али да то више нема везе. Они само да добију пасоше сада, они ће да иду преко и преко ће да краду, јер они су као ситни неки џепароши, они нису ништа озбиљни. А Легија је одприлике рекао да, као нема проблема. Легија је онда схватио да то њему Зоран говори као партнеру и сараднику кога моли да сад кад дође Зоран на власт реши криминал. Нешто слично као што је јануара 2003. године, када се обраћао јавности, јавности рекао да кад би Држава хтела, он би, он, и кад би он одредио ту групу, за месец дана почистили дрогу са улице. И тај разговор је трајао тако, ето, то је била тема тог разговора и тад се то завршило. Зоран је тада већ знао да постоји та врста злоупотреба његовог имена. Не само од Милорада Луковића, Љубише Бухе, не знам, тих неких других, или ове сфере, него је она постојала и у привреди, нормално, и тако даље и то је нешто против чега је врло тешко било борити се. А у исто време није имао потребу да се, да тако кажем, бави дистанцирањем од тога, зато што је то човек који је био свестан и знао да цела јавност зна да ако неко у Србији нема везе са режимом Слободана Милошевића, са криминалом који се дешавао око Слободана Милошевића, са шверцом цигарета који је спроводио Слободан Милошевић и његова власт, са шверцом вискија, са убиствима на улицама, са дрогом, то је онда Зоран Ђинђић. Значи, може свако да буде да је имао неку везу, али човек кога су прогањали, човек који је био мета свих задњих, не знам колико година свог живота, који је спашавао живу главу сваких месец дана и тако даље, сигурно није неко ко сада треба да се правда и да каже – верујте ми нисам ја продавао цигарете са Слободаном Милошевићем, какве ја имам везе са Марком, са човеком који је давао, не знам, три милиона да се Зоран Ђинђић убије. Према томе, то је додатно био елемент због чега зоран Ђинђић није имао потребу, што му се касније замера, или што му неки савесни критичари замерају, па, зашто се није дистанцирао ако је то већ знао. Зашто није јавно изашао и рекао – еј, па нисам ја продавао дрогу, или, па, не, нисам ја шеф организоване групе за крађу кола. Зато што сматрао је да то нема потребе. То је значи

питање његове личности. То је питање зрелости једног друштва у коме живите. Да ли треба да се доказује у друштву да ја немам крила и да сада треба да се скидам ако је неко мене оптужио да имам крила и да ја сада морам да се скидам и показујем да то немам на леђима. Ваљда, не. Али, на жалост, живимо у држави где и то када бих урадио би неко рекао – ма да, али скинуо их је за суђење, иначе их има. На жалост, кажем, на жалост што Зоран Ђинђић се није таквим стварима бавио и друга ствар што је Зорана Ђинђића као председника Владе интересовало оно што треба да ради председник Владе, а то је да се бави тачно свим министарствима, али пре свега економијом. И сви смо сведоци да је првих годину дана његове владавине било годину дана владавине човека који се бавио тиме како да ону распалу економију, јер је знао да је то суштина развоја једне државе. Тачно, хипотека коју имате, криминал и убиство и тако даље је нешто што такође мора да се расчисти, али је за то имао постављеног министра полиције, за то је имао постављеног шефа безбедности, имао је новог министра правде, имао је нове тужиоце, нове судије и очекивао је да ће се то, на жалост – очекивао је, да ће се то спроводити на начин на који треба да се спроводи. Када је увидео после прве године да то на жалост у Србији није могуће, онда је и најавио када је правио конференцију за штампу децембра 2001. године, када је правио анализу своје владавине од годину дана и најавио политику Владе у следећој години, рекао на тој прес конференцији, што је значи лако проверљиво, да је прва година била посвећена економији, да је можда погрешно због тога што се није мало више бавио привредом и криминалом, односно, криминалом. И 2002-гу годину је на тој конференцији најавио као борбу против организованог криминала. У тој значи првој фази његовој, тих, да тако кажем, тих контаката и тога, сазнања да му се име злоупотребљава, значи, сазнања да му се име злоупотребљава, веровао је да ће то доћи на своје место, говорим, после тог састанка од 07.јануара, где је, он је тај састанак више одржао да би себи умирио савест и да би рекао – еј, рекао сам вам шта сам вам рекао, јер то је био иначе начин његове комуникације и са његовим најближим сарадницима, не са људима какви су били њих двојица, које је пре тога видео неколико пута. Значи, људе са којима је био сарадник пет година, или десет година, могли сте да budete подпредседник његове странке, да сте оснивач његове странке, и да он каже – еј, то ће бити тако и тако, ако си спреман на то, јеси, ако ниси, немој да буде после Зоран је овакав, Зоран је онакав. Очекивао је да ће се формирањем нове управе, нове полиције, нове Државне безбедности, веровао је да ће то ићи много лакше него што је

то ишло, уз ону огромну подршку јавности и јавног мњења која је тада постојала према лидерима ДОС-а. Не према њима појединачно, него према тој политици и према потреби да се сазна шта се дешавало претходним, не знам, десет, или петнаест година. Умирио је савест тим разговором и онда је само тражио и чекао да види начин на који ће се ти нови људи, који се буду поставили, обрачунати са њима и ако наставе то да раде, он је своју савест умирио. Ту долази онда до формирања Службе Државне безбедности нове. Комаданту за Специјалне јединице и Специјалне операције, као и Јовици Станишићу, с којим сам ја у то време одржавао контакте и виђао се, је страшно било стало ко су ти људи. Наравно, њима је стало да би нама помогли, да би они нама омогућили, јер они много воле то што смо ми урадили и то што ми желимо да се обрачунамо и да Србију одведемо у Европу, и пошто знају да немамо искуства, што је тачно, нико од нас није крио. Није да немамо појма о томе како функционише тај систем. Они ће да нам помогну и они ће да нам дају најбоље људе и одприлике, оно ће да очисте дрогу, они ће да реше сва убиства и тако даље, и тако даље. Нису послушани ни један, ни други. Нису послушани ни саветници Коштуничиног кабинета који су хтели да поставе практично Радета Марковића за саветника за безбедност. Бранка Црног, његовог заменика за начелника Државне безбедности, а онда већ све остало остаје исто. Постављен је један потпуно непознат човек у Служби државне безбедности. Неко ко је мислим, непознат у овим круговима њиховим мислим, не, непознат у самој служби. Неко ко је имао искуства толико колико је имао. Ја сам био умешан, као што је познато, то сам више пута рекао у постављење тог човека. Не зато што сам се ја бавио кадровским решењима и што сам тог човека знао и што сам имао било каквих интереса, него из разлога што комисија која је требала да формира ново руководство Државне безбедности, ако се сећате, оног тренутака када су завршени избори, то је било 23., или 25.децембра ја мислим, прва изјава Зорана Ђинђића била је, пошто се тада већ знало да ће он бити председник Владе, или после оне седнице ДОС-а када је одлучено да ће он бити премијер, Зоран Ђинђић је рекао да ће прва одлука Владе, оног тренутка када буде била формирана Влада бити смена Радета Марковића, коју Коштуница претходних три месеца је опструисао и није дозвољавао. Зашто смена Радета Марковића? Па, зато што је знао и он, као и сви остали лидери ДОС-а да је то Служба Државне безбедности највеће зло и рак друштва које прво мора да се отвори да би почело друштво да иде даље. Комисија једна, формирана од стране ДОС-а где су били, поред Душана Михајловића који је

требало да буде министар полиције и Зоран Живковић који је у то време био савезни министар полиције и још неки из његовог секретаријата су на жалост, од два, три дана, или четири дана пре формирања Владе имали те неке предлоге који су били тако болесни. Типа – па, можда Бранко Црни, па можда, не знам, неки тамо, па све тако нека имена, па неки Гаја са Косова, па тако даље, па тако даље. Онда је Зоран Ђинђић видео да је то катастрофа и да је то страшно и да неће моћи да испуни ону одлуку да ће да смени Радета Марковића, пошто као, ако смени Радета, а стави овога, сви ће му се смејати. А да га смени, а да не постави никог другог, то је још горе. И онда смо у тих два, три дана под хитно морали да нађемо неког, било кога ко ето, ту може да се постави, па, нема везе, нека се после недељу дана смени. Мени је дао да то са овим осталима неким координишем. Ја сам сазнао, не сећам се више од кога, можда чак и од Душана Михајловића да постоји неко име Горан Петровић, неки човек који није лош, који није био у Служби када су убијали, који није богат, који живи у стану од 20 квадрата, који има искуства 15 година, који зна језик, који нормално изгледа, чита новине, књиге и тако даље, и да као треба да обавимо разговор са њим, а претходно је већ са њим разговор обавила и Љиљана Недељковић, шеф кабинета Војсилава Коштунице и да они одприлике немају ништа против. Ја сам га видео десет минута, рекао Зорану, па, мислим, није лоше. И тако је дошло до те приче да сам ја имао неке везе са кадровашем и постављењем, а из разлога што је између Зорана Ђинђића и Војислава Коштунице већ једном избио сукоб око постављења министра полиције, тј. Градимира Налића, јер је и поред тога што је Зоран Ђинђић објаснио Војиславу Коштуници због чега не може да га постави на место министра полиције и дао му доказе за то, Коштуница је рекао, па добро, какве везе има, склонићемо то. Зоран и он су се око тога мало закачили. И да не би испало сада да се два лидера ДОС-а туку око полиције, што Зорана стварно није интересовало, он је желео да само што пре побегне од тога. Рекао сам из ког разлога. Из разлога јер га је интересовала економија, и другог разлога, што је знао да нема никакве везе то шта се дешавало у претходних десет година са њим. И једини лидер ДОС-а који није хтео да прочита шта пише у оним, не знам, седамсто килограма, или страница, чега већ, материјала о њему, зато што је знао да је потпуно чист и да све што о њему имају, могу да пусте на дневник да грађани Србије гледају, може само да буде позитивно по њега, а не негативно. И да не би отишао на тај састанак код Коштунице када се договарало ко ће да буде постављен Државне и ко за шефа Јавне, он је послао мене.

И ја сам отишао са Душаном Михајловићем, и наравно, то није остало незабележено и невиђено, и од стране кабинета Војислава Коштунице, и од обезбеђења и од људи Милорада Луковића који су се у то време налазили у неком обезбеђењу, било Демократске странке после оног инцидента са пуцањем на возача Горана Петровића, било око појединих лидера ДОС-а, било у самој згради Председништва, односно, да, Председништва Југославије, и тада је већ почела прича око тога, зашто, откуд ја, какве ја имам везе, немам везе и тако даље. Постављење Горана Петровића је врло изнервирало Милорада Луковића. Претио је тог дана да ће да оставку, да ће да напусти Јединицу, да то није фер према њему, да не може да се поставља начелник Државне безбедности, а да се он не консултује. Тад ме је други пут у животу позвао телефоном. Пре тога ме је позвао 06., или 07.октобра да ми каже да ће неког тамо да поломи, неког за кога је мислио да има везе са нама, ко је његовог брата када су упали у царину ударио неким апаратом за гашење пожара. Тада ме је други пут позвао телефоном да ме пита да ли ја знам ко је Горан Петровић, да је он брат, не знам, од неког Муње лопова са Новог Београда, криминалца, да је укључен у то, па је онда следећа прича, после пола сата била, када се утврдило да није он то, онда је било да је он издајник, да ради за Американце и тако даље. Та његова нервоза је смирена тиме што је постављен Милорад Брацановић на место шефа Седме управе, по његовом инсистирању и уз противљење Горана Петровића. Значи, то знам, јер сам директно у то био укључен, пошто је Зоран први пут ми је рекао, дао ми је папире на коме је писало то име, и рекао – е, види, питај Горана да ли може овај човек, то се значи дешава непосредно после постављења Горана Петровића, - да ли овај човек може да постане неки начелник, знаш, нема смисла сада, они љуте се, као, нисмо их консултовали, нисмо их питали, што да заопштравамо сад, затежемо односе ако то није неки проблем и ако је чист, нека га поставе. То је иначе био Зоранов начин комуникације који је подразумевао да људи међусобно, кад кажете, не морате да кажете – е, ако је тај корумпиран, лопов, то не значи да сам ја сада њему дао аболицију тиме, јер, једноставно, он се бавио, имао је у току дана по хиљаду разговора и хиљаду састанака и писао је разне ствари на папирима и све је проверавао. Нормално да је ту било више од педесет посто подметачине, али није он био тај који је тиме требао да се бави, него ми остали којима је те ствари давао, или неки руководиоци институција. Горан Петровић је први пут одбио и рекао ми – ма не, какви, еј, шта ти је. Па где он. Ја сам то пренео Зорану, онда

је Зоран тражио да чује разлоге, мислим, који су разлози одприлике, шта има за њега, да му кажем. Да ли је те разлоге тражио да би то рекао Улемеку ако га овај пита, јер то је начин функционисања. Ако неко нешто од Зорана тражи, онда он то провери, ако жели да вас одбије, да вам каже да то не може, то не може да буде – не може, тако ми се може, него – не може, због тога, тога, тога и тога. Ја сам онда питао Горана. Он ми је рекао онда – еј, па како што, човече, па јасно ти је што. Па, добро, је ли има нешто да знате за њега? Па, не, не знамо, али одприлике као, опет нема доказа, немате да се ухватите за нешто, али шта ће се ту све појавити и тако даље. Е, онда је дан, или два после тога, не знам да ли су се у међувремену видели Луковић и Зоран, или је то неко посредно опет, или је звао телефоном, или је, не знам шта, апеловао на.., јер одприлике ту се страшно пуно манипулисало у то време и емоцијама и ишло на савест. Знам када је био постављен Буха, било је људи који су били против тога. Кад кажем људи, мислим на људе из полиције. Не могу да се сетим да ли је био и министар Михајловић одприлике и тако даље, али неки који су се тим бавили, али се сећам да је било одприлике приче – еј, па чекај, па није фер. Кад је требало да се чува телевизија 05.октобра ноћу, када је Коштуница ишао да говори, онда је био добар Буха да дође са бригадом са Новог Београда. Да ли би он сачувао, или не би, ви то не знате, али чињеница је да је он тада дошао. Онда дође Човић па каже – еј, па нема смисла. Не можете Буху сад да пустите низ воду, па шта ће се причати о нама. Рећи ће се да смо ми гори од Милошевића, па све је још ровито, све се ту још тресе, морамо да докажемо да смо озбиљни људи. Не можемо сад да га пустимо тако низ воду. И онда је на пример тако постављен. Тако да претпостављам да је и то инсистирање за Брацановића ишло у том правцу – еј, а кад нисмо тамо побили двадесет хиљада људи и заклали, што би иначе нама било оно дневна обавеза, морали смо да апстинирамо и да се мучимо, фрустрирани смо били што нисмо, па као, а сад? Шта сад? Сад као, ко нас шиша. И онда је Зоран рекао – добро, без обзира, поставите Брацановића на то место. И онда је он постављен. Али ја сам после тога обавио разговор са Гораном Петровићем и питао га – хоће ли то да буде неки страشان проблем, јер ако то сада постављање његово не буде резултирало неким вашим акцијама које народ очекује и Зоран очекује, па сутра, за два месеца будете рекли – па нисмо могли ништа да решимо зато што је ту био Брацановић, онда боље то иди реци Зорану, па кажи Зорану – не можемо то да радимо. Онда је он рекао – па не, не, не, добро, ми ћемо то некако да пресподимо преко Београдског центра. Мијатовић ће то да уради. Нема

везе. Ма, знамо ми њега. Они су њему нудили да буде начелник када је први пут понуђен. Они су прихватили и рекли – па, ми би теби и овако и онако дали да будеш неки начелник, али немој да будеш тај, што да будеш тај. Што био био ти тај начелник? Што баш да буде техника код тебе? Па, онда он није. Уствари, не само да није, него је он направио..., да, то сам заборавио, ту је био још један додатни елемент, такође манипулације и због тога је додатно онда Зоран у томе учествовао, јер кад су Горан Петровић и Зоран Мијатовић позвали Брацановића, они су га позвали и рекли му одприлике, значи, постоје две верзије. Постоји верзија Петровића и Мијатовића и постоји верзија Брацановића. Верзија Петровића и Мијатовића каже да су му рекли – шта је Дебели, не можеш без власти, а, ми се знамо толико година, што ниси дошао код нас, па се понудио нама као стручњак да те ми поставимо, него јуриш ДОС, Ђинђић, Легија, ово, оно. То је њихова верзија, а верзија Брацановића је да одприлике су га позвали, вређали, псовали, шутирала, претили и рекли као – је ли, ђубре, не знам, најувредљивије изразе. Јебо те Легија, шта ви мислите, ко сте ви и тако даље, па је онда то додатно изиритирало легију, а онда је Зоран полудео зато што не очекује да људи које је он поставио тако разговарају, не због тога што су то његови пријатељи, него што не очекује да тако разговарају људи који треба да буду на челу институција које представљају његову владу. Па је онда из тог додатног елемента, да одприлике, као сад, ајде ви да доказујете – нисам мајке ми рекао Петровићу ма немој да га примиш, а теби сам рекао прими га, онда би он као – добро, ајде, ако то није толико важно, постави га. И из тог разлога сам онда ја после тога питао, јер ми је то рекао Зоран да питам, да не буде сад ми смо решили Ибарску, нисмо решили Ћурувију, јер увалио си нам Брацановића. Онда су они рекли – не, не, не, нема ту проблема, имамо ми Београдски центар, ми ћемо преко Београдског центра то да радимо. И као што се сви добро сећате, није прошло ни петнаест, двадесет дана после тога, Раде Марковић је већ био ухапшен и тад почињу проблеми на релацији Јединица, на релацији то, та група, како год да се зове, и шта год да је она, а они кулминирају догађањима која су се после тога дешавала. Мислим да је највећи ударац који су они доживели и да тако кажем, не ударац у смислу издаје, него одприлике да је било потпуно јасно да се ту прича неће моћи да заврши тако што..., биће чича Мича и готова прича. То је хапшење Бујошевића, Илића и решење Ибарске магистрале, које, подсетићу вас, није решено тако што је то неко измислио, него тако што је оно решено полицијски, што је утврђено, значи они су утврдили, није утврдила нека комисија са стране, него

људи из Државне безбедности, њихово руководство. Утврдили и нашли да је камион тај коришћен, нашли човека који је све признао и показао где то води. Тада је било јасно највећем броју људи, не кажем свима, али највећем броју људи, да иза свега што се у Србији дешавало претходних десет година стоје они. Мислим да је првооптуженом Улемеку било јасно да је нама јасно. И да од тог тренутка почиње ткзв. игра, ко ће кога ту надмудрити. Он је био убеђен да ће он то урадити. Власт је била убеђена и Зоран је веровао да ће то он урадити, и онда су се ствари, значи, пропорционално, у зависности од тога колико се политика у то мешала и колико је политика била у то укључена, јер од тог тренутка, значи, сигуран сам да је то постојало и раније, али знам да од тог тренутка хапшења Радета Марковића и хапшења људи са Ибарске магистрале, та група, значи та група, причам на основу оних информација које смо добијали и раније, и на основу тих канала који су долазили и раније. Најчешће је то било путем Љубише Бухе. Најчешће. Јер је то био једини канал и једина веза. Значи, Љубиша Буха, па, или Драгољубу, па Драгољуб то нама преноси, или у каснијој фази Љубиша Буха мени лично. Овај, да је Зоран подчињен, да се назива у њиховим круговима – пичка, да је то издајник, да је то смрад, да је Коштуница прави. Наравно, није се рекло да је то због Ибарске и због дроге, него, наравно због патриотизма, наравно због Хага, наравно због Србије, наравно због светих гробова јунака који су гинули широм Југославије за одбрану Јајца, Дрвара, фрижидера и не знам чега. Наравно. Наравно да је та веза постојала и наравно да је тад кренуло. И ми смо знали да је то тако. Без обзира на то, он је и даље био до јуна месеца те године комадант Јединице за специјалне операције. Значи, у институцији власти чији сте ви шеф, и као што и ви морате да према последњем сараднику у суду се опходите и разговарате на начин на који се то очекује од неког ко је шеф суда, или председник, није ни важно, то мора да ради и председник Владе. И то говорим из разлога што тумачење да је побуна Црвених беретки почетак неког сукоба и почетак, односно не, ја мислим да је то кулминација нечега што је и на том састанку 07.јануара било јасно свима да то никад се неће завршити тако што то као, неће се сазнати истина, или што ће се не дај Боже Зоран правити луд, јер то било јасно да то неће моћи, ова дешавања која су се догодила. А цичање и вриштање Коштунице и његовог кабинета поводом овога што смо радили, значи, подсетићу вас да су они негодовали због хапшења Радета Марковића. Негадовали из разлога што је Раде Марковић био уважаван, уважаван гост у кабинету Војислава Коштунице. Због тога што је он био човек који се бавио са

Коштуницом безбедношћу Државе. Они су 06.октобра рекли – ма, какве везе има ко је седамсто људи убио у десет година у Београду, ко је пљачкао, дај ми да причамо о безбедности. Дај ми да причамо о томе како ће се ту дешавати, шта ће се дешавати, где је Љиљана Недељковић, која је била кућни пријатељ са Радетом Марковићем и његовом женом врштала и негодовала због тога и да тог тренутка почиње да саветници Војислава Коштунице, Коштуницу упозоравају да ово што је Зоран Ђинђић урадио и Душан Михајловић уз помоћ Горана Петровића, је само знак да се једног дана неће либити да ухапси и тебе. Тебе, Војислава Коштуницу. И тог тренутка почиње неодољива потреба кабинета Војислава Коштунице, дела политичких структура који су уз Војислава Коштуницу, мислим на Милошевићеве структуре власти који су било постали чланови ДСС-а у међувремену, било су у странкама у којима су остали функционери, свих оних који су се плашили сазнања истине и откривања шта ће се десити кад се отвори, и сад кад Радета Марковића ставе у затвор, да ли ће Раде пропевати, неће, шта ће рећи, неће рећи и тако даље. Значи, мислим на припаднике ЈСО-а, мислим и на припаднике САЈ-а и на друге делове полиције. Они су само екстремна јединица која је имала ту екстремну моћ. Значи, криминалом су се бавили сви. Значи, сви сектори, сва друштва. Не мислим сви запослени, него, није било структуре која се није бавила, само што је огромна разлика да ли сте се бавили криминалом, или сте били шеф Фудбалског клуба «Милиционер» и пљачкали тамо на трансфер играча, и тако даље, договарали се и куповали бодове, или сте се бавили криминалом тако што сте трговали дрогом. Дрогом, или убијали људе. Значи, тог тренутка долази до политичке подршке кабинета Војислава Коштунице, из разлога да ли његове личне, или из тога што је толико веровао својим саветницима, то не зна, то уопште уосталом није ни важно и у јавности, првих онако гласних медијских процеп, да између Зорана Ђинђића и Војислава Коштунице постоји процеп, али да је тај процеп на идеолошкој основи. Поново, Зоран Ђинђић је издајник, прагматик, то, издаје људе, ово, оно, а Војислав Коштуница патриота. Пошто је то било више смешно, јер је Зоран Ђинђић био издајник прет година пре тога, десет година пре тога. Био је локатор за бомбе, не знам шта све није радио, и победио је на тим изборима. Без обзира да ли му је рејтинг био мали, или није, он је из дана у дан био све већи и већи. Онда је морало да се нађе нешто јаче због чега би се Зоран Ђинђић дискредитовао у јавности и дистанцирао у односу на Коштуницу. То, да је Коштуница близак поповима, да Зоран Ђинђић није, није довољно у Србији 2001. године априла и маја.

Народ чека Милошевића у затвору. Народ чега да се сазна ко је убио Ћурувију. Народ чека да се сазна одакле седамсто кућа на Дедињу за десет година направљено људима. Одакле тужиоцима куће у Ражани које вреде милион марака. Одакле судијама аутомобили од триста до четиристо хиљада еура и тако даље. Народ то очекује да сазна, и није довољно да га вређате да је само криминалац и издајник. И онда се проналази метод, оно што народ увеј је осетљив, и што увек може, а то је да је он уствари криминалац. Да је он уствари близак подземљу. Да он уствари, Коштуница онако поштује институције, он је оно закљон, Сунце, а ово је један криминалац. И шта ћемо ту наћи као доказ? Па, имамо довољно. Прво, близак је са Легијом. Сви знају да је да Јединица, да су криминалци, без обзира што то јавно неће рећи, али то знају. Ту ћемо, као, па ћемо онда – ево, Љубиша Буха, он је познати криминалац, иако до тад нико у Земљи није чуо за њега, али су успели да у периоду од наредних, пет, шест месеци упознају грађане Србије да у Србију уствари постоји само један, једини криминалац и да се тај криминалац зове Љубиша Буха и да је он уствари криминалац, јер је под заштитом Зорана Ћинђића. Ни за једног другог ви нисте знали. Ни за кога другог нико није причао. А зашто се то десило? Како је то успело да се деси? Па, тако што је добило политичку подршку од стране Војислава Коштунице који је био председник Државе, који је био човек који је имао поверење тог тренутка грађана Србије од осамдесет посто, чија је свака реч била као Мојсијева. То кад он каже – то је Свето писмо. А он је на својим конвенцијама за штампу, било председника Државе, било председника странке, оптуживао Владу Зорана Ћинђића, не директно њега, али његову Владу, што је се знало, Влада Србије је био Зоран Ћинђић, или његове сараднике, да су уствари повезани са криминалом. И значи, и из разлога које сам малопре навео, потребе да се руше институције које су представљале опасност за њих. Опасност. Зашто су представљале опасност? Па, зато што, ухапшен је Раде Марковић, зато што, ухапшени су возач камиона и његов саучесник у убиству Вука Драшковића, дошло се да је комби којим је отет Стамболић највероватније припадао ЈСО-у, дошло се до тога да убиство Ћурувије је имало везе са Државном безбедношћу. Почело је да се отвара. Знало се да ће иза тога ићи, не само то, него и све остало. И онда једино што је било важно тог тренутка, тог тренутка, говорим да је то период март, април, тад то почиње, је било рушење Министарства унутрашњих послова, склањање Душана Михајловића који није био толика опасност, зато што ипак Душан Михајловић је политичар и министар је оперативно лице, то спроводе, зна се,

одређени начелници одређених одељења, али највећи проблем су били Петровић и Мијатовић. Зашто? Зато што су добили у руке кутију у којој, како коју фиоку отворите испадају лешеве. И ајде за десет можда немате доказа. За једанаести ће се појавити докази, а сваки други ће довести до ЈСО-а, или ће довести до те мафије и те повезаности са ЈСО-ом, и дрога која је нађена, и злато које је нађено, и изјаве, и стотине ствари које смо ми данас заборавили, и кривичних пријава које су ти људи поднели. Подсетићу вас да су поднели преко педесет кривичних пријава против функционера Државне безбедности за разноразне злоупотребе. Ми о томе данас не знамо ништа, јер највећи део се уопште не води, и не спроводи и тако даље. Значи, од тог тренутка почиње рушење те службе и почиње дискредитација Зорана Ђинђића са причом да је Зоран Ђинђић криминалац. Докази за криминалне радње су, нормално изведени на основу логичког закључивања да Љубиша Буха-Чуме, најпознатији криминалац у Европи је пријатељ, школски друг Драгољуба Марковића, а да Драгољуб Марковић је кум Зорана Ђинђића, према томе, шта има ту више да се прича, све је јасно. Сав криминал који у Држави постоји, то спроводи практично Зоран Ђинђић. Хапшење Милошевића и изручење Милошевића је била само кап која је успаничене, не само ове, кад кажем успаничене структуре, не мислим само на оне које су тог тренутка оперативно били у власти. Код изручења Милошевића комадант Јединице за специјалне операције већ није био. Тад је већ отишао у пензију, или је суспендован, шта год да се десило, али, људе какви су рецимо Јовица Станишић и целу ту структуру која је била око њега. Човека који је био начелник те службе, не знам, осам година, у време када су се десили највећи злочини тих јединица у Босни, Хрватској и Славонији и где још. У време када се десило у Београду највише убистава. За време Радета Марковића су се десила тачно нека од најспектакуларнијих убистава. Ћурувија, не зна, Ибарска, Стамболић. Али, за његово време се десило и седамсто убистава на улицама Београда и свако у Београду ко је три пута изашао у било који кафић у центру града је знао ко је кога убио и знао је да тај што је убио има неке везе са Државном безбедношћу. Убијен је начелник полиције за време Јовице Станишића. Врло чудно и нерешено. Убијен је политичар Кундак. Значи, они су постали милионери. Он и људи око њега. Милионери. Власници кућа, имовина, станова и тако даље. Нико ме од њих није одговарало да се истина сазна. Није одговарало да се сазна из два разлога. Први, плашили су се за себе. Не само због Хага, плашили су се и због тога да им се имовина не одузме, да не буде закон овакав и онакав. А друга ствар, па, они од

националних хероја што су себе представљали, ми смо десет година живели у земљи где су они стварали мито о себи као националним херојима, који су уствари гинули, не знам тамо, у Кладуши, јер су желели слободу муслиманском народу Фихрета Авдића који је добар, за разлику од муслиманског народа Алије Изетбеговића, који су балије. Па, нормално да нису могли да кажу – тамо људи гину због тога што тамо дневно пребацујемо четрдесет шлепера мешовите робе и ту се дневно окреће пет милиона марака. И то су радили годинама. И да не би сада од тих националних величина и хероја постали класични ратни профитери који су подгрејавали рат у Босни и продужавали га, иако су њихови поједини политичари својевремено и у Хрватској хтели да се тај рат што пре заврши, јер се српском народу није гинуло за двадесет конвертабилних марака месечно колико су добијали, али су га они продужавали, и сад, замислите, од људи какви су они, величине, хероји, који у историју улазе као, не знам, нови Милоши Обилићи и тако даље, одједанпут долазите до тога да су то уствари олоши. И онда наравно да су се плашили, наравно да су се организовали. Наравно. Ја сам у јавности рекао, али ћу поновити, пошто је то можда важно, био на састанку између Зорана Ђинђића и Јовице Станишића када је, мислим тог тренутка, скоро сам сигуран, али знам на основу онога што се после тога дешавало, Јовица Станишић закључио да са Зораном Ђинђићем и са његовом Владом нема прављења никаквих компромиса и договора на ту тему – па, нема везе шта је било, ајде, пусти, какве везе има шта је било. То је састанак где је он тражио после неке од операција да се са Зораном види. Ја сам са Зораном дошао код њега и онда је он одприлике почео да се распиштује – Хаг, како, шта, Карацић, Мартић и тако даље. Понудио је Мартића том приликом. Рекао је као, па, ја бих могао можда да убедим Мартића, ако би се ви побринули за његову породицу и евентуално за неке ту ствари да он добије, жена пензију, кћерка стипендију, он мало, и тако, можда би ја могао њега да убедим да се он преда, а је ли би то било довољно да се не тражи Карацић, и као одприлике, шта Зоран мисли о Карацићу. А онда је Зоран ту њему одговорио, какав је он иначе био – еј, па супер би било да се предају и један и други. То би било најбоље и за мене, и за ову Државу, и за све, и овај би био херој, и овај би био херој, и тако даље. Онда је овај ћутао и рекао – аха, мисли, шта, ако, да, да, да, онда мало око Франкија. Шта Френки? Као, је ли може Френки да остане. Зашто је он то разговарао са Зораном? Мала дигресија, али можда важна – зато да би показао још једну особину Зоранову и то да није био човек који је тако лако остављао људе, без обзира што Јовица Станишић

њему никад у животу ништа није урадио. Прича о томе да је Јовица Станишић нешто страшно пуно учинио Зорану се своди на то – није га убио, а могао. То је Јовицина прича. Пуно пута му је Милошевић, било директно, било индиректно, како се то већ говори, рекао – тог малог требаш склонити, или не знам ко је то говорио, и тако даље. Али, он није хтео да прља службу, он је био частан. Служба је служила само за шлепере и за паре, а не за убиства. Није хтео. То је сва суштина. Он се видео са Зораном Ђинђићем, ја знам, једанпут на Славији, јер сам ја био и други пут после тога где ја нисам био. Али то су одприлике виђења – еј, чувај се, пази, ови сада, опасни су, знаш, Баца је опасан, они ће те пребити, немој, немој много да истрчаваш. То је тај ниво састанака и тај ниво разговора. Нађе виђење после 06., или 07.октобра, иако он данас у јавности износи неистине и каже да је Зоран Ђинђић то тражио, је лаж. Ми смо се видели са њим на дан када је Коштуница инагурисан за председника, два сата после тога, увече, ја сам био присутан са њим. То је то вече када вам кажем да смо се поново видели увече са Улемеком и рекли – да, а Јовица Станишић неће. Он је тражио хитно, хитно виђење са Зораном. Зоран се са њим видео у његовој кући. Довели су нас неки људи који су нас негде сачекали и тако даље. Били су Зораново обезбеђење, Зоранови возачи, али они су сачекали у дворишту, ја сам са Зораном ушао у кућу. Ту је поред Јовице Станишића био и још један човек који нас је практично и звао, неки његов пријатељ и сарадник. И то је разговор од сат времена, где га је Зоран питао тада – еј, шта је ово, нешто Легија ме питао, ти, ДБ, о чему се ту ради, шта је то? Овај је рекао – не, не, не, какав ја, ја сам болестан, не, не, не, не. Разлог што је он тада звао Зорана је био отприлике да му каже, да га замоли да., Кертес му се жалио да су га тукли тамо када су ушли у царину и да се плаши за свој живот, па ако би Зоран могао, или неко од Зоранових да зовне Кертеса и да му каже – немој да га..., нећемо те убити, а други да му скрене пажњу на неке људе који су јако добри и које би Зоран могао да задржи. Никако да не мења директора Србија шума, да га остави на том месту. Пазите, говорим Вам 7.октобар или 8. октобар, када је то било, значи не знате да ли ћете преживети сутра ујутру, он се бави ко ће бити директор Србија шума и да Родић ваљда, тај је био директор Србија шума, би било добро да га Зоран узме за шефа не знам нечега. Зоран каже, еј па чекај, па тај је ЈУЛ. Каже он, не није ЈУЛ. Он, ма какви. А он је био тада шеф посланичке групе ЈУЛ у Савезној скупштини. Ма не, каже, ја мислим да је он чак твој, Демократска странка. То је био ниво разговора и та мистификација да када се Зоран Ђинђић виђао са

Јовицом ту су прављени паклени планови. Ту је не знам шта договорано, подела подземља, ту је преузиман посао од Марка и тако даље су бесмислице и будалаштине управо оних који су то радили и који су делили мафију и подземље, али пошто Ви не можете да сакријете да у Србији постоји подземље. Не можете да сакријете да постоји криминал. Мора неко да буде за то одговоран. Тај неко је нађен у Љубиши Бухи и нико други више није постојао. Ниједан криминалац у Србији није постојао сем Љубише Бухе, који је због тога што је пријатељ кума Зорана Ђинђића тиме доказано да је мафијаш и Зоран Ђинђић. Враћам се на причу и објашњење око тог састанка са Станишићем, такви су састанци били можда једно десетак и слушање његових прича и искуства у полицији и тако даље. Никада ништа конкретно, али кад се десило да је из кабинета Војислава Коштунице маја месеца 2001. године адвокат Тома Фила изашао у јавност и рекао да је видео на столу Војислава Коштунице допис Хашког Трибунала где се траже да се изруче суду Јовица Станишић, Франко Симатовић, Зоран Мијатовић, он је тада заменик начелника државне безбедности, Милорад Луковић и сада списак оних имена који је касније објављен и у «Репортеру» и када смо нас двојица смо били тада у Паризу и када је он то чуо и када је то дошла вест, то је била ударна вест на свим медијима, а отприлике саветник Војислава Коштунице Градимир Налић је сеирио над том вешћу отприлике, аха, аха, аха, ево, заменик начелника државне безбедности Зоран Мијатовић, па је он тада давао изјаве да нема човек везе, али је био шеф београдског центра у то време, па зато иде у Хаг и тако даље и тако даље, Зоран је, ја сам био присутан, звао Карлу Дел Понте и разговарао са њом, значи био сам присутан том разговору и чуо сам тај разговор, где је рекао, питао је да ли је то истина и да ли је то тачно и рекао да је то врло лоше у овом тренутку за ту стабилну и младу Владу у земљи где је Милошевић онако и даље питање дана када ће поново постати неки председник и да информација ако је то тачно, да они сада траже човека кога је Зоран Ђинђић поставио на место заменика начелника, не он, није га он поставио, он га није ни знао, поставио га је Горан Петровић, али свеједно, Зоранов је кадар, ако ће тог човека да воде у Хаг, па не може да очекује да ће та служба и тај човек који треба сада да брине да ли ће ићи у Хаг или неће ићи у Хаг, да ће тај човек сада да се бори против криминала и да реши убиства политичка, или да ће то да уради Јовица Станишић за кога је већ опет одређеним изјавама и маанипулацијама, нарочито њега, јер је он краљ манипулација, овај му не би могао бити ни шегрт, тим да то виђање са Зораном Ђинђићем и тако даље, у ствари

он и Зоран су два најближа брата, мислим на Станишића и сада Зоран кога толико цени свет, пушта човека да иде у Хаг и мора да пусти.., знате какве су можете да претпоставите ако се не сећате, какве су реакције тада биле радикала, СПС-а, Коштуничине странке и других странака и јавности, какав је однос уопште према Хагу, значи иако му није било потреба, иако није морао то да тражи, звао је Карлу Дел Понте да пита да ли је то тачно и да јој каже да је то страшно ако сада немају ништа друго да раде, ако немају никога другог ко је убијао да траже те људе, да то само значи рушење државе и рушење Зорана Ђинђића. Значи, направио сам ову дигресију да бих рекао какав је Зоран Ђинђић био човек и да кажем да није био од тих који као данас си му друг, страшно му је пуно Јовица у животу учинио, а он га је онда издао. Значи, ствар је обрнута. Ништа му у животу није учинио, али због те хипотеке своје коју је имао као човек који оставља пријатеље, због тога што је имао хипотеку да је издајник, прагматик и тако даље и тако даље, је радио и ствари које су га некада, касније, било када се то сазнало или не, пуно коштале, јер је та његова веза са Јовицом Станишићем у јавности представљена као веза не знам два најближа сарадника, човека који је био шеф секоритата Слободана Милошевића, а она се своди на два састанка пре тога док је овај био...Један, ја мислим да је био један док је био начелник, а један када је после тога смењен или два, потпуно је небитно и неколико састанака после тога када је Зоран Ђинђић постао председник Владе. Враћам се на то да је тада Јовица са њим разговарао око Хага, управо из тог разлога што је знао да врло добро, он је врло добро знао какав је Зоран, без обзира шта је о њему причао у другим круговима, али је знао да је Зоран такав човек и да сада лако може да манипулише тиме што је Зоран у хендикепу јер не сме да дозволи, Коштуница може, јер Коштуница је човек који нема потребу да се доказује да је патриота, да је Србин, да је националиста, али овај издајник, Немац, не знам већ шта је, он мора да се доказује сваки дан и то је тај хендикеп. Он је врло добро манипулисао тим хендикепом, мислим на Станишића и тражио од Зорана тада да то преговарају и онда да се распитује као око Френкија јер наравно није се доводило у питање да ће он отићи у Хаг. Нема ни разлога, што би он ишао у Хаг. Међутим, када је тај састанак завршен, он је то вече питао, знам поуздано, зато што ми је причао сведок тог састанка, човек који је био на тој вечери, он је са групом својих најближих сарадника отишао у Уб, ту 40 км од Београда, у кућу једног од тих људи који су били на том састанку, позвао, то сам рекао, Брану Црнчевића, позвао Мићу Станишића, бившег начелника полиције

Републике Српске, позвао је још неких пар својих најинтимнијих пријатеља и ту су остали до зоре и ту су до зоре већали и договорили се да се окрећу Коштуници. Значи ту се окрећу Коштуници отприлике као подржавали су нас. Значи, они су нас до тог тренутка подржавали. Шта значи то подржавање? Па, као ето могли су да подметну бомбе и сви да изгинемо, јер стално је то било тако. Значи, то су стално биле отприлике такве информације, еј, као не знам, знате шта се десило. Чеди када је отишао цип у ваздух, ја сам се после тога видео са Станишићем и онда ми је он рекао, јаој, дошла су три Украјинца, ми имамо податке, стручњаци за експлозив радили су у Авганистану и сада већ какве приче ту иду онако, као из «Зоне сумрака», али они гледају шта могу, ту ће они, ништа отприлике између редова, еј, ако сте паметни, неће вам пасти длака са главе, али пустите ми ћемо ти да будемо који ћемо то да управљамо и тако даље. Значи, он тада, говорим да је то пролеће, рано лето 2001. године, после тог састанка и после тог њиховог ноћног разговора на Убу, одлучује да они доносе одлуку да се окрећу ка Коштуници, са којим иначе у међувремену су имали контакте, али не директне. Он не, али су имали његови људи значи, нису они одустајали од било чега и онда хапшење Милошевића буде само кап она која је требала да буде доказ Војиславу Коштуници да Зоран Ђинђић и његова Влада уз помоћ овакве полиције и уз помоћ приватне службе државне безбедности, коју воде његови приватни људи, следећи корак је хапшење Милошевића, хапшење Коштунице, јер ако су и поред тога што је војска претила да ће дићи «Мигове», да ће «Мигови» не знам шта срушити хеликоптер, поред тога што као то је противзаконито, Ви се сећате изјаве Војислава Коштунице те вечери, да је то државни пуч. Није он рекао да је то државни пуч због тога што је њему било жао Милошевића, него што је он управо под утиском прича својих сарадника и ових разних структура које су раније 10 година владале, живео у убеђењу, значи живео у убеђењу и веровао вероватно да следећи потез Зорана Ђинђића је хапшење Војислава Коштунице. Зашто, није ни важно. Значи, заштравање те атмосфере, напуштање Владе тада, растурање тог ДОС-а, напуштање Владе, медијски линч који је у међувремену већ увелико започео, то је трећи месец како дивља дуванска афера национал, направљена у Загребу. Не у Србији, него направљена у Загребу, где је главни актер те приче Зоран Ђинђић и његов познаник, пријатељ, шта год, није ни важно, кога је упознао четири месеца пре тога, то је сваки дан у дневним новинама тема у Србији, иако је то форсирано са друге стране, значи, о Зорану Ђинђићу се више на прес конференцијама као председника

Владе, то знам, јер сам на томе био присутан, новинари не постављају питања које он као председник Владе треба да одговара, него на питања да ли се вози авионом, на питања шта је са Љубишом Бухом, на питања колико је шлепера пребацио и тако даље и тако даље. У тој атмосфери Коштуница руши Владу, значи напушта Владу, руши Владу, проналази разлог да је то не знам шта, разлог, напушта..., Слободан Милошевић, хапшење Слободана Милошевића и тог тренутка, значи тог тренутка постоји само један циљ, а то је што пре растуриати врх државне безбедности, што пре и покушавају да непосредно хапшење Милошевића искористе ону фотографију објављену у «Недељном телеграфу» и тражење, сећате се да је тада тражено да мора да се смене Петровић и Мијатовић због тога што се фотографија појавила и тако даље и тако даље. То је два месеца била тема у Србији, ништа друго није постојало сем то што је била тема, да би то августа месеца, као што Вам је познато, кулминирало убиством Гавриловића и да би поново убиство Гавриловића био додатни доказ да је Зоран Ђинђић мафијаш, да је Зоран Ђинђић криминалац, а убиство Гавриловића је била она, да тако кажем, онај тас на ваги Војислава Коштунице, који је требао да докаже да осим што Зоран Ђинђић има приватну службу државне безбедности, коју злоупотребљава јер измишља приче, измишља Ибарску, измишља Стамболића, измишља не знам шта већ све измишља, хапси људе, води у Хаг, испоручује, они и убијају. Значи, јер и сами знате, плашите се, имате степен страха, па као, добро, добро, добро, до тренутка док Вам не кажу, ево, ти људи и убијају. И Гавриловић је био потребан да би се доказало, значи ја сам сигуран да су они убили Гавриловића. Ја за то немам доказе, ја знам да то може да се изрекне као мој став, али је мени потпуно јасно да је то урађено из разлога да би се доказало јер немате довољно ни у јавности..., јавност јесте већ делимично промењена, она еуфорија грађана, да је ДОС супер и тако даље, је већ почела да замара због тих сталних свађа за које је оптуживан Зоран Ђинђић ни крив, ни дужан. И ако погледате прес клипинге из тог периода, Ви ћете видети да не постоји ниједна изјава Зорана Ђинђића против Војислава Коштунице, нити једна, али постоји милион изјава Војислава Коштунице директно где оптужује Зорана Ђинђића, али је то некако било природно и то се некако толерисало. Значи, у атмосфери тој где је јавност већ заморена тим свађама, Зоран Ђинђић је већ криминалац, шверцер цигара, прагматик, ма јесте, добар Европљанин је, али пусти, много је упрљан, људи око њега су прљави. Око Чеде, не само због Зебре, не само због ципова, не само због обезбеђења, него због тих прича, виђен са Легијом, створено је већ да је

то нови Марко Милошевић. То се више не поставља питање. Други чланови ДОС-а, то су све криминалци, олош и тако даље и тако даље. Значи, у тој атмосфери без обзира на све то, потребно вам је још само нешто да убедите и јавност и наравно те људе који ту одлучују Војислава Коштуницу, да морате хитно са њима да се разрачунате јер ти си следећи и онда је фалило да се докаже да они убијају и то је урађено тако што је убијен Момир Гавриловић. И знате све то, да то не понављам и тако даље и тако даље, а Црвене беретке су само последњи чин добро или лоше, како се узме, изрежиране представе, која траје директно од 5. октобра са мање или више интензитета, која се појачава хапшењем Радета Марковића и откривањем убиства на Ибарској магистралу, хапшењем Милорада Луковића после инцидента у Ступици, суспензијом после паљења у Кули, хапшењем групе Душана Спасојевића, маја месеца, то сам прескочио, али претпостављам да ће ме то неко питати, па ћу о томе одговорати и тако даље и тако даље, тиме да је питање дана ако се овако буде наставило, јер оно што је тог тренутка евидентно је да у ствари оно што се иначе и зна да власт држи онај ко има Владу Републике Србије, а не онај ко седи у Милошевићевом кабинету и не знам размењује посланице са поповима и да се то у јавности у Србији врло добро зна и да Зоран Ђинђић без обзира да ли га воле или га не воле, у Србији су почели да га се плаше, јер Срби су такав народ, воле да се плаше својих владара и да тиме што има храброст, тиме што је без речи узео и изручио Милошевића, тиме што није имао проблем да ухапси овога, да ухапси онога, да ухапси онога, као лако ће се променити та ситуација и прећи ће део администрације и структура на страну Зоранову. То је морало да се спречи без обзира на војску која је све време учествовала у сатанизацији Зорана Ђинђића, значи учествовала, директно је учествовала војска кроз своје службе, кроз службе углавном службу безбедности, без обзира на ту врсту, да тако кажем, огромне помоћи коју је кабинет Коштунице имао, без обзира на то што смо знали да су ове структуре те бивше Милошевићеве из државне безбедности, мислим и на ЈСО, мислим и на Јовицу Станишића, мислим и на те неке друге који нису да тако кажем јавно експонирани, али доста значајни и доста важни бивши функционери државне безбедности који су правили велико зло и чинили велико зло, јер су држали огроман број новинара на својој вези и са њима имали личне контакте и путем уцена и тако даље инсистирали, учествовали или били плаћени, што смо такође касније утврдили, од стране међународне дуванске мафије или тако даље и учествовали у тој сатанизацији Зорановој, без обзира на сву ту

подршку коју су они имали, ипак то није било довољно да се та снага, моћ, Зоранова способност и оно што је сваки грађанин Србије, чак и онај који га је мрзео могао у њему да препозна, а то је да је то човек уз кога ће њему да буде много лакше него уз Војислава Коштуницу, јер је Војислав Коштуница гори него што је он сам, а да је Зоран Ћинђић, без обзира што га не воли тај неко ко ће њему бити... и Срби су такви они су га јавно критиковали, али им се допадало то што је он успео да не знам, среди ово, да среди економију, да среди ово и тако даље и тако даље и то је подхитно требало да се заустави. Како? Па, тако што ће му се прво одузети једна од полуга власти, а та полуга власти државна безбедност у исто време директно угрожава нас. Кога? Мене, Милорада Улемека. Мене угрожава, зато што знам шта ће се открити ако они наставе то да раде. Зато што ће се појавити неко ко неће, ко једва чека да се створи атмосфера да он не буде више толико моћан, да га се људи толико плаше и да неко од 50 људи који су учествовали у злочинима, па 45 нема савест, али 5 има. Један има. Е тај један коме ће савест да се пробуди кад-тад, не знам, можда ће лоше да спава, можда ће дете да му се разболи, можда ће нешто не знам, мајка да му умре и онда ће да схвати и да каже, еј, не могу више, идем да кажем. Сада не могу се сви они побити. Велики број њих је побијен, нарочито сви они у које нисте имали поверења, али је значи, једино што је било важно било је важно то, а сада како ћете то да урадите, па не можете то да урадите тако што ћете да кажете еј, па ови су лоши, него што морате ону другу политичку страну, а то је та са којом сте у међувремену већ блиски, да убедите да њему прети опасност од Зорана Ћинђића и Горана Петровића. И зато је убијен Момир Гавриловић, да би се Коштуници показало и људима око њега, еј, еј, еј, стани, стани, па ови су бре много озбиљни, ајде ми то да рушимо. И онда је побуна Црвених беретки само синхронизована акција свих њих заједно. Мислим на Земунски клан, значи освета Земунског клана, због тога што се држава усудила да их ухапси и да их оптужи за кривично дело које јесу урадили, они га јесу урадили, али еј, па мислим, то је договор, ми се бавимо криминалом, али за државу чинимо шта треба да се чини. За коју државу чините, па чинили смо за Милошевића, за Радета Марковића, како шта, па имамо ваљда неке заслуге. Шта сада ви мислите то да промените и онда су почеле приче. Ми смо вас довели на власт, па опет по принципу могли смо све да вас побијемо тог дана али нисмо. И сада због тога, иако Зоран Ћинђић је први пут чуо за Душана Спасојевића маја месеца 2001. године, али то није сметало Душану Спасојевићу и људима око њега да причају како су они довели Зорана Ћинђића јер је

то у ствари био договор. Они су рекли ништа ти не брине, ти иди на улице, ми ћемо јер ко држи подземље, тај држи власт. То је била девиза коју су они причали нон-стоп, коју смо ми од њих чули 300 пута. Чули типа, не смете да уништите подземље, зато што ће се подземље створити, то је као вода, а онда ће га створити неко други који нисте ви. Свака држава у свету контролише подземље, ви морате да имате подземље. Никада они нису рекли ми ћемо бити ваше подземље, али отприлике, немојте да се супротстављате њима. Када је било пуцање на Душана Михајловића, мислим да је већ био министар полиције, јесте, неколико дана после тога, случајно, није било намерно, требали су да пуцају на некога другог, па су пуцали на Михајловића. Појавили су се, ја се сећам да су се појавили људи блиски Улемеку и овоме Бухи и рекли јаој, еј, има ту један дечко, случајно је био, то је наш, нема он никакве везе, дајте, пуштајте га, нека иде из затвора. Ја сам то чуо. Значи, то је отприлике било еј, као, ми смо ту, ми вас као ништа немојте да бринете, ви можете да се као правите важни да имате нас, али оно што ми радимо то не сме да се дешава. То се десило и касније када Улемек већ није био командант Јединице за специјалне операције, него је већ ихаха, био, мислим да је то чак била 2002. година, када се десило да је један од чланова ове банде, Милан Јуришић Јуре, био у некој полицијској акцији рањен и онда је у тој полицијској акцији, онда је после тога се појавио на насловној страни недељника «Сведок» текст са њим, интервју са њим направио Градиша Катић и још један од ликова из те групе иако не ради у тој новини, на насловној страни «Сведока» је писала претња држави, Милан Јуришић лежи у болници у кревету, разваљених каже, ако следећи пут полиција буде пуцала на нас, не на њега, на нас, ја тврдим биће крви до колена и унутра интервју са њим где он отприлике као, на шта то личи, београдска полиција, тај Милан Обрадовић, много се осилио и тако даље и тако даље. Неколико дана после тога Брацановић зове Милана Обрадовића да се виде у згради Института. Оперативно око послова које раде. Да ли је била Макина група или није, не сећам се, али мислим да је била и из једне канцеларије, пошто је састанак између њих двојице трајао 5 минута, појављује се Милорад Улемек, јер то је било систем, он је тамо био, онда овај Брацановић користећи институцију коју је имао, функцију коју је имао, је звао одређене људе, тако је било и приликом хапшења Макине групе, када су Чеду позвали да дође тамо, па се онда појавио из друге просторије Улемек, а онда се то касније користи били су ту Улемек и Чедомир. Е онда се појавио Улемек и као Милану, еј, где си, ћао брате, како си и тако даље већ у том уличарском жаргону,

као еј, али није ово у реду што нам дирате овог малог. Ког малог? Јуришића. Какве везе имаш ти са Јуришићем? Па, то је наш клинац као, еј, нисмо се тако договорили. Отприлике еј, као само да ти кажем, није он било ко, то смо ми. А који сте то ви? Он нам то говори у кабинету човека који управља државном безбедношћу. Значи, све вам је јасно. Ви можете да будете шеф београдске полиције, али ви схватате да тај колега ваш, тај ту, који изиграва неког начелника или већ оперативно води, заменик начелника државне безбедности и човек који припада другој групи. Значи, ви треба да..., постоје добри и постоје лоши криминалци. Постоје они које не смете да дирате, а зашто да их не дирате? Па, зато што они су то право изборили у овим ратним годинама. Они се на то право позивају да су га створили на Мајевици, тамо када су они рањавани на Мајевици били, тада је одлучено да кад они дођу у Београд, они ће продавати дрогу и ви то не смете се томе супротстављате. А друга ствар, осим што не смете, они вам јасно говоре да су они од вас јачи и моћнији. Они вам директно прете, они вам говоре, еј, немаш чиме да се супротставиш. Ти имаш ту 10 својих из интервентне бригаде, ја ћу позвати ове моје звери, њих 200, па појешћемо вас и ви знате да је то тачно и ви знате да у тој држави не постоји медији, не постоје институције, не постоји неко ко ће вас од тога заштитити, јер они важе за хероје, а Милан Обрадовић, па за три дана ће бити криминалац, као што је сада у затвору због тога што га је оптужио човек који је криминалац. Ми све то знамо и нико ништа не говори и нико се ништа не мења. Зашто? Па, зато што је таква власт, зато што нема ко да се супротстави. Значи, у тој атмосфери, у таквој атмосфери, у тим да тако кажем стварима које су се дешавале, паралелно претњама, застрашивањима и у исто време еј, нисмо ми сами, иза нас је Војислав Коштуница, иза нас је нај, како се то каже, најпопуларнија политичка странка у држави, а да не говоримо о томе да СПС и радикали, они не да подржавају њих, него значи ви кад имате са једне стране што се политичке сцене тиче, ви имате 75% политичке сцене у Србији која је на страни тих људи и они то врло добро знају и они то врло добро манипулишу, у исто време сатанизовани сте већ да сте издајник, да сте човек који је лошег карактера, да сте криминалац, да сте шверцер цигарета, да сте не знам ово и нормално је да онда у тим ситуацијама, а немате механизме власти и немате полуге, ви немате могућности да можете да будете сигурни да ће суђење које се дешава за Ибарску магистралу неко смети да осуди Милорада Луковића и да га стави у затвор. Немате. Јер идеја о томе да ће он да иде у затвор ви имате претњу да ће најмоћнија јединица у држави да

дође и све да побије и као не да је то нормално, него то је, то право њима припада, јер док су они крварили код Бихаћа, ти си наручивао бомбардовање Србије и то постоји све време, тај контраст све време постоји. Зоран од тога не може да побегне. И он зна да је то тако. Он је политичар. Значи мора да води рачуна о томе, да задовољава већински део Србије, а не онај са којим не може да влада. Из тог разлога кажем да је побуна Црвених беретки био само крајњи, последњи чин једне синхронизоване акције која је трајала од 5. октобра где је контакти са Зораном Ђинђићем и та веза коју се надам да сам објаснио, али претпостављам да ће бити питања да објасним детаљније, злоупотребљавана на начин да је он у ствари са њима близак, да је он њихов заштитник, да је он њима дозволио да се баве криминалом, да је он тај који је једног тренутка њих издао, а да су се онда они потпуно природно окренули тамо где и треба да се окрену, где су препознали праве вредности, где су препознали традиционалну Србију и српство и јунаштво и чојство, кабинет Војислава Коштунице и те политичке структуре и да је онда та побуна због тога таква и била и зато је и завршена поразом Зорана Ђинђића. Побуна Црвених беретки је пораз Зорана Ђинђића и он је тога био свестан и његове Владе, не због тога што је морао да смени Горана Петровића и Зорана Мијатовића, због тога што је био принуђен да их смени, због тога што је био принуђен да постави Брацановића на то место знајући да тако предаје службу њима и у исто време због тога што је знао да је јавност тог тренутка била апсолутно на страни Војислава Коштунице и те Јединице која је изашла наоружана и запретила целој држави.

Председник већа: Само моменат,

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора у трајању од 30 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 13,42 ЧАСОВА

Председник већа: Констатујем да је у 10,50 часова приступио и бранилац адв. Милан Мандић.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка настави са извођењем процесне радње наставка саслушања сведока Владимира Поповића.

Нека приступи пред судско веће.

Председник већа: Можете наставити Ваше сведочење.

Сведок Владимир Поповић: Рекао сам да је после побуне Црвених беретки као последњег чина тог синхронизованог и организованог и оркестрираног заједничког рушења, покушаја и на крају успеха рушења службе државне безбедности и борбе око ње, дошло до.., и рекао да је то у исто време био велики пораз Владе Зорана Ђинђића, дошло је и до пуно компромисних ситуација као што је било постављење Брацановића на место оперативног начелника, без обзира што је био заменик али као особа која спроводи. Зоран Ђинђић је после тога отишао у Кулу, још једном, ишао је на славу, то је било 21. новембар, неколико дана после тога и ту је за јавност урађено као једно ето помирење, измирење, отприлике сада је све у реду, ниси ти био крив, ти си добар, ови су лоши, ова два су била лоша, имао си лоше сараднике и тако даље и тако даље и ту наступа нова фаза. Зашто ово говорим, зато што наступа нова фаза у односима Зорана Ђинђића и Јединице за специјалне операције првооптуженог Улемекa и нова фаза која је на нови начин и опет искоришћена да би се у јавности наставила управо та врло битно лажно убачена тема о томе да Зоран Ђинђић без обзира на своје квалитете које има као политичар, способност, знање, интелект и тако даље, има на жалост и ту једну лошу особину да воли да се дружи мало онако са људима са којима не би требало, да не употребим неку од горих речи које су између осталог употребљавали и људи и употребљавају се и дан данас, који седе са моје десне стране и то је главни елемент одбране првооптужених да Зоран Ђинђић није убијен као Премијер и није убијен као председник Владе јер онда нема

политичке позадине, онда нема никакве конспирације или било шта, него има нерашчишћених рачуна и из тог разлога сам можда мало и опширнији и можда замарам присутне, али мислим да је то јако важно и битно, с обзиром да сам у скоро свим ситуацијама које су се ту дешавале у којима је Зоран био, био и лично присутан и трудим се да углавном говорим о таквим стварима, а за многе од тих ситуација постоји још сведока које могу да наведем, али претпостављам да ће то бити тема када будем био испитиван од стране заступника или оптужбе. Дакле, та нова фаза је била један онако помирење, које је отприлике ето, ако хтели су други да нас посвађају. И један и други нису веровали да је то тачно, нити је Зоран Ђинђић веровао више Улемеку. Са Јовицом Станишићем су престали сви контакти, мој последњи телефонски разговор са њим у то време је био, он ме је позвао тог дана када су смењени Горан Петровић и Зоран Мијатовић или дан после тога, да ми каже да питам Зорана ако хоће да нешто помогне, па да помогне јер ето њега зове Андрија Савић, нуди му се да буде начелник, па Андрија пита Јовицу да као, је ли би хтео Јовице ти мало ту, пошто знаш да ја нисам способан да то будем, али ако би ти хтео, а Јовица као чекај да видим ја то са Зораном. Ја сам пренео од речи до речи овако Зорану. Зоран ми је рекао да му кажем да може да помогне, тако што ће да престане да ме шетара и да петља да спроводи и да и даље изиграва неку власт и ја сам га окренуо и од речи до речи му тако то пренео. Једва сам и чекао, пошто је то тако рекао да му то кажем и то је био последњи мој контакт са њим и са том групом, што не значи да су они престали да се и даље баве опструисањем Владе и позивањем на нас иако се са нама више нису ни виђали, јер то је већ била онако опште позната ствар да се ми ту дружимо и да ми правимо неке тајне договоре. Милорада Луковића сам видео први пут после побуне Црвених беретки почетком децембра 2001. године на вечери у ресторану «Цептер» у улици Краља Петра и то је различито од овога пошто видим имао сам прилике да видим у јавности и медијима прочитам колико сам ја разумео, постоје две вечере. Ја сам био присутан на овој и она је прва била која се десила после побуне Црвених беретки. Дошао сам последњи, негде око девет и нешто и ту су седели са ове стране моје са које сам ја долазио, први у ћошку Милорад Луковић, до њега Зоран Ђинђић, до Зорана Ружица Ђинђић, преко пута Немања Колесар, Зоран Јањушевић и Милан Јанковић. Значи њих шесторо и ја сам сео седми. Ја нисам знао да ће он ту бити, нити сам знао да ће било ко бити. Ја сам после побуне Црвених беретки отишао из Београда и нисам био ту једно десетак дана и тог дана сам се

вратио и онда ми је Зоран рекао, дођи вечерас имамо неку вечеру, дођи да се видимо и да се испричамо. Нисам ја улазио у детаље, али сам тада, када сам дошао видео њих да већ ту седе. Теме су биле тако неке безвезне. Луковић је углавном нешто, не знам хвалио се, углавном у тим ситуацијама су ситуације где он да тако кажем, се труди да се понаша складно том друштву у коме се тог тренутка налази, то говорим на основу неколико ситуација када сам био присутан. Ово је била прва и једина ситуација која је била нека, да тако кажем, неформална, незванична, мислим, али сам био у неким другим ситуацијама када сам имао прилику да видим његове приче из Легије странаца, његова херојства, шта је он све урадио, рат и тако даље и тако даље. Углавном се ту нашто хвалио. Имали смо један, да тако кажем, мали полуконфликт, он и ја. Ја сам био врло незадовољан што он ту седи, али и по природи свог карактера ја то и не скривам. Због тога се нисам ни бавио политиком, зато што то нисам у стању да урадим. Милан Јанковић је био тако зачуђен уопште и он мислим присуством његовим. Јањушевић и Колесар су ћутали. Ружица је нешто разговарала са мном, он је нешто тако разговарао са Зораном. Никакве, значи то говорим из разлога што се., ја верујем да је на ту вечеру позвао њега Зоран Ђинђић, значи верујем, не верујем да га је позвао било ко други. Мислим да је то било не знам тачан повод шта је био, кажем да нисам био ту, али ме не би изненадило, значи не би ме изненадило да је после тог, да тако кажем, неког помирења које се десило после побуне Црвених беретки, не помирења, него онако као еј, ајде сада, шта да се ради, морамо да идемо даље, пошто знам да је Милорад Луковић све време причао како је он у пословима и како је он кренуо да се бави бизнисом и како тај бизнис развија у Грчкој и негде на Тајланду и ја сам био присутан једном приликом у згради Владе, негде, не знам 2001. године, када је дошао и сећам се разговора на ходнику сам га видео када сам пролазио и видео га. Разговарао је био са Чедомиром нешто га је он питао и онда је он рекао, не, не, ја се бавим пословима и тако даље и тако даље. Значи не би ме изненадило да је он нешто Зорану типа рекао, еј, шефе, је ли можеш да ми помогнеш, ја ту не знам, нешто бих хтео да радим, или не бих хтео да радим и тако даље, па да је Зоран онда том приликом рекао, ајде дођи и тако даље и тако даље. Ја сам био присутан ту једно сат времена, он је био без обезбеђења, није имао обезбеђење, што је такође било врло чудно, то сам запамтио. Тражио ми је телефон на крају те вечере да зове некога. Неко га је звао, дошао је код њега и отишао. Мислим да је тај дан добио или је требао да добије дете неко, ћерку или тако нешто. Мислим, знам да је нешто

било, да је стално звао око тога. Значи, тада сам га видео и видео сам га следећи пут и последњи пут 2002. године у пролеће. Ово све говорим и рећи ћу после због чега говорим, зато што чињеница да смо се он и ја видели пет пута или могу тачно да набројим. Надам се да ће ме адвокати питати, па ћу се потрудити да тачно набројим колико сам се пута видео и тако даље. Да смо се ја и он видели толико пута, а да у тих толико, четири или пет пута нисмо разменили 15 реченица. Између нас двојице није размењено 15 реченица и зато што је између нас двојице постојала једна врста мржње, антагонизма, непријатељства. Ја се њему нисам допадао, он се мени није допадао. Да ли је разлог био тај што је чуо да сам био умешан у постављање Горана Петровића или нешто друго, није мени важно, није ни битно, али говорим због тога што је тих три или четири сусрета који су се десили и који је тачно, био је у мом стану, као што је био и у мојој канцеларији, као што је био и тада на вечери, као што ме је звао телефоном, али рећи ћу, као што сам сада рекао разлоге зашто је био код мене у канцеларији и шта је радио код мене у стану и тако даље и наравно уз договор са тренутном влашћу уз посредство својих адвоката, покушао да злоупотребљавајући чињеницу да се са мном видео и да је тада проговорио две реченице, као тада на тој вечери. Значи, тада је на тој вечери са мном проговорио једну једину реченицу, типа, шта је мали, што си нервозан или Бебо што си нервозан. Отишли су ти Горан и Зоран. После неке моје реакције која је пре тога била коментарисања његовог малтретирања конобара. Значи, да искористи, да манипулацијом и лажима, ја верујем да се он стиди тога што лаже, верујем, без обзира што се ради о таквој личности, верујем да се тога стиди и једва чекам суочење са њим и договор око тога да чујем када смо он и ја, пошто се никада у животу нисмо видели у Сурчину, никада, када је он то са мном у Сурчину разговарао, када сам ја давао њему спискове за приватизацију фирми, када сам ја са њим разговарао око продаје дроге или било чега. Зато говорим о овим детаљима и зато сада то помињем. Следећи пут смо се видели, могу и тачно тај детаљ да дам ако буде било потребно, могу да га припремим за сутра, јер сам водио белешке разних догађања док сам био у Влади, па могу тако да нађем и тај тачан датум, али то није толико сада ја мислим битно, то је било и мислим да је то био, не да мислим, него сам скоро сигуран, да је то био и последњи сусрет Зорана Ћинђића са њим. То је било 2002. године, негде у неко пролеће. Зоран ме је један дан позвао и рекао ми еј, је ли можеш да зовеш Станка Суботића. Ја кажем могу, што? Па, као знаш шта ми се десило, звао ме је Легија, отприлике ја изненађен откуд он, пошто знам да немају у међувремену контакт

или ако имају то је тако нешто страшно ретко, ма као нашао ми телефон, звао ме и рекао ми као је ли можемо да се видимо или му је испричао преко телефона, то сада није ни важно. Не сећам се у ствари, можда је важно, али ја се тога не сећам, углавном је рекао да му је Легија рекао..., Легија га зове да му каже, еј Зоране, је ли ти знаш да мене хоће да убије Станко Суботић и да се позива да то ради да му ти у томе помажеш. Онда је Зоран рекао, о чему причаш, какав ја, какав Станко Суботић. Не, не, мени су то рекли Хрвати моји, хрватска служба да хоће мене да убије Станко Суботић па знаш шта, да не би сада ту било крви до колена и да не би ја убио њега, ајде ти види са њим о чему се ту ради. И онда Зоран какав је већ био, мене позове и каже ми, еј, молим те ајде га зови, ајде ми њих двојицу да спојимо, па нека они то расправе, немој ту сад да буде опет нешто по новинама, пошто су наравно и Станко Суботић и Легија везивани за Зорана и то су ти парадокси о којима сам малопре говорио. Милорад Луковић, сугуран сам, значи сигуран сам, то могу да тврдим, да постоји много више политичара ДОС-а са којима се у периоду од 5. октобра до 13. марта видео небројено пута више него са Зораном Ђинђићем. Значи, од Душана Михајловића, али ајде као ето, Душан Михајловић је министар полиције, па је морао, а и са Зораном Ђинђићем се он видео јер је председник Владе или рецимо Небојша Човић, али опет ће неко рећи, па да, али то је због југа Србије. Значи, али нико не везује заштиту Легијиног дивљања по Београду, дивљања, значи које је кулиминирало током 2002. године, доћи ћемо и до тога, иживљавања по кафанама, хапшења људи, малтретирања, пуцања по локалима и тако даље, терања да певају песме, да љубе мајице Радована Караџића, закључавање целе дискотеке и терање људи унутра да певају и да псују Карлу и тако даље и нико то не везује за заштиту тих људи који су се са њим више пута виђали, него за заштиту Зорана Ђинђића. И тај проблем који је Зоран имао због тога што је на тај начин већ био обележен у јавности, помоћ коју није имао ни са једне стране и то ћу Вас подсетити, чак ни од своје странке, чак и његова странка је бежала у сукобе са другим политичарима, изузев два или три члана странке, мислим на Горана Весића, Чедомира Јовановића и евентуално Живковића, али сви они су врло брзо стављени у исти кош, сви остали то нису радили. На тај начин је везиван и Станко Суботић и сада само му још то треба и ја сам онда звао Станка Суботића, испричао му о чему се ради и он није хтео да дође и рекао је, ма не пада ми на памет, какви, па то је намештаљка, ти знаш шта он мени ради. То знаш шта он мени ради, значи да је негде од 2001. године, када је почело у јавности

да се прича о дуванској афери и када је почело да се прича о томе да са Цанетом Суботићем везу одржава Владимир Поповић и Зоран Ђинђић, мени Легија посредно пар пута, а једном приликом и лично, та прилика знам тачно датум, то је 13. јун 2001. године, када је била прес конференција о откривеним лешевима у Батајници, срео сам га на вратима МУП-а, са ћерком у наручју, у кратким панталонама, рекао ми је, еј, види, поздрави Станка и реци му да оне паре што дугује Кеснеру неком тамо из те трговине, који се појављивао такође у новинама, би било добро да врати, зато што то има везе са нама, са Јединицом, знаш то као да ти сада не објашњавам, али отприлике знате, можете да претпоставите како изгледа тај његов коментар. У исто време то је радио и преко других људи, тако да је Суботић добијао у прво време упозорења, а касније и претње, које нису биле никад директне, оне су увек добронамерне, да би било добро да се те паре од тог човека које су 100% остале код Станка Суботића, некако заврше или врате том човеку. Мислим да су чак Луковић и он неки рођаци и он је то причао, није ни важно, а било би то добро јер би то било добро и због Јединице, Увек, никада се не каже како. Као што после 5. октобра састанци рецимо 20 састанака између Зорана Ђинђића и Луковића је било после 5. октобра, јер су то страшне битне и важне ствари које има да саопшти и онда каже, еј, знаш да ови наши на југу Србије гину тамо сваки дан, то су момци супер, ми имамо проблем, немамо паре да купе чизме. Еј, немају чизме и онда сада као јури како да нађеш да се купе чизме. Зовеш министарство, нема пара, нема буџет, привремени буџет и тако даље и тако даље. Увек је то било нешто као Јединица, момци, одбрана, рат, сваког тренутка нам прети опасност, као није се завршило. То што нема више бомбардовања, није то, ево види југ Србије, Прешево, види Косово, види сутра Санџак. Стално је та нека атмосфера. Суботић није хтео да дође и рекао ми је извини, реци Зорану нећу да долазим. Немам потребе да долазим, то су будалаштине, то су глупости. Ја сам то рекао Зорану, онда је Зоран рекао, еј, па само ће бити горе сада, шта га кошта, нека дође и углавном успео сам некако да га убедим, значи успео сам, не добровољно, али је дошао. Ја сам рекао Зорану доћи ће тад и тад, шта предлажеш? Па, ништа, ајде да се договоримо да се видимо. Где да се видимо, где да се налазимо сада у јавности. Станко Суботић, Милорад Луковић, Владимир Поповић и Зоран Ђинђић, негде у некој кафани и да расправљамо ко је кога хтео да убије и тако даље уз војску која нас све прати, прислушкује нам све телефоне и ми то знамо. И онда као, мада немамо ми шта да кријемо. Тај разговор је могао да буде сниман и државна телевизија да га снима, али не би то нико пустио,

него би само пустили снимак како се нас четворица негде виђамо и тако даље и онда је Зоран рекао, па знаш шта, најбоље је да се нађемо код тебе. Код мене у стану. Ја живим иначе сам и ја сам рекао добро. Није ми то било драго, али као многе ствари које ми нису биле драге претходне две године, шта сам могао. Шта сам могао. И дошли смо у мој стан, прво ја, па Станко Суботић, па Зоран Ђинђић, кога је довезао његов возач Александар Бијелић и његово обезбеђење и ту је било моје обезбеђење полицијско, значи ово говорим све из разлога зато што постоје огроман број сведока, рецимо моје обезбеђење су људи који и дан данас раде у полицији или људи из обезбеђења Зорана Ђинђића, су људи које све можете данас да зовете и да проверите. Онда је дошао Зоран и отприлике, пошто смо били сами једно 10 минута, а возач Зорана Ђинђића Бијелић је отишао да доведе Легију и он га је довезао у мој стан, он. Он није дошао са својим обезбеђењем, дошао је сам. У том периоду док тих 15-так минута док смо седели сами, Зоран је рекао Суботићу, па знаш шта, верујем ја да је то глупост и тако даље, али знаш шта, много има подметачина, сви нам раде..., можда је намерно то неко њему пустио да би га опет завадио са нама, можда то раде ови из војске, ко зна, шта вас кошта, седнеш 5 минута, јесте тешко али седи 5 минута и заврши тај разговор. То је отприлике био тај део. Бијелић је довео Луковића. Звонио је на врата Бијелић, ја сам отворио врата. Луковић је стајао ту. Видео ме је. Први коментар је био, о, ала имате штекове. Ушао је у стан. Ја сам рекао здраво и ушао је, поздравио се. Извадио из паса неки пиштољ од 10 не знам чега, центиметара, цола, већ колики, оно, као док прича са нама да му не смета, али као, ето, отприлике ушао је у стан, могао нас је све побити. Ставио је на један камин који ја ту имам. Поздравио се са Зораном. Из тог поздрава и разговора видео сам да се дуго нису видели, пошто је било, па где си ти, па где си ти, па шта има, па шта има. Упознао први пут у животу и руковао се, не знам да ли су се раније видели, али видим да су се тада упознали он и Суботић. Сео. Зоран је рекао отприлике ово што сам ја Вама рекао, ево, звао си ме, рекао си ми, реци шта имаш. Онда је Улемек рекао, па знаш, мене су звали ови моји из Хрватске, Хрвати, знаш, то моји, они су ми рекли, као ти мене нешто јуриш, ангажовао си неке људе да ме убију, па сам ја онда да би те предупредио мало ангажовао моје, па сам те мало пратио, па знам кад си долазио на аеродром, па знаш нема потребе, отприлике, као, мислим, еј, што да се поубијамо, као шта сад и тако даље. Суботић је гледао, смејао се и рекао му, еј, човече, не знам о чему причаш, какав ја имам интерес, какве ти и ја имамо икакве везе у животу икада. Било какве, пословне,

где се ти и ја додирујемо. Какве ти и ја имамо везе. Шта имамо ти и ја у животу. Па, мислим то није био никакав повишени тон нити је то била нека свађа, то је значи, отприлике био пријатељски разговор, тако је деловао и та атмосфера, али кад водите разговоре овога типа, то вам је јасно да нешто није нормално и зато кажем ако неко можда не протумачи да је ту било неке свађе или нечега, не, чак су седели један до другог, Суботић, у једној софи Суботић и Улемек. Зоран је седео одвојено, а ја сам стајао са стране и донео им ту нешто, кафу или воду или већ шта и наставио да стојим, пошто је то све укупно трајало 15 минута, то његово борављење у мом стану. И ништа, отприлике онда је он ту нешто објаснио ко је то њему рекао, зашто му је рекао, не знам нека имена, почео је да набраја нека имена, да ли Суботић зна та имена. Онда је он рекао да не зна и то је отприлике после 3 минута било јасно да је то тако једна празна прича која нема никакве везе, да је једини циљ тога био да се тај сусрет деси и нама није било јасно зашто је то тај сусрет. Зоран је видео да је то тако и после 6 или 7 минута, рекао добро, еј, онда је ово све у реду, ајде идем ја. Хоћеш ти, као Легији, је ли идете сви, је ли идемо. Пошто Легија није имао ни возача ни обезбеђење, ни кола, јер га је довео возач Зорана Ђинђића, морао је да сачека. Он је рекао, па не могу морам да зовем, а онда му је Суботић рекао, па нема потребе, имам ја своје људе. Један од њих је човек кога јако добро знаш. Био му је заменик у Јединици Бранко Ћурчић. Они су ту, ја ћу их звати, доћи ће за 3 минута, одвешће те он. Он је рекао добро. Значи, Зоран је отишао са Салетом Бијелићем. Он је остао још тих 3 или 4 минута колико је требало Ћурчићу да дође до врата. Разговор који су водили више није био на тему то Хрватска и тако даље, нешто је то било око Кеснера, као овај је објашњавао Улемеку да Кеснер лаже и тако даље и тако даље. Звонио је Ћурчић, он није додуше, мислим да није знао јер се изненадио. Тачно није знао, овај је рекао позваће те моји и онда када је дошао Ћурчић изненадио се и рекао, еј, откуда ти. Откуда ти и отишли су. Ово говорим из тог разлога што је у тој својој лажљивој изјави за коју знам да није он саставио и написао, него су му дали да је као такву потпише, он рекао да када је био у мом стану са Зораном Ђинђићем, да је Зоран Ђинђић отишао, а да онда када смо ми остали сами, он и ја смо се договарали око продаје дроге. Он и ја прво нисмо били сами, ту је био Станко Суботић све време и постоји рекао сам 20 сведока који су били испред врата и на мом спрату и знају тачно када је ушао, када је изашао и тако даље и тако даље. Значи то што Зоран Ђинђић није жив, не значи да не постоји још неко ко је био присутан том разговору и говорим због тих

манипулација и то износим као још један пример, да значи ухвати се он за нешто што је тачно. Тачно је да је дошао код мене у стан и тачно је да је био код мене у стану и тачно је да је Зоран отишао пре него што је он и рекао сам из ког разлога, јер није имао ко да га вози, јер га је довео возач Зорана Ђинђића и онда искористи тако нешто да би урадио ту неку лаж и сад у јавности је једино важно, а је ли био Легија код тебе у стану. Ја значи могу да лажем, да кажем није или да кажем истину, јесте. Ако кажем јесте у Србији, па то је довољно. Крај. Овим људима који седе овде, па ништа друго не треба. Насловна страна новина је признао је да је био у његовом стану. Значи, та врста манипулација је значи та врста манипулација коју је он спроводио уз помоћ својих саветника,, уз помоћ својих независних стручњака, уз помоћ политичара, уз помоћ новинара и медија је нешто што је после побуне Црвених беретки овог периода до убиства Зорана Ђинђића, директно спровођење од стране Јединице за специјалне операције и директно Милорада Улемека и Душана Спасојевића кроз куповину медија, кроз контакте са новинарима и тако даље и тако даље. То је значи што се тиче виђења односа, контаката после побуне Црвених беретки између мене, Улемека и Зорана Ђинђића. Не могу да тврдим, значи не могу да тврдим сада јер ја то не знам, мислим да се после тога Зорана Ђинђић са њим више никада није видео, зато што је врло брзо после тога се десило покушај атентата Љубише Бухе и неколико дана после тога мој састанак са Љубишом Бухом где ми је Љубиша Буха испричао све оно што се касније појавило и у облику разговора са Специјалним тужиоцем, о свим криминалним радњама и свему ономе шта се дешавало и о ономе што он зна и ја сам то наравно истог дана и пренео Зорану Ђинђићу и људима из полиције и сигуран сам, значи, једино ако се у том периоду у периоду од тог последње виђења у мом стану до рецимо тог догађаја са Љубишом Бухом, ја не верујем да је ту прошло ни месец дана, ако су се некад чули или видели, али сам сигуран да после тога се више нису никада видели. Покушавао је нарочито последњих 3 или 4 месеца, како се приближавало и како се затварао обруч око њих, који се спроводи од маја месеца 2002. године, вратићу се за пар минута и на то, када конкретно и тако даље, покушао је пуно пута да ступи у контакт са Зораном. Не знам шта га је спречавало да то уради директно телефоном јер му није био никакав проблем да сазна Зорана Ђинђића мобилни телефон, а и Зоран Ђинђић је био човек који се јављао на мобилни телефон, није био од оних који мора да препозна број. Јављао се ко год га зове и зато је често мењао бројеве, мада у каснијој фази после више није ни држао телефон, него је био или код

возача, телохранитеља или секретарице, али знам да је покушавао да ступи у контакте, да се ти контакти нису десили. Знам да је покушавао да ступи у контакте нарочито оно у време Багзија и тада већ када је било свима јасно, значи када кажем свима, мислим на све људе који су радили у полицији и учествовали у овом предмету. Не само Зорану Ђинђићу и нама који смо били ту, него и оним обичним оперативцима да они не презају ни од чега, чак и од тога да иду на то да убију Зорана. У тој фази је покушавао да ступи у контакте са Миланом Обрадовићем. Покушавао је да ступи у контакте са Ненадом Милићем. Више од 20 пута је Брацановић директно Ненаду Милићу давао понуду типа, било би добро да се видиш са Легијом. Било би добро, види се са Легијом, знаш, он има нека сазнања, ово није у реду, хоће да вас посвађају и тако даље. После хале Лимес, а пре овог 13. марта, код Ненада Милића је дошао човек чије име не знам, али могу да сазнам, који је члан Демократске странке, али врло близак Душану Спасојевићу и Сурчинском клану, а члан странке или симпатизер странке, мислим не неки функционер, него знају га, знају га годинама из странке и онда се преко странке најавио Ненаду Милићу и рекао да мора са њим да се види и видео се са Ненадом Милићем и онда је том приликом дошао и рекао, ја сам курир који носи поруку од Легије и Душана Спасојевића, да би било добро да ако хоће Зоран да или ти, или већ кога он делегира, да се нађете и да се договорите да се ово заврши јер ово отприлике неће добро да изађе, знаш, то је велики проблем, ово пакују Легији и ми знамо да иза тога стоји Беба Поповић, јер њега плаћа директно Чуме. Ја сам био Чуметов плаћеник и ја сам успевао да због тога, не на основу чињеница и доказа, него на основу тога што ме је Чуме плаћао и доктринирао, успео да убедим Зорана Ђинђића и цео врх државе да су у ствари они криминална организација и да то није истина и да чим се они буду видели они ће одмах дати доказе и показати да то нема никакве везе. То се већ дешава односно мислим да је то важно, то се дешава у тренутку када је Љубиша Буха већ у бази у Словачкој и када је безбедан. Ја сам му то као што се зна, то је опште позната ствар, био директно укључен и то је била опште позната ствар и за Улемека и за Спасојевића и за Брацановића, који је то директно и саопштавао мислим Брацановић Ненаду Милићу претећи још у време рада на Макиној групи која се дешава период октобар, 1. новембра мислим да су била хапшења, да то што ја радим са Чуметом и то што ја покушавам да лажно оптужим Легију и Душана Спасојевића, може само да штети и не знам раду на Макиној групи, а и томе што као онда више држава, Зоран, немају на кога да рачунају, јер ако ви хероје, јунаке, српске

витезове, желите да оптужите измишљено због тога што их један највећи криминалац у Европи благи и то користи преко једног од Зоранових људи, па онда немојте да очекујете да ће иједан часни полицајац више икада стати у заштиту Зорану Ђинђићу или било кога другог. Значи, покушавао је тада да ступи у контакт, покушавао је са Миланом Обрадовићем. Највећи да тако кажем посредник у тим контактима био је Милорад Брацановић, један од најважнијих, али није био једини. Зато говорим да су постојали и други посредни канали да се ступи у контакт са Зораном и зато мислим да се Зоран са њим никада није видео. Враћам се на оно што сам малопре рекао да ћу се вратити, када је Зоран Ђинђић решио и донео дефинитивно одлуку да са њима мора да се обрачуна, у исто време је знао да нема механизме власти да то може да уради. Рекао сам већ да је најавио 2002. годину, годину борбе против организованог криминала. Свестан је био да ти компромиси које је направио са Јединицом за специјалне операције и то да иза њих стоји ти злочини који су у томе учествовали, је терет око његове главе кога мора што пре да се реши. Такође је био свестан да у тој држави не постоји ниједан механизам, институција или група људи на коју може да се ослони и са којом може њима да се супротстави, нарочито и посебно из разлога јер у то време више то није тајна и више се то не ради кришом, саветници Војислава Коштунице, мислим на Радета Булатовића, на Градимира Налића, Ацу Томића шефа државне безбедности су људи који су директнији покровитељи ЈСО-а, Милорада Брацановића и Андрије Савића. Значи, ту ви имате јануара 2002. године скуп државне безбедности у Коларчевом универзитету, који организује Душан Михајловић на који се позива и Зоран Ђинђић и Зоран Ђинђић долази, међутим, ту је и први пут од 5. октобра, односно од Зоранове Владе и Војислав Коштуница. Зашто? Да би одао поштовање новопостављеним Андрији Савићу и Брацановићу. Ту је и Томић, ту је и Раде Булатовић, ту је и Града Налић. То су људи који од тог тренутка с обзиром да се баве безбедношћу председника државе, свакодневно одржавају контакте са Брацановићем и са Савићем и то је Зорану потпуно јасно да уз министра полиције какав је Душан Михајловић, не мислим нешто лоше, али он је пре свега политичар и мора да води рачуна и о себи и о странци и тако даље, уз институције какве у држави имате, разорене, корумпиране, правосуђе, судство и тако даље, уз јавну сцену која је окренута против Зорана Ђинђића и то већ изграђене слике о њему да је он зао и лош човек, он мора да се окреће некоме другоме и тај неко други може да буде нико други него запад. Маја месеца 2002. године Зоран одлази у посету Енглеској, у

посету председнику Владе Енглеске Тонију Блеру. Та посета је припремана једно месец и по или два. Главни разлози посете, главни разлози посете, ја сам био на тој посети, али главни разлози посете су били договор око тога да Енглеска држава као моћна европска држава, као значајна и утицајна и у Уједињеним нацијама и у НАТО-у и у ОЕБС-у и тако даље, у контакт групи и тако даље, може да буде та која ће да разуме проблем који Зоран Ђинђић као председник Владе има, то је да је талац сопствених институција које зна да мора да очисти, а нема чиме да их очисти и где год да крене да пипне, има директне претње по живот. Из тог разлога се у то време он и сели нешто раније из куће на Студентском тргу јер су то безбедносне структуре Немачке процениле да је угрожен и информације које су они добијали о његовој угрожености и тако даље и том приликом се он онда договара са људима које је делегирао Премијер Енглеске Тони Блер и дао Зорану на разговор, договара око тога да они помогну у обрачуну са организованим криминалом у Србији. Када кажем организовани криминал, није се јасно специфицирало шта то значи, али се знало које је то главно жариште, због чега се ви не можете обрачунати са организованим криминалом. Због тога и не можете се обрачунати са онима где је тај део криминала повезан са директно државом и институцијама. Значи, мислило се врло јасно на ЈСО, не на цео ЈСО, али на тај злочиначки врх, значи на тих 10, 20, 30, 40, не знамо ми то данас. Ми данас знамо за 3, 4, 5 људи или 7 се помињу. Не знамо ми, није њих 5 само учествовало, има њих још 20, 30 који седе и који се слободно крећу овим градом и који су српске патриоте, борци, родољуби. Значи, борба против њих, против Земунског клана за који се тада већ знало увелико ко су и шта су, значи увелико се знало ко су, шта су и том приликом почиње и једна врста те сарадње. Значи, говорим о томе да је то мај 2002. године, да се зна да тада мора да се смени Радован Кнежевић, као начелник одељења за..., не знам да ли је био криминала или УБПОК, не знам, не сећам се, али чега год да је био начелник, био је начелник тога нечега што је било врло важно и почиње једна група да ради паралелно и независно од Радована Кнежевића. Нормално, полиција је била до те мере избушена и до те мере је била шупља да су те информације брже долазиле до њих него до Зорана Ђинђића. И поред тога што је знао да му је то важно и поред тога што је знао да је то страшно битно и поред тога што је знао да је то јако осетљива тема, Зоран Ђинђић је и даље наставио да ради посао председника Владе, бавећи се оним што јесте превасходно задатак председника Владе, а то је бавећи се економијом државе и тога смо сви

сведоци и његових огромних енергија и састанака и путовања и тако даље и тако даље и избегавања разговора на тему криминал, полиција иа тако даље из разлога што је говорио тако као што је говорио, из разлога што ако се обрати грађанима Јагодине и каже да бела књига је глупост јер ту пише ко су људи криминалци који продају дрогу, а нико од њих није у затвору, онда дође до сукоба или дође до тога да се министар полиције наљути, па не знам, неће да обавља дужност, па га нема 10 дана у Београду и тако даље, па га онда зовемо да се врати, молимо да се врати када буде афера Перишић, да би ипак стигао и тако даље. Онда се он појављује на прес конференцији у планинарском оделу и све већ што је обележило тај период владавине ДОС-а, ту једну хетерогену и различиту политичку групацију, за коју је тешко да управљате њима и на вечеру кад идете, а не са толиким бројем различитих политичких личности, структура и људи водите борбу против 60 година ствараног накарадног система који је метастазирао последњих 15 година и да сада са тим истим људима које сте наследили, за које знате да су неки ни криви, ни дужни саучесници тога, јер су били у институцијама, али у исто време саучесници и да ће пре штитити главног злочинца за убиства него што ће се против тога супротставити јер у некој инстанци и они морају да одговарају. И из тог разлога је тражио помоћ са стране и веровао да ће некако.., стално је веровао да ће се то некако ипак само од себе десити, да то не може дуго да траје и то су те његове речи, не може тиме што ће неког убити да зауставите неки процес који толико траје зато што је то једноставно процес који је започет и који се неће зауставити. Проблем је што је он веровао да ће то бити много брже и што је мислио да не постоје у овој земљи баш толике снаге и да је народ такав да ће врло брзо све то заборавити и рећи, па добро, ајде ипак мало да се зауставимо. Значи, од тада, од 2001. године, практично од побуне Црвених беретки, то сам већ рекао малопре, ту постоји једна игра међусобна између нас и њих. Када кажем нас, мислим на онај део власти око Зорана Ђинђића, када кажем њих, мислим на све њих остале и на првооптуженог, а мислим и на Војислава Коштуницу, пошто ако сам до сада био довољно јасан, јасно вам је да је то један исти фронт. Не значи да сви чланови тог фронта морају међусобно да се друже, виђају и један другоме непосредно дају наредбе или саопштавају шта су урадили, али су довољно свесни да припадају том истом корпусу и да припадају истој политичкој идеји, као што 100.000 људи које је демонстрирало 1996. године на улицама међусобно се никада нису упознали, али су били сви заједно и учествовали у том процесу и јасно нам је било да она жена

што шета поред вас има исто политичко мишљење као ви и да можете ако вас јури полиција да кажете сакри ме и да будете сигурни да вас неће издати. То мислим и овде када то објашњавам, дакле, од тада почиње та игра нерава које кулминира разним акцијама које је Влада Зорана Ђинђића, а чита и другим речима Зоран Ђинђић, јер се знало да то он ради, спроводила ка решавању хапшења и привођења тих људи. Значи, активирање процеса за отмицу Милорада Мишковића, где тачно, Милорад Луковић није имао никакве везе и није могао да буде уопште ни оптужен за то, јер никакве доказе за то нисмо имали, али су постојали врло директни докази за групу Душана Спасојевића, а знали смо да Душан Спасојевић и Милорад Луковић, то смо већ увелико знали, то су нокат и месо и да не може Луковић и ЈСО којима Душан Спасојевић купује станове, аутомобиле и чашћава и тако даље, да дозволе да Душан Спасојевић буде у затвору за отмицу коју наравно није урадио и ишло се на то да ће се та банда растурилити наравно на један једини могући начин, институционално. И онда смо грчевито покушавали да нађемо начин на који, значи када неко нама каже, па чекај, цео град је знао да су они криминалци, цео град је знао да они пљачкају, убијају, продају дрогу, шта је вама толико требало. Кажемо, па требало нам је да нађемо кејс, да нађемо случај који ће на неком суду у земљи у каквој смо живели, растуреној онако политички, корумпираним судством, да нађемо неког тужиоца и судију који ће да кажу, да, идеш Душане Спасојевићу у затвор. На суђење за отмицу Мишковића, када се суђење дешава, дође 200 ћелавих са наочарима момака наоружаних моторолама, не мобилним телефонима, него моторолама, у суд, радикали и тако даље и сада треба да се нађе судија који ће да каже, е Душане идеш ти у затвор сада јер, не знам, ова длака нема везе, није важна длака, знамо ми да си то урадио. Нормално да смо то тражили, нормално покушавали да то нађемо. Они су знали да ми то радимо. Знали су, то није била никаква тајна. Проблем је био опет у некој законској форми, јер они су за то кривично дело већ лежали у затвору и онда не можете поново да их ставите у затвор, значи, можете да их зовете на суд, али су они од тог суда правили циркус. Мишковић се није појављивао на том суђењу и то је њима омогућавало да одложе то суђење. Човек се није појављивао јер су му претили. Како да се појавите у судници где имате 300 људи за које..., свако од њих је самостално на челу написао, ја сам плаћени убица. Како. Није се нормално појављивао. Онда смо нашли другу форму, а то је да се активира Будва, јер Будва процесуално није вођена у Србији. Она је вођена у Црној Гори и у Црној Гори завршена, али није вођена у

Србији и ту је пронађена једна евентуално нека..., људи који су на томе радили. Када кажем људи који су на томе радили, мислим да је ту радила група од не много, али рецимо сигурно 20-так људи. Највећи део из полиције и један део из тужилаштва. Из полиције нека имена чак знам, из тужилаштва или правосуђа не знам. И зашто су то радили, зашто је то радила тако мала група? Па, зато што свака ствар која се деси која од стране власти буде направљена или буде урађена, то сутрадан дође као информација. Изнећу Вам један пример. На једном од састанака које је Зоран Ђинђић спровео за борбу против трговине дроге, на коме су били присутни министар полиције, Окружни тужилац, начелник Кнежевић, шеф БИА Горан Петровић је тада био, Окружни тужилац је био Раде Терзић, мислим да је био и Владан Батић и био сам присутан ја, све што је Зоран Ђинђић рекао на том састанку, све, а рекао је између осталог, пошто је већ постојало отприлике та нека прича, која је ишла из полиције, па, као није то у реду, као Зоран се бори против организованог криминала, а штити Чумета, са којим, рекао сам Вам, имао је контаката толико колико је имао пре 5. октобра. Из ког разлога? После 5. октобра их је било 3 или 4. Контакте после тога сам одржавао ја и било их је можда 10-так до тренутка почетка приче о њему као заштићеном сведоку и њему да то сведочи, значи говорим о томе што је то било раније и онда је на том састанку, пошто је Зоран знао да се то прича и пошто је видео да то онако они се гуркају, знате како то изгледа, састанак код председника Владе, нико ништа не говори, сви ћуте и све је у реду и све се слажу и све ће бити тако и онда тако су навикли, тако се функционише последњих 50 година у овој земљи и онда као терате по своме, али је задовољена форма. Био је састанак, Милошевић је рекао на седници Владе немојте да шверцујете цигаре у Србији, похватајте све, ови су рекли разумемо шефе и сутра ујутру наставили са његовим сином да тргују. Значи, то је механизам који функционише да се то не би на њега случајно тако нешто односило, он је на том састанку рекао, еј, Чумета, Драгољуба, Бебу, кога год, еј, ко год да има везе, све их бре похапсите. Не интересује ме, то је све олош, мислећи на то Сурчин и тако даље. Сутрадан је Драгољуб, значи сутрадан, то је било тај дан, сутрадан је Драгољуб Зорану пренео да као, еј, шта је то сада, шта њему треба да он сада прича на том састанку да је Чуме криминалац, да Чуме тргује дрогом, да Чуме ради ово, да Чуме ради оно. Значи са тог састанка где је било 5 или 6 људи. Таквих ситуација је било неограничено. Сваки од тих састанака је био такав и онда је Зоран после одређеног времена престао више било какве ту илузије да гаји о томе да ту постоји нека

група на коју можете да се ослоните и да то неће цурити. Уосталом то је из Србије. Ако то не знам још неко, цаба то што знам само ја. Значи, из управо свих тих разлога који су ту постојали, несигурности тих система, тих институција, бушења свега тога, тражили смо неке нове форме и неку малу групу људи која ће то да ради. Та група је формирана у оквиру полиције. Њом је оперативно руководио заменик министра Ненад Милић, али је био упознат са највећим или са скоро свим и сам министар полиције Душан Михајловић. Са једним бројем тужиоци и тако даље. Зоран је био посредник у разговорима са људима из црногорске власти да се тај некако предмет из Црне Горе пребаци у Србију без обзира што су ту они не знам периферијом укључени, али морате да се ухватите за нешто. Значи, ми смо тражили повод да неког од тих људи, било кога, наравно ако је могуће Душана Спасојевића или било кога ставимо у затвор и да тиме покажемо да постоји држава, јер се ту водило питање да ли постоји држава или не постоји држава. Без обзира на то што та паралелна држава коју је представљао Војислав Коштуница који полако у међувремену, сви знају, губи власт и већ после првих избора који се дешавају на јесен 2002. године је ипак представљао неку паралелну државу, без обзира на ту подршку коју им он улаже и коју им он даје, је нама било важно и било битно да без обзира на све то покажемо да држава постоји и осим Зорана Ђинђића који је за то био одлучан, одлучност 100% показивао је и министар полиције Душан Михајловић, 100% без икакве ограде. Његов заменик Ненад Милић, Милан Обрадовић шеф београдске полиције, Боро Бањац који је сменио Кнежевића, Миле Новаковић главни, да тако кажем, технички тај оперативно не знам како се то зове, инспектор који је то радио и они су јако добро сужавали обруч око те групе. Паралелно са тим стране службе, нарочито Енглеска радиле су преко својих канала и својих система обраду и оперативно надгледање над том групом и размењивали податке са државом, са државним институцијама и знали да они крију Љиљу Буху, знали, нисмо знали локацију и тако даље, знали шта они раде, знали су да опструишу судске процесе, знали да се договарају са Ацом Томићем и налазе са људима из војне службе безбедности и тако даље и тако даље. Са друге стране опет ми смо у то време били држава и били смо институција државе и природно је да смо информације добијали са свих могућих страна и са свих могућих начина. Значи, кроз оно што је мало било верно и одано тој некој власти јер као што и сами знате, сведоци смо тога да кад кажем корумпирана полиција или корумпирано правосуђе, то се тачно зна ко је тај део који је корумпиран, онај врх, они који

доносе одлуке. Судска већа или не знам, начелници одељења. Нису оперативци, нису службеници. Они су људи који тај свој посао раде, међу њима има људи који савршено добро тај свој посао раде, који се грозе криминала горе или више него ми, али једноставно знају шта ће, да изгине, шта ће сам. Имао је прилике да се увери у пракси стотине случајева људи који су нешто покушавали, па су најурени, добили отказ и тако даље и тако даље. Значи, добијали смо информације, тада током целе те 2002. године, да та веза између те групе и Коштуничиног кабинета који је и даље функционисао и даље постојао, посебно војне службе безбедности, је више него активна. Значи, не оно као они се виђају, као што би рекао председник, природа је да шеф војне службе се види са шефом организованог криминала или вођом банде јер је то у опису његовог посла. Није се он видео са њим, нити је са њим разговарао. Претпостављам да ће бити питање и одакле, од кога смо све добијали, ја ћу то, када ми та питања буду постављена одговорити и рећи. Један од доказа, значи чак и материјални доказ који постоји, чуо сам да га је поменуо Чедомир Јовановић, али ја сам га добио и ја сам га предао полицији, је и магнетофонска трака разговора снимљеног између Небојше Павковића, Предрага Поповића главног уредника «Национала», Горана Бојића побратима Небојше Павковића из Републике Српске из Бања Луке и ортака од Јовице Петковића формалног власника листа «Национал», мада је власник листа «Национал» био Момо Мандић, магнетофонска трака коју је Небојша Павковић снимао тајно, са Поповићем, на чији састанак је отишао уз посредовање тог Горана Бојића због тога што је у време Коштуничине кампање свакодневно у листу «Национал» излазила писма Љиље Бухе и сви ми, па и Павковић оптуживани да штитимо Чумета, јер је Чуме већ у то време увелико је почела та координација и сарадња, она је била неуспешна, они то нису знали, са УБПОК-ом. Знали су да Чуме долази на разговоре, да се воде разговори. Знали су да ја посредујем, знали су да држава то припрема. Додуше ти разговори су у то време били неуспешни јер то ништа није било довољно за било какав судски спор, то што је Буха говорио, али независно од тога, сви се сећамо да је јесен 2002. године Србију обележила супруга Љубише Бухе и њена писма, да је председник Југославије уз наговор својих саветника на основу једног од дописа који му је Љиљана Буха послала, тужилаштву Окружном послала допис потписан од стране саветника за безбедност Булатовића и Градимира Налића као и адвоката, да се покрене истрага о наводима да је Зоран Ђинђић планирао да убије Војислава Коштуницу у договору са Бухом, код Драгољуба у стану, а сведок тога је била Љиља

Буха. Значи, до тог нивоа је то, ако би неко хтео да каже, па то нема везе, то није важно и тако даље, то је јако важно зато што је Љиља Буха била ослонац кампање Војислава Коштунице и зато што Љиља Буха није случајно пала са неба Војиславу Коштуници, па он каополитичар се ухватио и рекао, ово ми је сада супер, сада ћу ово да искористим да га уништим, него што је кампања базирана на нечему што је требало да се измисли и онда је Љиља Буха понуђена од стране банде Душана Спасојевића који се у међувремену почео да бави политиком. Како се бавио политиком? Па, тако што је бацао бомбу у председништво ДСС-а или што је палио ауто Вуксановића који су противници Зорана Ђинђића и тако даље, све време организовао састанке и скупљао око себе политичаре. Наравно, Улемек је био сива еминенција тога и он је био једини у банди који је умео да каже изразе, типа, ешалон или да каже без грешке не знам неки латински израз. Ови су морали да ћуте, али је и Душан Спасојевић морао и бавио се политиком и онда је Љиља Буха цео тај концепт, ја не верујем да је то пало њима самима на памет, ја могу да шпекулишем, могу да сумњам, могу да верујем да је то урађено уз договор са Ацом Томићем и са војном службом безбедности. Зашто? Па зато што је Аца Томић био тај који их је упозоравао где да склањају Љиљу Буху и да је не чувају много у том месту. Зашто? Јер су прислушкивали војна служба безбедности је прислушкивала државу Србију неовлашћено, као што то раде и дан данас, Зорана Ђинђића, људе који су спроводили ту акцију и припремали ту акцију која је касније названа сведок, али је она касније у првој фази била акција борбе против организованог криминала и на тој, значи, том приликом, због тих разговора и свега, Небојша Павковић је преко тог свог побратима дошао до Поповића, дошао на састанак и та касета која траје 30 минута, коју сам ја после тога, јер ми је Небојша Павковић донео и предао, дао полицији и дао Карлеуши. На жалост ништа од ње није урађено и она није спроведена. Вероватно зато што то законски није доказ или било шта, али је за полицију могло да буде индикативно, али није чак ни то урађено јер је то она мала касета диктафонска. Они тог тренутка у полицији нису имали могућност да то преслушају и тако даље и тако даље како то већ иде. Али на тој касети врло јасно Предраг Поповић каже да то није дечија игра и да то Павковић не треба да брине, да им је засметао јер им је политички противник, јер одузима гласове директно од Коштунице, да то ради његов штаб, да то ради Аца Томић, да то ради Душан Спасојевић, да су то људи, није ни свестан какав је то мрак и тако даље и тако даље. Да је то веза Република Српска – Момо Мандић и тако

даље и тако даље. Значи, материјални доказ, без обзира што смо ми то знали да је то тако. Од ових страних служби које су радиле, за које сам поменуо енглеze, са ким су они све радили, ја то тачно не знам, а то знају људи који су са њим из полиције координисали, то није била једина служба која је радила на праћењу, осматрању, анализи, чему већ, шта год да се зове да су то они радили, смо добијали податке да су они јако, јако активни и врло активни они, мислим на банду Душана Спасојевића, мислим на Јединицу за специјалне операције, односно на тај врх Јединице за специјалне операције, пре свега на њиховог команданта, који своју нервозу и то осећај напетости тог тренутка и не скрива. Значи, не скрива, јер се понаша на начин на који се ипак до тада није понашао, а то мислим иживљавање и малтретирање људи по Београду, свакодневно и свакодневно излажење по локалима, затварање, претње, шамарање људи, па сада он сутра дође, пошто је он ипак фино васпитан, он има манире, он је из fine породице, он сутра дође и власнику локала кога је вече пре тога малтретирао, шамарао или не знам шта, купи торту, цвеће, извињење и каже, био сам пијан. И ми смо знали за то да се то дешава и то је, ви не можете да то не знате, када сте власт, ви не можете када је ваша скупштина града, када су ваши људи, када ти људи који су гласали за вас сада имају овакав терор и онда шаљу поруке и кажу Зорана су лично људи заустављали, звали су га на кућу у Ужичкој улици и питали га, еј о чему се ради, шта то значи да Легија сваке ноћи са 20 аутомобила, 30 аутомобила иде, шпарта по Београду, дивља и тако даље и тако даље. Њему је тога било преко главе али је знао да нема са ким да се томе супротстави. То је трајало неколико месеци, значи, све време тог дешавања. У то време имате изборе за председника једне па друге, те неуспешне, значи, цела та јесен је обележена тиме, обележена убиствима на улици, за које тог тренутка више немамо никакву дилему да су урадили они. Мислим на убиство Шљуке на ауто-путу, мислим на убиство Шкрбе и тако даље, значи то они не крију. Када кажем они, не мислим на Луковића или Душана Спасојевића, али мислим на чланове те банде, нарочито оне лабилније и оне ниже војнике па чак и браћу Симовић који су били највише рангирани и они су се хвалили по београдским кафићима у Страхинића Бана, или ноћним локалима да они су газде, да неће они да дозволе да иду 40 година на робију, да су они изнели 5. октобар и тако даље и тако даље. Значи, од септембра, октобра 2002. године, ситуација је између њих и нас потпуно јасна. Не само рекла-казала и посредним информацијама, него и на основу оперативног рада групе полиције која њих прати, која их слуша или начина на који они мењају телефоне,

претњи које са њихове стране долазе. Једну од тих сам Вам малопре изрекао Брацановића и тако даље. Никада та претња није претња псовка па ћемо нешто радити, него као јесте ли нормални, хоћете да угрозите као сада на пример не знам, ево сада се спрема хиљаду шиптара да уђе у Прешево, ми то сада ту Јединица, ко ће сутра да иде да се бори тамо и тако даље, јер немате никога. Војска неће, они знате да нису ваши и тако даље и тако даље. Значи, од те јесени, од тог њиховог врло експлицитног понашања и слања порука нама, да не говоримо о томе да су сви знали, цела држава, па наравно и ми, сви грађани су знали да је лист «Идентитет» њихов и да сте у сваком броју читали то шта се Душану Спасојевићу, Улемеку и осталима напамет чини. Од писама, од насловних страна, од вређања, од подметачина, од напада на Зорана Ђинђића, вређања мене или било кога другог и тако даље. Листови постоје, све може да се утврди и то јесте сигуран сам, доказ један који у било каквом судском процесу може да покаже да та група која је то радила и која је то руководила, ту је најављивала начин како ће се обрачунати са државом. То наравно кулминира склањањем Љубише Бухе из Турске у Словачку, као што сам малопре поменуо и припремама за довођење, изгласавање Закона о Специјалном суду, борби за организовани криминал и тражењем Специјалног тужиоца. Они знају да им време догоревало, иду на то да уз помоћ својих адвоката саветника, плаћеника, новинара и плаћеника осталих који су у српској јавности проглашавани као независни саветници, буде опструисано доношење тог закона, ако не, да буде макар ретроактивно да не важи, па као, и ако докажете да јесмо, то више неће бити, а паралелно са тим покушавају, то је оно што сам малопре поменуо, да ипак неку врсту контакта ако могу направе, па да још једанпут ако буду успели превуку Владу Зорана Ђинђића и остале жедне преко воде, као што су успели да ураде током побуне Црвених беретки. Наравно, све време ослањајући се на оне институције који им ту подршку и дају, политичке странке у Србији, не само опозиционе него и Коштуницу и његову странку и ту институцију коју он и даље представља. Сећате се да је он тек крајем јануара престао да буде председник државе, да је тада ипак био председник државе и врховни командант, наравно војска. Значи, нама је потпуно јасно, потпуно јасно, Зорану Ђинђићу потпуно јасно од периода септембар, октобар, новембар, да ту са једне и са друге стране може да се заврши само на један једини начин, а то је да они заврше у затвору. Плашио се како ће се то десити и да ли су ове институције довољно способне без обзира што се труде, да ли су довољно способне да то ураде, али није се постављало питање да ли

постоји ту нека дилема, неки договор, да ли може да се направи нека аболиција, не. Није му падало на памет да могу да се осиле, није му падало на памет, то није веровао до последњих месец дана и до Лимеса. Од Лимеса је већ почео да верује да може да им падне на памет чак и таква ствар да покушају да га убију. Значи, веровао је да могу да покушају да направе неки инцидент, да могу да покушају да заузму Владу, да могу да дигну у ваздух не знам, неку институцију, мост, заузму аеродром или било шта већ слично, што су они иначе стално протурали, пропуштали и тако даље и тако даље, али му није падало на памет да могу да се усуде да убију и њега, зато што шта ће тиме добити. И то је тада та његова реченица као, па шта ће се тиме десити када ћете убити мене, отприлике шта може да се деси. Није могао да верује човек да ће се десити то да ово што се дешава данас у земљи у којој живимо данас, а то значи да власт директно штити оптужене за убиство Зорана Ђинђића. Када кажем директно штити, имам стотине разлога да то докажем. Рећи ћу само један за који верујем да ни Ви не знате и не знају присутни, пре нешто краће од 2 месеца, један од главно оптужених са листе Владимир Милисављевић Будала, лоциран је у Бечу, на адреси, са аутомобилом, све, од стране југословена, људи који живе тамо. О томе су обавештени државни органи Србије, па чак и сам председник Борис Тадић који је приликом посете Аустрији имао задатак да разговара са аустријанцима како ће се то договорити. До јуче, не знам да ли је данас, до јуче, значи наравно да је о томе обавештен МУП, државна безбедност, СИД, сви о томе имају податак већ 2 месеца. До јуче од стране ове државе није урађен ниједан акт, када кажем акт, није обављен ни телефонски разговор са неким у Аустрији, да се каже, еј тамо је пошто се он вероватно налази на дивљем пасошу, то су информације ово што Вам ја говорим, значи то су информације које није полиција дала па да сада може аустријска полиција на основу тога да реагује, не, али је зато стигла информација до њега да је изгледа проваљен и да треба да промени адресу и вероватно је то знам као податак од пре недељу дана, тражио нову адресу где ће да се склони и да му замене ауто који вози «БМВ» М5. Значи, шта то друго доказује него да власт ове државе, значи, једног, он је трећи или четврти или пети на тој оптужници, те податке имају већ 2 месеца, али нису нашли за сходно и за потребу да пошаљу два инспектора у Аустрију и да кажу, ево ми долазимо, где је, ево вам слика, ево вам он, ајде да га сачекамо ноћас да га ухапсимо и да га вратимо назад. Наравно да тамо долазе и ови други и наравно да ако хоћете да знате где су Симовићи или где су не знам још ко се крије од

њих, довољно вам је да одете у Београд четири дана у неки кафић у Земуну или у Страхинића Бана или у иностранство Беч, Минхен, после 3 дана ћете ступити у контакт са њима ако желите. Свако то може да уради, али то не може да уради наша полиција и наша власт. Зашто? Зато што им не одговара, то је оно што треба да јавност и претпостављам суд утврде зашто њима не одговара да се сазна истина о томе зашто је Зоран Ђинђић убијен и зашто им је драже да се створи прича око тога да је Зоран Ђинђић био повезан са криминалом и да је од тог криминала страдао, а не истина о томе да је Зоран Ђинђић убијен зато што је реформисао државу, зато што је био први демократски председник Владе ове државе у последњих не знам колико стотина година, зато што се борио против организованог криминала, јер није могао организовани криминал на очи да види. То свако зна. Свако ко је са Зораном Ђинђићем био пријатељ и у време када је био опозиционар. То што је он имао контакте и са овима и са онима, па показује само једну ствар, да је паметан политичар и да је прагматичан и да му је био циљ не да страда и да изгори у времену Милошевића него да је природно да ће се са неким од тих људи видети и сазнати неки податак и због тога склонити као што се склонио пуно пута у претходних десетак година, али то није једини аргумент, ово што сам рекао за Владимира Милисављевића, није једини аргумент који може да буде доказ да ова власт штити људе који се налазе иза мојих леђа и то није једини доказ да су са тим истим људима шуровали у време док је Зоран Ђинђић био жив и да су са тим истим људима договарали како Коштуница да дође на власт. Да ли је о томе био обавештен Коштуница или није, да ли је он то знао или није, то је ствар неке друге истраге. Помагали су му на све могуће начине. Као што су му помагали са Љиљаном Бухом, они су били главни оперативни менаџери кампање председничких избора Војислава Коштунице је била банда Душана Спасојевића. Они су то знали, они су у томе учествовали, ако он није знао, па знали су његови најближи сарадници. Чудно је мало да су његови најближи сарадници знали, у крајњем случају, због чега се сам лично на то позивао. Због чега је сам то користио. Сетите се дуела између њега и Лабуса који су преносиле све државе Србије и сви грађани Србије гледали, његово једино што је имао да прича и да напада Лабуса је било Чуме, Сурчин, асфалтирање, Љиља Буха, видите шта каже жена и тако даље и тако даље. Значи, сигуран сам да у тим договорима како Коштуница да дође на власт вероватно институционално ако може, али ако не може, па што да не буде и ван институционално. Њима то неће бити први пут, биће им по ко зна који

пут, а ови ће на све могуће начине покушати да то заташкају, довољно се у Србији већ зна о Зорану Ђинђићу као криминалцу, довољно је у Србији јасно да када буде био убијен биће убијен јер је нешто остао недужан, дужан у ствари тој банди. Подсетићу Вас и ко је то тровао српску јавност и ко је то успео да већину грађана Србије убеди да је Зоран Ђинђић или ја Владимир Поповић његов сарадник или не знам Чеда Јовановић или не знам већ ко други, смо у ствари злочиначка организација криминална. Успео је саветник за медије Војислава Коштунице који је са позиције саветника за медије то радио непрекидно две и по године, непрекидно и то је значи директна веза, директна помоћ у исто време остварењу сна да Војислав Коштуница дође на место председника Владе и у крајњем случају сведоци смо тога да се то данас и десило. Да је Зоран Ђинђић жив, за хиљаду година Војислав Коштуница не би могао да буде председник Владе и то зна сваки грађанин Србије. Шта су разлози тога, то сада није важно. Он је на крају постао то што је постао и ја имам разлога да верујем и да сумњам, а о томе ћу говорити и врло експлицитније и конкретније када ми неко буде постављао питања, пошто знам да хоће о томе која су то моја сазнања осим тога, ја немам натприродне способности и моћи као првооптужени, па да могу нешто да претпостављам и да знам, ја доносим закључке на основу сопствене интелигенције и онога што сам имао прилике да видим. То је отприлике однос, вероватно сам пуно ствари прескочио, али причаћу када ми будете поставили питања.

Председник већа: У Вашем сведочењу сада сте рекли да пре два месеца наши државни органи имају податак од стране аустријских власти где се крије оптужени у овој кривичној ствари по оптужници Специјалног тужиоца Владимир Милисављевић.

Сведок Владимир Поповић: Да. Тако је.

Председник већа: Одговорите нам одакле Вам је то познато, ко је све обавештен о тим чињеницама и да ли имате податак да ли је у званичној форми од стране аустријских власти, интеропола, полиције Републике Аустрије обавештена наша држава о томе да би могли ми да предузмемо мере као суд у циљу проверавања Ваших навода?

Сведок Владимир Поповић: Не. Рећи ћу Вам. Да. Имам сазнања из неколико извора. Један је од обавештајних, страних обавештајних служби европских држава у Бечу, Аустрији, они су ми то рекли,

њихови људи, значи то је оно интелигенс, што се каже, податак, а имам податак и на основу једног нашег човека, значи једног нашег човека који ради као службеник у нашој амбасади у Бечу и ми, наши државни органи су обавештени званичном формом од наше амбасаде у Бечу. Не од полиције аустријске. Полиција аустријска чека да добије од наших државних органа...Аустријска полиција зна посредно да је то тако. Значи, они су добили посредно информације за њега, где станује, само што кажем Вам, сигуран сам да тамо више није, пошто сам пре 7 дана чуо из улице наших људи који живе у Бечу, јер из разлога сопствене и личне безбедности имам потребу да са одређеним бројем људи остварујем контакте и да сазнајем, није ми свеједно да ли је у Беч када сам тамо у њему, ту не знам Симовић или је дошао неко од других и тако даље и тако даље. Из тог разлога те информације добијам и ја нисам овде рекао за податак да је тамо био и Симовић, што сам исто знао пре неколико месеци, али то нису знали државни органи. Ја сам овде изнео податак за који знам да наши државни органи знају. Значи наша амбасада је послала званично допис СИД-у на начин на који то иде, копија тога МУП-у. Они су о томе упознати. Знао да је председник државе о томе упознат јер кад је био у посети Бечу упознали су га службеници амбасаде да као, ево то је процес, сећате се да је он био пре месец дана и нешто и до дана данашњег ниједан званично податак није дат. Мислим, њима није стигао, а имам контакте и са људима из аустријске полиције из разлога безбедности свог обезбеђења, не са неким структурама које се баве тим да тако кажем поступањем по потерницама, али сам и од њих, пошто када сам сазнао да човек ту живи и сазнао он живи 500 метара од наше амбасаде. Значи, не живи на некој периферији или се крије негде и не крије се, излази у продавнице, купује. Видели су га, он је препознат од стране наших људи. Значи, наши људи који тамо живе су га препознали и онда су почели прво да јављају, па полицији, па ово, оно, па је дошло до амбасаде и онда је амбасада званично обавестила СИД и МУП, а знају сви и БИА.

Председник већа: Рекли сте у Вашем сведочењу након случаја код хале Лимес да је првоокривљени Милорад Улемек слао преко посредника одређене поруке да би вршио одређене преговоре са председником Владе др. Зораном Ђинђићем у контексту тога да му се може нешто десити и да ли је било порука те врсте, да ли су то биле неке претеће поруке, да ли су то преко посредника, ако знате на који начин и ко су били, да ли су упућиване претње њему угрожавајући

његов живот или је то тумачење случаја хале Лимес било да је то демонстрација претње и као упозорење да мора да се види са њим?

Сведок Владимир Поповић: Не. Никада то није претња и ја сам неколико пута овде рекао, једна од особина поред интелигенције коју та особа има, без обзира на злочиначки ум, али интелигенција је неспорна, његова главна особина је манипулација и он је човек који је манипулатор. Он је значи, увек је то отприлике биће ти жао ако се не видимо, јер отприлике треба да се видимо за твоје добро. Никада они вама не кажу, еј, као убиће те Пера па треба да се видимо да ти ја кажем и помогнем, јер ви сте ипак председник државе. Е, сада, пошто сте председник Владе, ви можете, као је ли имаш нека сазнања да ми нешто прети, па изволи иди код министра полиције, иди у прву полицијску станицу па пријави. Зашто то увек мора да буде код министра полиције или код начелника, али то је део менталитета овог народа, где увек се тражи председник суда, увек се тражи начелник болнице да би вам погледао то што вам је изашло на увету, не лекар, увек је то тако и то је тај један начин живота и клише у Србији који вам и није чудан што је такав. Значи објашњавам зашто вам није чудно што неко покушава да са вама ступи у контакт. Нама је било јасно зашто он хоће контакт, али никад он није рекао – тај контакт хоћу због тога што као – еј, спремамо се да те убијемо, па ајде да се договоримо, или, спрема се да те убије неко други. Знам да је конкретно, непосредно, значи, не знам да ли је то био јануар, или фебруар, увек су то неке приче које су одприлике важне за Државу, добре за Зорана политички. Последња прича коју је он покушавао, мислим да је то чак било преко Веруовића, или другог неког од телохранитеља Зоранових, али знам да је дошла та прича и до Ненада Милића, је била прича о неком злату, милионима, које се налазе у Котору. Можда сада ја вероватно нешто грешим, али знам да је одприлике – ту је нешто, неки ирачки динари, за време санкција, Ирак, сто милијарди, милиона, па ту неко злато, па ти ирачки динари нису важили, па је то замењено, па ту Војска нешто, увек оно противничка страна за коју знате да су ваши противници, они то нешто држе тамо сакривено у Котору, али он зна, он то може да помогне, али то, ако се сазна., не знам шта је била поента конкретно. Да ли је он то нудио – ево, то можеш ти Зоране да узмеш, па сад с тим парама одприлике као да помогнеш мала предузећа. То је начин на који он нуди неке информације. Или када је рецимо било хапшење Шешеља. Не могу да се сетим тачно коме је то рекао, да ли је то рекао Зорану Јањушевићу, или је рекао некоме другоме, али знам да је

одприлике рекао, мислим да сам чак био и присутан, мислим. Зашто кажем – мислим, зато што ми је то толико остало у сећању да чак чујем тај његов тоналитет када то прича, онда је он рекао – еј, слушај, ајде да урадимо акцију, знам да Шешел држи четрдесет, или шездесет милиона марака у неком стану на Шумицама, код сестре. То ја знам зашто су му ови моји мењали када је било марке, у еуро, па он био у паници да му не пропадне. Чак се то и по новинама после појављивало. Значи, он је био тај који је то као предлагао, не знам, шта да се ту, као упадне полиција, па то је супер, као – замисли као откријемо сада, кажемо Шешел, какав је Шешел политичар који има толико милиона, значи, лопов и он. Одмах ће да пропадне Радикална странка, то је за вас политички супер и тако даље. Састанци које сам рекао после хале Лимеса, у то време се дешава и та прича и то нуђење око виђења да би испричао причу о том злату неком. Котор. Мислим, нешто има везе са тим. Мислим да је то чак негде, у неким новинама после то и писало. Можда «Идентитет», или «Свекод», или неке од тих њихових новина. Ненаду Милићу је тражио Брацановић да се види, јер би било добро. Пошто, ја мислим да између..., тај период око хале Лимес, односно већ од дизања Дифенс Роуда у ваздух, Брацановић више није ни сакривао да припада тој групи. Није ни могао да сакрије. Он је знао да му нико не верује. Он то никада наравно није признао, али, када је било дизање Дифенса у ваздух, Зоран је тражио да буде Брацановић смењен. Тражио је тај дан да буде смењен. Међутим, из разлога што је Зоран тада ишао на пут за Нову годину, то је било два, три дана пред Нову годину, и разлога као – где сада да га сменимо, да ти идеш у Бразил, да останемо овде, ови ће да се поново побуне, избиће, као, немој, немој. Зашто? Зато што је Брацановићева прва прича била да је Дифенс дигао у ваздух Чуме. Онда је дошао на састанак и сви су му се смејали. И рекли му – еј, човече, па о чему причаш. Па, цео Београд је знао у недељу ујутру. Цео Београд је знао у недељу ујутру. Видели су људи Владу Будалу. Значи, није се крио, није се он маскирао. Видели су га да се тамо вози колима. Видели су полицајци. Био је полицајац један из обезбеђења, не знам кога је био, али мене је возио тих дана, случајно ми је додељен, који је био полицајац у Земуну, који зна да су тог јутра дошли тамо Симовић и не знам ко. Имали су неку кафану у коју су ишли, неки Ђепето, или не знам како се већ звало у Земуну, неки ресторан, где су они отворено, значи, ту су били други гости, то није био затворен клуб, то је била њихова кафана, где су они отворено у тој кафани, дођу људи са породицом да ручају, на роштиљ, онда три стола одатле седе ови Симовић и земунски клан и тако даље и онда они отворено као – ааа, ал

је било, оно; али си добро оног, не знам, урадио, или креснуо, или онога сашио и тако даље. Значи, цео град је знао да је то тако, само што немате доказ. Значи, можете само да га мрзите. Било кога од њих. Не можете да их ухапсите. Немате могућност да то урадите. Када су му рекли и смејали се, онда је он рекао, као, вратио се, онда је дошао после сат времена и рекао – ма, решили смо то, то је урадио Боровица. Ко је Боровица? Па, Боровица је неки тамо што исто асфалтира путеве, па то је као нешто, они су се ту као, овај му Чуме узео посао, па му није узео посао и тако даље. Значи, говорим о томе да тај однос, та атмосфера је била таква да ви знате ко је Брацановић и Брацановић зна да је питање дана када ће он да лети са тог места. То зна и Андрија Савић, али исто тако Брацановић се више плаши њих, јер зна шта они значе, него овога овде. Шта ови могу да му ураде? Могу да га отпусте. И да га осудите, па то ће бити мечка да се роди да се докаже да је он за нешто крив, јер то је све уништено, нема, адвокати, плаћеници, медији, новине, судије, и тако даље, то ће лако да се уништи. Значи, тај однос између Милића, Обрадовића, те групе која је радила затварање и Брацановића, је била потпуно отворена. Ми смо на супротним странама, па да видимо ко ће на крају да буде јачи. И Брацановић је био тај, који, када је предлагао да се виде није коментарисао зашто Милићу, али они су знали да је то одприлике, као, ето, нека понуда која је дошла у овом експлицитном облику који сам малопре рекао, од тог човека, тог неког симпатизера, или члана Демократске странке, који је директно дошао и отворено рекао – еј, ајде да направимо дил. Као, то да се реши, то, Чуме да се склони, као, Чуме вреба, то су плаћеници, као то, и Зорана да пустимо да ради. Значи, не никад да ја знам да је претња била експлицитна. Не тврдим да није била. Не тврдим да није било и неких других. Ја говорим о овоме што знам. Значи, било ово преко Брацановића, било то преко Зорановог обезбеђења, али је било приметно да је то нервозно и да је то онако учестало и да се то дешава, кажем вам, од тачно како се нешто деси. Оде Чуме у Словачку, ево понуде да се видимо. Не зна, деси се, откуд знам, не знам, донесен закон, - хајде да се видимо. Хала Лимес, - хајде да се видимо. Значи, кад год су се дешавале тако неке преломне ствари, тај интензитет је био јасан и могли сте на основу тога да закључујете да је нервоза код њих све већа и већа.

Председник већа: Реците нам, ваша сазнања за случај Лимес. Све што вам је познато, било непосредно, или посредним путем. Да ли сте разговарали након тог догађаја са покојним Председником Владе др Зораном Ђинђићем о томе случају, да ли је он имао свести о томе да

њему прети опасност по живот после тог догађаја, како га је он окарактерисао, како је био обавештен од стране државних органа о том догађају, да ли је тражио повећање обезбеђења, већи степен, већу ангажованост, како је он лично разматрао тај проблем, након тога?

Сведок Владимир Поповић: Да, имам сазнања, и имам углавном посредна сазнања око самог тог дана и тог догађања која су била тог дана. Наиме, мене је, односно, ја сам се чуо са Зораном Јањушевићем, не знам колико је то било сати, али рецимо да је то било петнаестак минута пошто се то десило. Ја сам њега позвао и онда ми је он рекао – еј, немам времена, дођи до мене, до канцеларије, немам времена да причам, на Зорана покушали атентат. И то је било све што сам добио. Онда сам ја дошао до њега, до његове канцеларије и када сам стигао, онда ми је он рекао, тада је већ он добио информацију и сазнао да је то Багзи. И када сам ја сазнао да је то Багзи, ја сам рекао – еј, нема шта ти и ја овде да седимо, радимо, хаједмо ми код Душана Михајловића. И ми смо отишли код Душана Михајловића у кабинет. И био сам код Душана у кабинету од, колико је то могло да буде, десет ујутру, па до, рецимо, два, или три по подне. Био сам присутан доласку свих људи који су у кабинет долазили, укључујући и тада тужиоца Синишу Симића и мање, више знам начин на који се одвијао тог тренутка тај, да тако кажем, покушај и разлоге због чега се није десио. Значи, нама је тада било потпуно јасно, апсолутно јасно да то са Багзијем није случајно. Подсетићу вас да је то особа која је нестала месецима пре тога и за којом наводно полиција трага, не може да га нађе, да се спекулишу разне информације, да је отет, није отет. Љубиша Буха јавља да је отет, није отет, и тако даље, и тако даље. Да се знало да је он члан те банде. Знало се. Значи, ми смо знали да је члан те банде, али да је супер, пошто је важио он за десну руку Љубише Бухе Чумета, а у исто време био сведок разно-разних злочина који су се десили, отмице, убиства, и тако даље, да је то изванредно средство манипулације за оптуживање самог Љубише Бухе, јер је страшна ствар да ако неко учествује у отмици Милије Бабовића сутра потврди да је било тако, ту вођен, значи може да уради само неко ко је у томе био учесник, као што је био он, а да на крају каже да је то радио по налогу Љубише Бухе Чумета и да због тога што је учествовао у тој отмици добије уз адвокате, и медије, и овакво правосуђе, две, три године и да после годину дана изађе на слободу, и то има своју цену, и Боже мој. Значи, знали смо, пошто кажем, ми смо јако пуно информација о свему томе имали, знали да је то тако и било нам потпуно јасно и онда

Душану Михајловићу, коме је, ајде да тако кажем, и њему било јасно, и њему, да је то покушај атентата, само што је он јако велики формалиста, дугогодишњи политичар, део апарата, и онда је он покушавао да ту види како сад то може да се законски изведе, не изведе, позвао је Сенишу Симића да дође. Ту су улазили, излазили, Карлеуша и, не знам, Миле Новановић, Милан Обрадовић, Боро Баћац, и тако даље, и тако даље. То је трајало неколико сати. Стигли су телефонски листинзи разговора Дејана Миленковића где се видело тачно по временима када је Зоран напустио кућу да је добијао, или празне СМС-ове, не могу сада да се сетим да ли су то били празни СМС-ови, или само позиви, једанпут зазвони телефон, па се искључи. Први пут када је Зоран Ђинђић изашао из куће, други пут када је дошао на Газелу и непосредно, трећи пут пре него што је то било код те хале Лимес. То је значи био, да тако кажем једини тог тренутка материјални доказ, али, знате шта, колона под пратњом, председник Владе, човек који припада тим људима у неком раздрнданом камиону, на начин на који је то урадио, тачно је, нисте знали начин, нико тада није имао идеју да ту неки људи чекају са стране и да ће пуцати из овога снајпера, или ручних бацача и тако даље, али довољно да можете то да окарактеристете као покушај атентата. Онда се појавио Сениша Симић, и он је онако ту нешто био затечен, онда је он ту нешто мудровао, па је гледао, и онда је почело оно класично извлачење. Онда он некога зове телефоном од својих, онда они кажу – па ми немамо још нигде никакву изјаву да је то тако. Имамо новинаре. Зашто немају? Зато што је део обезбеђења Зорана Ђинђића отишао са Зораном у Баћа Луку. Један део је ту, а ти још нису дошли у Градску полицију, нису дали изјаву, мора да се да..., мислим, можда ја сад нешто грешим, али то грешим из разлога што се у ту правну проблематику не разумем, али, одприлике, мора да постоји нека изјава некога који ће то да каже да би онда на основу тога полиција могла тужиоцу, а онда тужилац може, не знам шта, да одреди притвор, или већ тако нешто, или да то квалификује као то дело. И онда сам ја посредно био ту између звања возача Зорана Ђинђића који је једини остао у Београду, пошто је шеф обезбеђења тада био Веруовић, који је био са Зораном у Баћа Луци. Ја ове друге људе нисам знао. Мислим, знао сам их из виђења, али никога нисам знао по имену, нити њихове телефоне, нити било шта, и покушавао преко њега, а то је радио и Зоран Јањушевић и Ненад Милић, да покушавамо да их отерамо да оду у београдску полицију да дају те изјаве што пре да би се та процедура одприлике покренула, јер било нам је јасно, то је питање као тренутка, ови хоће да окарактеристу то

као саобраћајни прекршај и да га због тога пусте на слободу, а ми смо хтели да наравно то буде оно што и јесте било, поготову што то нису били само празни ти СМС-ови, било је, имали смо већ да је одмах после тога звао Вуковића, да се јавио у Шилерову, да је контактирао Шилерову, да су му ови, не знам већ шта јавили и тако даље, то се вероватно из истраге зна, да се не деси да ту направим неку грешку, па да ме неко за то сада хвата као важно, али, било нам је значи потпуно јасно та координација и веза Дејан Миленковић – Шилерова. Шилерава, која је већ месецима нешто што знамо да као је питање дана кад са њима и начин на који треба да се обрачунамо, као што сам рекао. Симић се ту ломио, нису имали изјаву, возач Белић ми је рекао једног тренутка да не може на жалост да оде, јер је чекао да му се истовари намештај. Ови други нису смели да оду док не добију потврду од Веруовића из Бања Луке. Веруовићев брат је рекао – нема ништа док сви не дођемо, ми ћемо да дођемо. Они тврде да су то радили из разлога што су мислили и веровали да је београдска полиција на противничкој страни, да раде против њих, нису им ништа веровали, и тако даље, и тако даље. Углавном, није постојао тај неки материјални елемент, али је једног тренутка било преломљено већ да се ипак то акарактерише и онда је то Симић невољно, али је прихватио. Е, тог тренутка, то се већ дешава дванаест, један, или тако нешто, тог тренутка, пошто је све време код министра у кабинету упаљен телефизор, на некој од тих станица, изјава Зорана Ћинђића – ма какав атентат, то је покушај, то је Србија, то су возачи, уместо на ливади вежба на ауто-путу, и тако даље, и тако даље. Знаш и разлог зашто је то Зоран Ћинђић рекао иако нисам био са њим. Овај, то је већ период атмосфере где, и то ћу вас подсетити, месецима, не само «Идентитет», него и «Национал», и «Сведок» и «Б92», значи, сва та мафијашка гласила која су тада била екстемно мафијашка, спроводе једну хајку на Зорана и на Зораново обезбеђење, од тога што се преселио у Ужичку, до тога шта ће му толико телохранитеља. То не раде само они. То раде и саветници Коштунице. То раде и представници политичких странака. То раде и новинари. Не они који су злонамерни, него раде чак и они добронамерни. Да се не би десило да се тема, као што је – па чакајте, добро, па, како то Коштуница иде сам улицом и као он – пешке, нема чак никога, а Зорана мора да чува педесет људи. Од кога се он то плаши? Ко то хоће њега да убије? Па, вероватно му није савест чиста? И онда, једноставно, та тема и тај притисак под којим живите, када сваки дан читате у новинама да ли ћете бити убијени, или нећете бити убијени, у то време се дешава, јавност то заборавља, али се дешава,

најмање десетак пуштених трачева, типа да је на Зорана пуцано, типа – Зоран рањен, типа.., али се то некако у року од два, три сата заташка. Али, значи, ви живите у једној атмосфери где сваки дан одприлике – е, је ли истина, је ли истина Ројтерс, јавили су нам из италијанске амбасаде Зоран Ђинђић рањен, смртно? Па, не, није, Зоран Ђинђић, на пример седи у кабинету и тако даље, и тако даље. Значи, то није рањено случајно, као што нису ни ти текстови рађени случајно, као што није ни претнаест дана пре његовог убиства у Идентитету изашло на три стране текст о кући Зорана Ђинђића и тиме какве су му које собе и где излази, како излази и како изгледа прања његова. Значи, није, него је урадио неко ко је имао намеру да пошаље поруку – еј, све знамо о теби, решићемо те се и тако даље, и тако даље. И из тога да не би било сада да је рекао – јесте покушај атентата, у Србији не би било као у другој држави да цела јавност стане у заштиту председника Владе и да каже – еј, ко хоће то да убије председника Владе. О чему се ту ради. Него би у Србији била тема – ааа, хоће да га убију. Што хоће њега? Што неће Коштуницу? Па што неће Човића? Па, што неће, не знам, Милета Исакова? Па, што баш Зорана? Аааа? Па, ко хоће да га убије? Значи, већ припремљено. Па, би било, дрога, не, асфалтирање путева, није са Чуметом направио дил, не, не, Цане хоће да га убије због цигарета. Значи, да би скинуо једноставно то, јер је живео човек под притиском и под теретом страховитим, онда му је драже било да у том тренутку каже – ма, не, и да у то поверује. Значи, не само што је то рекао, него је у то и поверовао, јер није имао податке. Он када је то рекао, он је изашао из авиона, то су новинари у међувремену већ чули, он је видео тај неки инцидент, али га није регистровао. Он је читао новине и видео да овај нешто возач ту нагло кочи и – шта се десило? Ови су рекли, ма, будала. То се ту завршило, ови су продужили, јавили овима – видите који је ово лудак што је ово урадио. Он је наставио човек да чита новине. И он практично до Бања Луке и то у авиону када је био уопше није имао идеју ни ко је био, ни шта је био, ни како је био, јер то није ни гледао. Значи, он сам, тај чин пресретања колоне није ни гледао, него је читао новине, и онда када је дошао и када су га ови дочекали и рекли, јер вероватно му је пало на памет, - јао, немој сада да буде оно, атентат, јер опет наредних петнаест дана у Србији нема економије, нема политике, нема привреде, него петнаест дана Зоран Ђинђић ко ће да га убије, криминалац, цигаре и тако даље. И онда је он ту изјаву дао тог тренутка док није те податке сазнао, и када смо ми ту изјаву чули, како је то чуо Симић, делимично Душан, њега је то можда нервирало, али је Симићу је то био камен са срца, одприлике, као – ма, хајде бре,

кад премијер каже да нису хтели да га убију, шта ћемо ми сада да изигравамо. Ма, јок, идемо ми то, па ако ми то утврдимо у року од три, четири, пет дана онда ће се то већ као решити. Одатле је брже боље отишао. Остао је ту Душан Михајловић, остали смо ми. Одприлике као – па, добро, шта да радимо када дође Зоран. Врло брзо је Зоран добио информације, не сећам се од кога, ко му је то пренео и ко му је то рекао, да ли Јањушевић, или неко од других људи, или неко од оних који је био тада са њим, па је тај податак добио. И једног тренутка, то знам, чуо сам од људи који су били са њим тада у Бања Луци, када је чуо да је у камиону био Дејан Миленковић Багзи и када је схватио да то није никаква случајна вожња, него да нема ту, он и све оно што смо ми тад знали, да се одмах јави у Шилерову, да су му послали поруку и тако даље, и тако даље. Е онда је већ променио своје мишљење и ако се сећате, по повратку већ из Бања Луке његова изјава је била другачија. Ја се јесам виђао са њим после тога, и видео сам се са њим после тога, не исти дан, али дан после тога. Врло је то озбиљно схватио, мислим да је то онако био први пут да је он онда схватио до које мере су ти људи болесни, до које мере та њихова болест иде да су они спремни да то чак ураде. И рекао сам вам, он је до пре тога увек то одбацивао, не због тога што је мислио да они то не би урадили, јер су они добри, него из разлога што је одприлике његов одговор увек био – еј, па види каква је ова Држава, ми смо влас, ми смо Држава, па, погледај, не можемо ништа да урадимо. Какве су институције, па таква је и мафија. Па, ми не можемо да их ухапсимо, ма, ни они не могу никог да убију. Мислим, одприлике тако нешто, како је то већ део личности Зоранове. Тиме је те теме склањао од себе. Ја вам кажем, по стоти пут понављам, он је човек кога те теме нису интересовале. Оне га нису привлачиле. Постоје људи које те теме привлаче, постоје људи које – не. Њега то није интересовало. Он је своју мисију видео као некога ко ће ући у историју Србије не по томе што се обрачунавао са криминалцима, или, не знам, решавао неке случајеве, него по томе што је то човек који је дигао стандард Србије, који је увео Србију у Европску Унију, који је Србији донео период реформисаности и бољег живота после мрака и тако даље, и тако даље. И такав је био до последњег дана, без обзира, то је вероватно и утицало сигурно штетно на степен личне обазривости и безбедности и контроле над тим службама којима је практично био он одговоран, мислим и на МУП, мислим и на правосуђе, мислим и на тужилаштво, мислим наравно и на БИУ, због тога се дешавало да се Брацановић смењује једанаест месеци, а не буде смењен у року од месец дана, јер га је нервирала та спорост и тромост институција,

његова огромна брзина у исто време и то да, као неће он тиме да се бави, има ко други да се бави, он је много способнији за друге ствари. Али је од хале Лимес био потпуно свестан тога, нарочито када је, да ли је то било исти дан, или дан после тога, преко, односно из Службе безбедности дошло да су тачно постојали онај систем, већ не знам како се то зове, преко базних станица, утврђено, да су постојали телефони специјали који су се активирали то јутро, који су били лоцирани на базним станицама – кућа Зорана Ћинђића, не знам, Мостарска петља, Нови Београд и тако даље, и тако даље. И на основу тога сте могли да утврдите потпуно, потпуно да утврдите да је Зоран Ћинђић био праћен. Кад су то утврдили, то је исти онај систем, да вас подсетим, како су откривени ови, убице Бошка Бухе, а после тога је, да ли дан, или два после тога, је утврђено и то ми је рекао Јањушевић, или Ненад Милић, неко од њих двојице, онако у паници, открили су да је то исто се дешавало и док је Зоран Ћинђић био на Копаонику. Значи, то је одприлике систем који, одређени телефони се у одређеном тренутку укључе, само док траје та акција, петнаест минута пре те акције, током те акције, петнаест минута после тога. Они само између себе комуницирају, има их тачно толико. Значи, нема никаквих позива ван, никаквих позива унутра. Активирају се сви на исти начин, не знам већ како, заборавио сам како се активирају, нешто се окрене неки број, тачно време, или већ како, и на основу тога тачно можете да утврдите да ли је тај човек праћен, или није праћен. То је утврђено дан после тога, њему је то речено, он је то знао. Он је знао да је шупаљ, али је исто тако знао да то што има, то има. Он нема ништа друго. Додатне мере, опрези, безбедност, никакве он није тражио зато што су се потрудили ови који су за то били задужени да после тога то спроведу и да то ураде. Кад кажем – ови, мислим на Министарство полиције и мислим на Државну безбедност. Они су као наводно нешто ту појачали обезбеђење, увели неке мере, не знам, број три, број пет, већ не знам шта. Али, опет, с друге стране Зоран је управо из тог разлога што је био оптуживан за бахатост, за коришћење и злоупотребу полиције, био политичар који је желео да што мање смета обичним грађанима и да се од њих разликује до оног периода док је био ту, а то је подразумевало да није дозвољавао, сем у ретким приликама да има процедуру каква је била дозвољена, не знам, амблендовање, сирене, оно, не знам, полиција да зауставља на семафорима кад он пролази, и тако даље, и тако даље, што је подразумевало, не знам, какав је то степен безбедности. Неки седми, или први, ако иде од седам до један, или од један до седам, није ни важно, управо из разлога што би то сутрадан одмах била тема

конференције за штампу Војислава Коштунице, или његових људи, или била насловна страна медија – Зоран Ђинђић бахато кроз црвено светло, и онда би на следећој прес конференцији морао да одговара на питања – па, добро, што пролазите ви на црвено? А што имате, не знам, амблендована светла, или, што вас, не знам, ово, или што, не знам, оно, тако да, то знам да је гледао да те..., а при том је и знао да то апсолутно ништа не значи. То је само онако, један циркус који се спроводи већ педесет година по неком уџбенику који је прављен ' 50-те, или, не знам, 45-те, 6-те године, и који је направљен тада за Тита, или за то руководство, и као, преноси се из генерације у генерацију, да то, ако је неко озбиљан и ако неко то жели да почисти, може да почисти за пет минута, а да само штрчи у очи и представља неку спољну фасаду, и зато то није ни дозвољавао, или им је бранио да ту врсту, да тако кажем бахатости, или ароганције, иако је она законски прописана, не спроводе. Био је врло узнемирен. Није се плашио. Значи, није се плашио. Није имао страх, али га је, да тако кажем страшно нервирала идеја да њега, као човека који је председник Владе може ето тако неко, типа Дејан Миленковић, и тако нека група, за коју сви у Држави знају ко су, као што су сви београдски медији знали ко је банда Душана Спасојевића, али ви нисте могли да прочитате, не у тим њиховим листовима, него, нити у једном дневном листу, ни једну, једину реченицу, ни једну реченицу за неког од њих. Као што се данас зна ко убија по Београду, као што се данас зна ко организује мафију и ко руководи мафијом. Као што се данас зна ко је на кога пуцао када је покушао атентат и тако урадио, а нигде то у новинама нема. То у новинама не постоји. Данас не постоји ништа. Данас постојим ја, или постоји Чедомир Јовановић, или постоји, не знам, тако неко као криминалац. У то време је постојао само Љубиша Буха и ви у таквој атмосфери, а сви знају да је то тако. Значи, сви знају. Власници кафића знају. Трговци знају. Људи знају. Девојке знају. Спонзоруше знају. Цео Београд зна ко су они. Знају шта раде. Значи, зна се да продају дрогу, зна се да отимају, зна се да убијају. Немате доказе. Значи, и поред тога свега, поред тога што сви то знају, што знате да то зна полиција, што знате да то зна Војска, што знате да то зна правосуђе, судије, тужиоци и тако даље, може на крају ипак да се дести да ти људи се на крају организују уз помоћ политичке заштите, покушају да убију Зорана.

Председник већа: Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

прекида се главни претрес ради одмора у трајању од пет минута.

Председник већа: Наставак главног претреса у 15 часова и 29 минута. Нека приступи сведок Владимир Поповић.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес, а наставиће се 14. априла 2005. године са почетком у 10,00 часова, што је присутнима саопштено уместо позива.

Наставићемо са процесном радњом доказивања наставка саслушања сведока Владимира Поповића.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА